ผลของการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

รายงานการวิจัย

ของ

จิตชาติ	เสียงแจ้ว
ชญานินท์	นันทเศรษฐ์พงศ์
ชูวงศ์	ตันสกุล
นนทกร	เวชเพิ่ม
พนิดา	แซ่จู
วุฒิพงษ์	ภักดีเหลา

รายงานการวิจัยฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน

รายวิชา จต 325 วิธีการวิจัยจิตวิทยาพัฒนาการ

สาขาวิชาเอกจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กุมภาพันธ์ 2549

373.1404
ว619

บริจาค

ผลของการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

รายงานการวิจัย

ของ

จิตชาติ	เสียงแจ้ว
ชญานินท์	นันทเศรษฐ์พงศ์
ชูวงศ์	ตันสกุล
นนทกร	เวชเพิ่ม
พนิดา	แซ่จู
วุฒิพงษ์	ภักดีเหลา

20 ส.ค. 2549

รายงานการวิจัยฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน
รายวิชา จต 325 วิธีการวิจัยจิตวิทยาพัฒนาการ
สาขาวิชาเอกจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
กุมภาพันธ์ 2549

ก 285729

ผลของการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

รายงานการวิจัย

ของ

จิตชาติ	เสียงแจ้ว
ชญานินท์	นันทเศรษฐ์พงศ์
ชูวงศ์	ตันสกุล
นนทกร	เวชเพิ่ม
พนิดา	แซ่จู
วุฒิพงษ์	ภักดีเหลา

รายงานการวิจัยฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน

รายวิชา จต 325 วิธีการวิจัยจิตวิทยาพัฒนาการ

สาขาวิชาเอกจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กุมภาพันธ์ 2549

(ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ)

ผลของการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

บทคัดย่อ

ของ

จิตชาติ	เสียงแจ้ว
ชญานินท์	นันทเศรษฐ์พงศ์
ชูวงศ์	ตันสกุล
นนทกร	เวชเพิ่ม
พนิดา	แซ่จู
วุฒิพงษ์	ภักดีเหลา

รายงานการวิจัยฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน

รายวิชา จต 325 วิธีการวิจัยจิตวิทยาพัฒนาการ

สาขาวิชาเอกจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

กุมภาพันธ์ 2549

จิตชาติ เสียงแจ้ว และคณะ. (2549). *ผลของการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.* รายงานการวิจัย วท.บ. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัย : อาจารย์ ดร. เรวดี ทรงเที่ยง.

การวิจัยเรื่อง "ผลของการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Design) แบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมวัดผลก่อน-หลังการทดลอง (Non equivalent Control Posttest Design) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างในการทดลองครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 51 คน โดยกลุ่มทดลองเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/6 จำนวน 25 คน ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และกลุ่มควบคุม เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 จำนวน 26 คน ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน คณะผู้วิจัยทำการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที ก่อนการการทดลองคณะผู้วิจัยได้ให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มตอบแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีมาตรวัด 5 ระดับ และภายหลังการได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้ให้นักเรียนตอบแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกครั้ง แล้วเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ Paired - Samples t-test และ Independent - Samples t-test

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประกาศคุณูปการ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จด้วยดีด้วยความกรุณาในการให้คำปรึกษา คำแนะนำ แนะแนวการศึกษาค้นคว้า ตลอดจนการปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อย่างดียิ่งจาก อาจารย์ดร.เรวดี ทรงเที่ยง อาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัย อาจารย์อนุ เจริญวงศ์ระยับ ที่ช่วยให้คำแนะนำในการวิเคราะห์ข้อมูล และอาจารย์เปี่ยมสุข ทุ่งกวี ที่ช่วยในการสืบค้นข้อมูล เพื่อการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง คณะผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาและกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

กราบขอบพระคุณผู้เชี่ยวชาญ อาจารย์ชัยพร ถาวรรัตน์ อาจารย์รสนา ศิริสวัสดิ์ ที่มีความกรุณาให้ข้อคิดเห็น คำแนะนำ และคำปรึกษาในการแก้ไขเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

กราบขอบพระคุณผู้อำนวยการ และคณาจารย์ฝ่ายแนะแนว ที่อำนวยความสะดวก ให้ความร่วมมือแก่คณะผู้วิจัยในการดำเนินงานวิจัย และขอบใจนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 ทุกๆ คนที่ให้ความร่วมมือ และช่วยเหลือในการทดลองเพื่องานวิจัยในครั้งนี้เป็นอย่างดี

กราบขอบพระคุณบิดา มารดา ที่เป็นที่เคารพยิ่งของผู้วิจัย และพี่ๆ น้องๆ ที่เป็นกำลังใจและให้ความสนับสนุนในทุกๆ ด้าน ทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอบคุณพี่ๆ ภาควิชาจิตวิทยา ที่ให้คำแนะนำปรึกษา แนวทางในการทำงานวิจัยให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี และเพื่อนๆ ที่ช่วยตรวจสอบคุณภาพแบบวัดและเครื่องมือวิจัย และมีส่วนสนับสนุนเป็นกำลังใจด้วยดีตลอดมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นพดล บุญลีลากุล (Joe the Pianist) ที่ให้ความช่วยเหลือในการทำสื่อการสอนในกิจกรรมเคล็ดลับคนเก่ง

คุณค่าประโยชน์ของงานวิจัยฉบับนี้ คณะผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา ครู อาจารย์ทุกๆ ท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนประสิทธิ์ประสาทความรู้และส่งเสริมการศึกษาให้คณะผู้วิจัยมีความรู้ ความสามารถด้วยดีเสมอมาจนตราบเท่าทุกวันนี้ พระคุณนั้นหาที่เปรียบมิได้

จิตชาติ	เสียงแจ้ว
ชญานินท์	นันทเศรษฐ์พงศ์
ชูวงศ์	ตันสกุล
นนทกร	เวชเพิ่ม
พนิดา	แซ่จู
วุฒิพงษ์	ภักดีเหลา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1. **บทนำ**	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	5
ตัวแปรที่ศึกษา	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
นิยามปฏิบัติการ	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7
สมมติฐานของการวิจัย	7
2. **เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	10
ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	10
ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	12
ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	16
วิธีพัฒนาและสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	21
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยใช้ชุดการแนะแนว	29
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนว	39
ความหมายของชุดการแนะแนว	39
วิธีการสอนแนะแนว	40
เทคนิคการสอนแนะแนว	40
เทคนิคต่างๆ ที่ใช้ในชุดการแนะแนว	41
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนว	43

สารบัญ(ต่อ)

บทที่		หน้า
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน.	46
	ความหมายของชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน...	46
	องค์ประกอบ 5 ด้านที่ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน.	46
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	47
3.	**วิธีดำเนินการวิจัย**.....	48
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	48
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	49
	วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ.....	49
	ลักษณะและวิธีการตอบแบบสอบถาม.....	50
	เกณฑ์การให้คะแนน.....	50
	การดำเนินการทดลอง.....	52
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
4.	**ผลการวิเคราะห์ข้อมูล**.....	56
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
5.	**บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ**.....	60
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	60
	สมมติฐานในการวิจัย.....	60
	กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	60
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	61
	การดำเนินการวิจัย.....	61

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
	สรุปผลการวิจัย.....	61
	อภิปรายผล.....	61
	ข้อเสนอแนะ.....	65
บรรณานุกรม.....		67
ภาคผนวก.....		77
	ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ.....	78
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล.....	80
	ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	82
	ภาคผนวก ง ค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ	140
	ภาคผนวก จ ค่าGain Score.....	142
	ภาคผนวก ฉ ใบประเมินกิจกรรม.....	144
	ภาคผนวก ช วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล.....	148
ประวัติคณะผู้วิจัย.....		153

บัญชีตาราง

ตาราง **หน้า**

1. แสดงการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง 55
2. แสดงการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง..... 55
3. แสดงการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง..... 56
4. แสดงการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง 57
5. แสดงค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน (ภาคผนวก ง) 141
6. แสดงค่า gain score (ภาคผนวก จ)..... 143
7. แสดงใบประเมินกิจกรรม (ภาคผนวก ฉ)..... 145

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
กรอบแนวคิดในการวิจัย	7

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

การศึกษาเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศ ถ้าประชาชนของประเทศได้รับการศึกษาอย่างทั่วถึงแล้วประเทศก็จะเจริญและประสบความสำเร็จทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคม ซึ่งในการพัฒนาประเทศด้านต่างๆ นั้น ต้องอาศัยกำลังคนที่มีคุณภาพ และกระบวนการสำคัญที่จะสามารถพัฒนาคนให้มีคุณภาพ คือ กระบวนการทางการศึกษา (สยามสาร บัวงาม. 2547: 1) แต่กระบวนการทางการศึกษาเป็นกระบวนการที่สลับซับซ้อน เพราะจะต้องเกี่ยวข้องโดยตรงระหว่างผู้สอนกับผู้เรียน โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ เพื่อที่จะเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการดำรงชีวิต การประกอบอาชีพ การมีสุขภาพจิตดี มีอารมณ์มั่นคง รู้จักปรับตัวให้เข้ากับสังคมและสิ่งแวดล้อม โรงเรียนและครูจึงมีหน้าที่สำคัญในการพัฒนาและเสริมสร้างให้นักเรียนมีคุณธรรม จริยธรรม ปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอน และกระบวนการเรียนรู้ให้เกิดประสิทธิภาพ เพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น แต่ในการดำเนินการดังกล่าวยังพบปัญหา เช่น นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ สอบตก ลาออกกลางคัน (ดนัย เทียนพุฒ. 2526: 21) การที่จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นมิได้ขึ้นอยู่กับความสามารถหรือเชาวน์ปัญญาของนักเรียนแต่เพียงอย่างเดียว หากต้องอาศัยองค์ประกอบอื่นๆ ด้วยเพราะผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลมาจากองค์ประกอบหลายๆ ประการ เช่น คุณภาพของการจัดการศึกษาภายในโรงเรียน นิสัยและทัศนคติในการเรียน ความสนใจ บุคลิกภาพ วุฒิภาวะ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแรงจูงใจของนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สุดเมื่อผู้เรียนได้รับการจูงใจ ไม่ใช่การข่มขู่ ผู้เรียนจะเกิดความเต็มใจในการเรียนรู้สิ่งใด จะต้องอาศัยแรงจูงใจเป็นพื้นฐานเสมอ (เผื่อนพันธุ์ โกกนท. 2514 อ้างอิงจาก Hill)

แรงจูงใจ (Motive) หมายถึง อำนาจในตัวบุคคลที่ทำหน้าที่กระตุ้น หรือผลักดันให้เกิดพฤติกรรมทั้งที่แสดงออก และเป็นความรู้สึกนึกคิดกับทำหน้าที่ควบคุมกำหนดทิศทางของพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งจะมีความหมายมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล ความปรารถนาที่จะทำให้ได้มาซึ่งเป้าประสงค์ ความปรารถนานี้มักจะทำให้บุคคลเรียนรู้วิธีการต่างๆ ที่จะให้ได้รับการตอบสนอง (สวนา พรพัฒน์กุล. 2522: 126) แมคเคลแลนด์ แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภท คือ 1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) 2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motive)

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) (อโณทัย พึ่งทองหล่อ: 9) แมคเคลแลนด์ เน้นความสำคัญในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจทางด้านอื่น เขาเห็นว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับความสำเร็จทางเศรษฐกิจของประเทศ นอกจากนี้พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีบทบาทและมีความสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้และความสำเร็จของนักเรียนมากที่สุด เพราะลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น จะเป็นผู้ที่ปรารถนาจะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จโดยพยายามที่จะแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเลิศ มีความทะเยอทะยาน กล้าเสี่ยง กระตือรือร้น มานะพยายาม เลือกทำในสิ่งที่เหมาะสมกับความสามารถของตน มีการวางแผนในการทำงาน และมีลักษณะของการพึ่งตนเอง (McClelland. 1961: 61) สอดคล้องกับผลวิจัยของสุวิมล เด่นสุนทร (2525: 90–100) ซึ่งศึกษาตัวแปรทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีการศึกษา 2524 ในกรุงเทพมหานครพบว่า เกรดเฉลี่ยในวิชาเลือกและวิชาบังคับมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นถ้าเป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ มีความมุ่งมั่นที่จะทำงานหรือเรียนให้ดีกว่าผู้อื่น มีความทะเยอทะยานจะมีโอกาสประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มุ่งให้ผู้เรียนมีนิสัยใฝ่หาความรู้ พัฒนาความสามารถของตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ มานะพากเพียร อดทน และมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และแผนการศึกษาแห่งชาติ 2545-2549 ก็ได้ระบุความคาดหวังที่จะมุ่งให้นักเรียนมีลักษณะเช่นเดียวกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้หลายข้อ เช่น ให้มีความรับผิดชอบต่อตนเอง รู้จักวิธีการเรียนรู้ คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีนิสัยใฝ่แสวงหาความรู้ ทำงานด้วยความขยันหมั่นเพียร กระตือรือร้น อดทน การที่บุคคลมีความต้องการความสำเร็จ หรือมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในระดับต่างกันก็จะประสบความสำเร็จในการทำงานและการศึกษาต่างกัน (Weiner. 1972: 203-215) ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดที่ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน การที่นักเรียนแต่ละคนมีความตั้งใจในการเรียนไม่เหมือนกัน สาเหตุหนึ่งมาจากนักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน ซึ่งนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะตั้งใจเรียน และประสบความสำเร็จในการเรียน ตรงข้ามกับนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะขาดความสนใจไม่ตั้งใจเรียน และจะประสบความล้มเหลวในการเรียน (บุญชม ศรีสะอาด. 2524: 180-182) สนับสนุนโดยผลการวิจัยของสมจิตร์ หอไตรรงค์ (2539: บทคัดย่อ) ที่พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 นอกจากนี้การศึกษาของซอง (Song. 1971: 257) ได้ผลการวิจัยว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกวิชาที่เรียน

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวจะเห็นได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรหนึ่งที่สำคัญต่อความสำเร็จในการเรียน เพราะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมต่างๆ กัน และยังทำให้เกิดความพร้อมที่จะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมมุ่งสู่เป้าหมายได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังกระตุ้นให้บุคคลเต็มอกเต็มใจที่จะเรียนและเป็นแรงผลักดันให้บุคคลมีสถานะที่สูงขึ้น มีความรับผิดชอบ มีความต้องการความสำเร็จสูงขึ้น สำหรับวิธีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้น แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1961: 207–256) ได้เสนอแนวทางเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยการใช้กระบวนการกลุ่ม การเรียนรู้จากการเล่น การทำงานกลุ่ม การสอนให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ส่วนโรเซน (Rosen. 1961: 574–585) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ก็สามารถฝึกให้เด็กเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น การฝึกให้บุคคลเกิดค่านิยมมุ่งสัมฤทธิ์นั้นอาจทำได้โดยตัวแบบการสวมบทบาท ใช้อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน และการอภิปรายกลุ่ม ส่วนงานวิจัยของ สำเริง บุญเรืองรัตน์ (2520: 8) และสุปัญญา กิตติสาร (2529: 41)

สรุปว่า การที่จะให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นต้องให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ โดยครูจะต้องให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น และแสดงความสามารถมากที่สุด มีความสัมพันธ์และไว้วางใจกันและกันระหว่างเพื่อนและครูโดยสามารถเรียนรู้จากการทำกิจกรรมร่วมกัน มีบรรยากาศแห่งการยอมรับซึ่งกันและกัน ส่งเสริมความรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ กล่าวคือ ผู้เรียนรับผิดชอบการเรียนของตนเอง มีความเข้าใจและวิเคราะห์ความรู้สึกจากประสบการณ์ในชีวิต โดยครูเป็นผู้นำความรู้มาสนับสนุนประสบการณ์ของนักเรียนและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของนักเรียนในชั้นเรียน จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า วิธีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นมีหลายวิธี ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา การอบรมสั่งสอนของครูอาจารย์ หรือวิธีอื่นๆ ที่ได้จากสังคม นอกจากนี้ยังพบว่าการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน การใช้สื่อ วิธีการสอนต่างๆ ก็สามารถเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักเรียนได้

ชุดการแนะแนวเป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบ ครอบคลุมเรื่องที่จะสอน ประกอบด้วยคู่มือครู และโปรแกรมกิจกรรมโดยใช้วิธีการต่างๆ ได้แก่ กรณีตัวอย่าง การอภิปรายกลุ่ม และบทบาทสมมุติ พร้อมทั้งมีอุปกรณ์การสอนเป็นสื่อผสม จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลการใช้ชุดแนะแนวพบว่า ชุดการแนะแนวสามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้สูงขึ้นกว่าการใช้วิธีสอนแบบปกติ ดังนี้ กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยชุดการแนะแนวมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษสูงกว่ากลุ่มที่

ได้รับการสอนแบบปกติ (วิลาวัลย์ บุญวัฒน์. 2531: 58) กลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวอาชีพมีปัญหาในการเลือกอาชีพน้อยกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ (กฤษณา จันทรวิภาค. 2527: 34) นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้ชุดแนะแนวมีพฤติกรรมประชาธิปไตยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ (ปิยะรัตน์ ศรีสมบัติ. 2533: 63) สอดคล้องกับผลงานวิจัยของธีระ ชัยยุทธยรรยง (2533: 60) พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้ชุดแนะแนวมีการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ และเบญจวรรณ ศรีสุยกานนท์ (2534: 56) ศึกษาผลการใช้ชุดแนะแนวที่มีต่อการทำงานกลุ่ม พบว่า นักเรียนที่มีคะแนนการปรับตัวสูงมีการพัฒนาการทำงานกลุ่มได้ดีกว่านักเรียนที่มีคะแนนการปรับตัวต่ำ

จากผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ชุดการแนะแนว เป็นเครื่องมือในการเรียนการสอน กิจกรรมแนะแนว ที่จะก่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจในด้านต่างๆ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2521: 121-122) มีประสิทธิภาพสามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้ นอกจากนั้น จำเนียร ช่วงโชติ (2527: 12) ได้เสนอแนะว่า ชุดการแนะแนวยังสามารถใช้เทคนิคการสอนต่างๆ รวมถึงนำมาประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนุก เกิดการเรียนรู้ เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น ตลอดจนปลูกฝังนิสัย ทัศนคติ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และจริยธรรมต่างๆ ไปด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อจะได้นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าไปใช้เป็นแนวทางในการปลูกฝังส่งเสริมให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ให้เป็นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงก่อนที่จะเข้าเรียนในระดับสูงต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

เพื่อพัฒนาชุดแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน อีกทั้งผลของการศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปเป็นแนวทางให้ครูอาจารย์แนะแนวได้นำชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนไปใช้ในการสอนกิจกรรมแนะแนวการศึกษา เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นแนวทางหนึ่งที่จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/6 โรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 25 คน (กลุ่มทดลอง) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 26 คน (กลุ่มควบคุม)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ แบ่งเป็นดังนี้
   1.1 การสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
   1.2 การไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง เครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่างเป็นระบบ เพื่อใช้ในการสอนเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งประกอบด้วย

1.1 คู่มือครู ประกอบด้วย คำชี้แจงทั่วไป วัตถุประสงค์ วิธีการใช้ และเครื่องมือการวัดโดยใช้แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

โปรแกรมกิจกรรมเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งประกอบด้วย ชื่อเรื่อง วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ อุปกรณ์ และการประเมินผล

2. **การสอนโดยการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน** หมายถึง วิธีการที่ทำให้นักเรียนในกลุ่มทดลองเกิดการเรียนรู้ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้เครื่องมือที่สร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วย คู่มือครู และโปรแกรมการสอนมีองค์ประกอบ 5 ด้าน ดังนี้ ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบต่อตนเอง การวางแผนและการพึ่งตนเอง

นิยามปฏิบัติการ

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มุ่งมั่นปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งประกอบด้วยลักษณะต่างๆ 5 ประการ คือ

1. ความทะเยอทะยาน หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มุ่งจะศึกษาเล่าเรียนให้ประสบความสำเร็จ โดยที่ต้องการเรียนให้มีผลการเรียนแต่ละรายวิชาสูงขึ้น

2. ความกระตือรือร้น หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มุ่งจะศึกษาเล่าเรียนให้ประสบความสำเร็จ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค และไม่ผัดวันประกันพรุ่ง ได้แก่

2.1 การพยายามเรียนโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่เกิดขึ้นจากตัวนักเรียนเองหรือสิ่งแวดล้อม เช่น ทำการบ้านจนเสร็จไม่ว่าจะดึกขนาดไหนก็ตาม

2.2 การทำงานที่ได้รับมอบหมายทันที เช่น การทำการบ้าน การอ่านหนังสือตามตารางเวลาให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนด

3. ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มุ่งจะศึกษาเล่าเรียนให้ประสบความสำเร็จ พยายามที่จะรักษาสิทธิและหน้าที่ของตนอย่างเคร่งครัด และพยายามที่จะปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ได้แก่

3.1 การพยายามตั้งใจศึกษาเล่าเรียน หมั่นศึกษาใฝ่หาความรู้ เช่น ตั้งใจฟังครูอธิบายในขณะที่อยู่ในห้องเรียน

3.2 การยอมรับข้อบกพร่องของตนเองในเรื่องการเรียน และเพื่อพยายามปรับปรุงให้ดีขึ้น

4. การวางแผน หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มุ่งจะศึกษาเล่าเรียนให้ประสบความสำเร็จ โดยที่นักเรียนได้วางแผน วางระเบียบวิธี หรือเครื่องมือที่จะนำไปสู่เป้าหมายทางการเรียนที่วางไว้ ได้แก่ การที่นักเรียนมีแบบแผน จุดประสงค์ในการเรียน เช่น เตรียมบทเรียนที่จะเรียนไว้ล่วงหน้า ทำตารางเรียนสำหรับตนเอง และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดการวางแผนทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างมีลำดับขั้นตอนตามความเหมาะสม

5. การพึ่งตนเอง หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของนักเรียนที่มุ่งจะศึกษาเล่าเรียนให้ประสบความสำเร็จ โดยที่นักเรียนจะศึกษาเล่าเรียนรวมทั้งการแก้ปัญหา ตามความรู้ความสามารถของตนเอง ได้แก่

5.1 การทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง เช่น ทำการบ้าน หรืองานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง ซักถามบทเรียนที่ไม่เข้าใจเมื่ออยู่ในชั้นเรียน

5.2 ค้นคว้าบทเรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง เช่น ค้นคว้าจากห้องสมุด การขอคำอธิบายจากผู้รู้

ซึ่งตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนจะใช้วัดกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยสามารถวัดได้จากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งคณะผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของ ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ (2533: 268-272) เป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ จริงมากที่สุด จริงมาก จริงปานกลาง จริงน้อย จริงน้อยที่สุด โดยจะมีเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนดังนี้

ผู้ที่ได้คะแนนจากคะแนนจากแบบวัดมากกว่า แสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

กรอบแนวคิดในการวิจัย

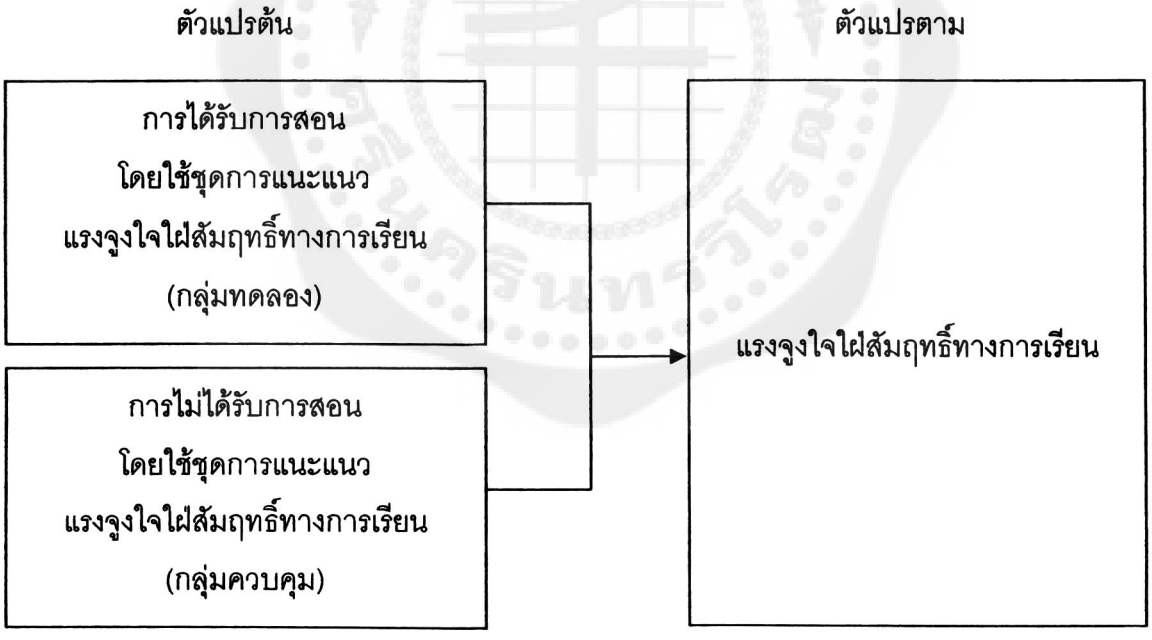

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
   - 1.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
   - 1.2 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
     - 1.2.1 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเมอร์เรย์
     - 1.2.2 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์
     - 1.2.3 ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์
     - 1.2.4 ทฤษฎีสององค์ประกอบของเฮอร์ซเบิร์ก
     - 1.2.5 ทฤษฎีทางพุทธศาสนา
     - 1.2.6 ทฤษฎีความสอดคล้อง
   - 1.3 ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์
   - 1.4 วิธีพัฒนาและสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
   - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยใช้ชุดการแนะแนว
     - 1.5.1 งานวิจัยต่างประเทศ
     - 1.5.2 งานวิจัยในประเทศ
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนว
   - 2.1 ความหมายของชุดการแนะแนว
   - 2.2 วิธีการสอนแนะแนว
   - 2.3 เทคนิคการสอนแนะแนว
   - 2.4 เทคนิคต่างๆ ที่ใช้ในชุดการแนะแนว
   - 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนว

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 ความหมายชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2 องค์ประกอบ 5 ด้านที่ช่วยส่งเสริมแรงจูงใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องชุดการแนะแนวแรงจูงใจสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นักจิตวิทยา และนักการศึกษาได้ให้ความหมายของคำว่า "แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์" ไว้ดังนี้

แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1953: 110–111) ให้นิยามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม หรือทำให้ดีกว่าบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง พยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อประสบความล้มเหลว

เมอร์เรย์ (Murray. 1964: 19) อธิบายความหมายของความต้องการผลสัมฤทธิ์ (Need for Achievement) ไว้ว่า เป็นความต้องการที่จะได้รับผลสำเร็จจากการกระทำในสิ่งที่ยาก ต้องการที่จะควบคุม จัดกระทำ หรือจัดระเบียบวัตถุบุคคล หรือความคิด โดยกระทำสิ่งเหล่านี้อย่างรวดเร็ว และมีความเป็นอิสระมากที่สุดเท่าที่จะกระทำได้ ต้องการเอาชนะอุปสรรคและบรรลุถึงมาตรฐานอันดีเลิศ ต้องการเป็นคนเก่ง มีความสามารถในการแข่งขันและเอาชนะคนอื่นๆ

เซคคอร์ด และแบ็คแมน (Secord and Backman. 1964: 568) กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า ถ้ามีการท้าทายเกี่ยวกับมาตรฐานความประพฤติแต่ละบุคคลจะตอบสนองสถานการณ์ต่างกัน บุคคลที่ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองสูงจะพยายามอย่างมากเพื่อไปให้ถึงมาตรฐาน ส่วนบุคคลที่ไม่ได้ตั้งมาตรฐานสำหรับตนเองก็จะมีความพยายามน้อย และมีความรู้สึกไม่สนใจเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ตามมาตรฐานที่ตนตั้งไว้ ซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงว่าบุคคล 2 จำพวกนี้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกัน

ฮิลการ์ด (Hilgerd. 1967: 153) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีการกระทำเพื่อบรรลุเป้าหมายด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม

ลินด์เกรน (รุจิรา เยาวมาตย์. 2541: 45; อ้างอิงจาก Lindgren. 1967: 31–34) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นความต้องการความสำเร็จ (Need for Achievement เขียนย่อว่า N-Ach) ซึ่งความต้องการดังกล่าวเปรียบได้กับความต้องการขั้นสูงของมาสโลว์ (Maslow) ที่เรียกว่า Self-Actualization เป็นความต้องการที่จะเข้าใจตนเองทั้งในความสามารถ ความถนัด รวมทั้งศักยภาพอื่นๆ และจะมีความปรารถนาที่จะใช้ความสามารถและศักยภาพอย่างเต็มที่

กูด (Good. 1973: 375) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความปรารถนา และความพยายามอย่างสูงของนักเรียนที่จะศึกษาให้บรรลุสัมฤทธิ์ผลตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ทั่วไปของการศึกษา

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523: 17) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นความต้องการของบุคคลที่จะฟันฝ่าอุปสรรคโดยไม่ย่อท้อ และความต้องการทำงานให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

พระเทพเวที (2532: 48–50) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า มี 2 แบบ คือ แบบที่ 1 เป็นการใฝ่ความเป็นเลิศที่สนับสนุนระบบการแข่งขัน แบบที่ 2 คือ การใฝ่ความเป็นเลิศแท้ซึ่งประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ ประการที่ 1 ถ้าทำก็ทำให้ดีเลิศให้ได้ที่สุดเต็มที่แห่งงานนั้นๆ ประการที่ 2 มีความเป็นเลิศเพราะดีที่สุดเต็มที่แห่งความสามารถแห่งตัวเอง และประการสุดท้าย คือ สิ่งนั้นมีความเป็นเลิศโดยเป็นสิ่งที่ดีที่สุดเกื้อกูลที่สุด เป็นประโยชน์ที่สุดแก่ชีวิตและสังคม

ประสาท ปัณฑวังกูร (2516: 3) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึงองค์ประกอบที่สำคัญที่จะส่งเสริมให้กิจกรรมต่างๆ ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมด้านการทำงาน หรือการศึกษาโดยมุ่งแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม

รุ่งเรือง ธงศิลา (2527: 7) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการทำงาน และเกิดความเชี่ยวชาญในงานที่ยากซ้ำซ้อน เมื่อเผชิญอุปสรรคก็ไม่ย่อท้อ จะมีแต่ความวิริยะอุตสาหะฝ่าฟันอุปสรรค และการแสดงความคิดเห็น มีความรู้สึกต้องการชัยชนะในการแข่งขัน หรือความดีเด่นกว่าบุคคลอื่น เพื่อให้เท่าเทียมกับมาตรฐานอันสูงสุดที่ตัวเองตั้งไว้ และมีความมั่นใจในความสามารถของตน

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2534: 7) กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ แรงจูงใจที่จะทำสิ่งต่างๆ ให้ได้รับความสำเร็จ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีความมานะพยายาม ความอดทน มีการวางแผนในการทำงาน ตั้งระดับความหวังไว้สูงและพยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงไปได้

สุรางค์ โค้วตระกูล (2536: 9) กล่าวไว้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศ (Standard of Excellence) ตามที่ตนเองตั้งไว้ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำงานเพราะหวังรางวัล แต่ทำเพื่อจะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศที่ตนเองวางไว้

เพราพรรณ เปลี่ยนภู่ (2542: 325) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความต้องการของมนุษย์ที่จะทำงานให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้อย่างดีเยี่ยม ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะ

ตั้งมาตรฐานต่างๆ สำหรับตนเองอย่างดีที่สุด มีความมุ่งมั่นและต่อสู้เพื่อจะทำงานให้ได้ตามเป้าประสงค์ด้วยตนเอง และมีความสนใจที่จะให้ตนมีความเป็นเลิศ โดยไม่มุ่งหวังที่จะได้รับรางวัลหรือเกียรติยศ หรือแม้แต่การได้รับการยอมรับเป็นการตอบแทน

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นพอจะสรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้รับผลสำเร็จในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามหาวิธีการต่างๆ เพื่อแก้ปัญหา มีความทะเยอทะยานสูงเพื่อนำตนเองไปสู่ความสำเร็จ มีความต้องการเป็นอิสระในการทำงาน และการแสดงออก ต้องการชัยชนะในการแข่งขัน มุ่งมั่นที่จะทำให้ดีเลิศเพื่อให้บรรลุมาตรฐานที่ตนตั้งไว้

1.2 ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แนวคิดเชิงทฤษฎีเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่สำคัญๆ มีดังนี้

1. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเมอร์เรย์ (ทศพร ประเสริฐสุข. 2525: 26; อ้างอิงจาก Murray. 1938: 152–266) ได้รวบรวมความต้องการทางจิตของมนุษย์ไว้ 28 ชนิด และในจำนวนนั้นมีความต้องการเอาชนะและประสบความสำเร็จ (Need for Achievement) รวมอยู่ด้วย และเป็นบุคคลแรกที่กล่าวถึงความต้องการผลสัมฤทธิ์ (N- Achievement) ว่าเป็นความต้องการทางจิตที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน เพราะมนุษย์ต้องการเป็นผู้มีความสามารถ มีพลังจิต (Will Power) ที่จะเอาชนะอุปสรรค มุ่งมั่นที่จะทำในสิ่งที่ยากให้ประสบความสำเร็จ

2. ทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ (McClelland's Achievement Motivation Theory) แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1961: 36–62) เน้นแรงจูงใจทางสังคม 3 ประการ คือ

2.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) ซึ่งก็คือ ความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยพยายามแข่งกับมาตรฐานอันดีเลิศ มีความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และมีความวิตกกังวลเมื่อล้มเหลว

2.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motivation) ซึ่งก็คือ ความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับของคนอื่น ต้องการเป็นที่นิยมชมชอบ หรือรักใคร่ชอบพอของคนอื่น จึงเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เพื่อให้ได้มาซึ่งการยอมรับของบุคคล

2.3 แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motivation) หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลที่เหนือกว่าคนอื่นๆ ในสังคม ทำให้บุคคลแสวงหาอำนาจ เพราะเกิดความรู้สึกภาคภูมิใจหากทำอะไรได้เหมือนคนอื่น ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูง เป็นผู้ที่พยายามจะควบคุมสิ่งต่างๆ เพื่อให้ตนเองบรรลุความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น

แมคเคลแลนด์ เน้นความสำคัญในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจทางด้านอื่น เขาเห็นว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับความสำเร็จทางเศรษฐกิจของประเทศ

3. ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Theory of Motivation) มาสโลว์ (สุพจน์ สินสุวงศ์วัฒน์. 2527: 14; อ้างอิงจาก Maslow. 1970: 35–48) ได้เรียงลำดับความต้องการของบุคคลไว้ 6 ประเภท จากความสำคัญมากไปหาน้อย ดังนี้

3.1 ความต้องการทางร่างกาย

3.2 ความต้องการความปลอดภัยและความมั่นคง

3.3 ความต้องการความรักและการยอมรับ

3.4 ความต้องการมีชื่อเสียง

3.5 ความต้องการตระหนักในความสามารถแห่งตน

3.6 ความต้องการที่จะรู้และเข้าใจ

ความต้องการความสำเร็จ หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามทฤษฎีของแมคเคลแลนด์จะตรงกับความต้องการในลำดับที่ 5 ของมาสโลว์ คือ ความต้องการตระหนักในความสามารถแห่งตน (Self-Actualization) ซึ่งเป็นความต้องการที่จะเข้าใจตนเองตรงตามสภาพที่ตนเป็นอยู่ เข้าใจความสามารถ ความสนใจและศักยภาพของตน ยอมรับได้ทั้งส่วนที่เป็นจุดอ่อนและจุดบกพร่องของตนเอง ความต้องการชนิดนี้เป็นความต้องการที่แต่ละคนต้องการจะเป็นคนชนิดที่ตนจะเป็นได้ดีที่สุด ทำความเข้าใจกับตนเองได้ถูกต้อง ทำให้มีความสุข และประสบความสำเร็จในการทำงานได้เต็มความสามารถของตน

4. ทฤษฎีสององค์ประกอบของเฮอร์ซเบิร์ก (Herzberg's Two Factors Theory) จากการวิจัยของเฮอร์ซเบิร์ก และคนอื่นๆ (Herzberg and others. 1959: 113–119) ซึ่งศึกษาการทำงานของคนในองค์การต่างๆ พบว่า มีองค์ประกอบเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการทำงานอยู่ 2 องค์ประกอบ คือ

4.1 องค์ประกอบทางอนามัย (Hygiene Factors) เป็นองค์ประกอบพื้นฐานจำเป็นที่ทุกคนจะต้องได้รับการตอบสนอง องค์ประกอบเหล่านี้เป็นสิ่งจูงใจให้คนทำงานมากขึ้น แต่เป็นองค์ประกอบเบื้องต้นเพื่อป้องกันไม่ให้คนไม่พอใจในงานที่ทำ เช่น คนที่ทำงานหวังเงินเดือน ต้องการสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ดี ต้องการมีความสัมพันธ์กับคนอื่นๆ เป็นต้น

4.2 องค์ประกอบที่เป็นสิ่งจูงใจ (Motivator Factors) หรือองค์ประกอบที่กระตุ้นให้บุคคลประกอบกิจกรรมต่างๆ บุคคลจะถูกให้ทำงานเพิ่มขึ้นกว่าเดิมด้วยองค์ประกอบประเภทนี้ เช่น ความรู้สึกเกี่ยวกับความสำเร็จของงาน การที่ได้รับผิดชอบมากขึ้น ได้รับการยกย่องและมีโอกาสก้าวหน้า เป็นต้น

ความต้องการความสำเร็จในทฤษฎีเฮอร์ซเบิร์ก เป็นความต้องการในระดับสูง เมื่อเปรียบเทียบกับทฤษฎีของมาสโลว์ จะตรงกับลำดับความต้องการตระหนักในความสามารถแห่งตน (Self-Actualization)

5. ทฤษฎีทางพุทธศาสนา

ในทางพุทธศาสนา แรงผลักดันพฤติกรรมของมนุษย์ ได้แก่ ความอยาก หรือเรียกว่า ตัณหา ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ

5.1 กามตัณหา ความอยากในสิ่งที่น่าใคร่น่าปรารถนา น่าพอใจในรูป รส กลิ่น เสียง และการสัมผัส

5.2 ภวตัณหา ความอยากเป็น เช่น อยากเป็นเศรษฐี เป็นดาราภาพยนตร์ เป็นบัณฑิต เป็นต้น

5.3 วิภวตัณหา ความอยากที่จะไม่เป็น อยากพ้นไปจากภาวะที่ไม่ปรารถนา

ตัณหาทั้งสามนี้ ทำให้เกิดอุปาทาน คือ ความยึดมั่น ถือมั่น และทำให้เกิดเจตจำนงในการกระทำพฤติกรรมต่างๆ เช่น อยากเป็นเศรษฐี ก็ทำให้ยึดมั่น ในความคิดเกี่ยวกับความสุขสบายของเศรษฐี ยึดมั่นที่จะทำตนให้ร่ำรวย จึงมีพฤติกรรมขยันขันแข็งทำมาหากิน หรือโกงกินเพื่อให้เป็นเศรษฐี เป็นต้น (ชัยพร วิชชาวุธ. 2525: 137)

นอกจากนี้ ในทางพุทธศาสนายังกล่าวถึงเนื้อหาความต้องการของมนุษย์โดยแบ่งแบบหยาบๆ ได้ 2 ประเภท คือ

1) ความต้องการเบื้องต้นก็คือ ปัจจัย 4 อันเป็นสิ่งจำเป็นแก่การดำรงชีวิต ได้แก่ อาหาร เครื่องดื่ม เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค และที่อยู่อาศัย

2) ความต้องการทั่วไป ได้แก่ โลกธรรม 4 คือ ลาภ ยศ สรรเสริญ บารมี และเฉพาะความสุขของคฤหัสถ์ยังจำแนกออกได้อีก 4 ประการคือ สุขเกิดจากการมีทรัพย์ สุขเกิดจากการใช้ทรัพย์ สุขเกิดจากการบริโภค สุขที่เกิดจากการทำงานที่ปราศจากโทษ (อมร รักษาสัตย์. 2522: 62–63)

ความสำเร็จในการทำงานจัดอยู่ในประเภทความต้องการทั่วไป ซึ่งได้กล่าวไว้ในอิทธิบาท 4 คือ ฉันทะ (ความพอใจในงาน) วิริยะ (มีความเพียรในงาน) จิตตะ (เอาใจใส่จดจ่อในงาน) วิมังสา (หาทางปฏิบัติงานนั้นให้ได้ผลดีที่สุด) จะเห็นว่าเมื่อคนมีฉันทะ มีความพอใจในงาน ย่อมเกิดแรงจูงใจถาวร

เพราะงานต้องอยู่กับคนชั่วชีวิต เมื่อเผชิญอุปสรรค หากคนมีอิทธิบาท 4 นี้ ก็จะประสบความสำเร็จ ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ปรารถนา

พระราชวรมุณี (2532: 35–52) กล่าวว่า แรงจูงใจที่มีบทบาทสำคัญในชีวิตมนุษย์คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หรือความปรารถนาความเป็นเลิศ (Need for Achievement or Desire for Excellence) การใฝ่ความเป็นเลิศหรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มี 2 แบบคือ

แบบที่ 1 การใฝ่ความเป็นเลิศที่สนับสนุนการแข่งขัน เป็นการนึกถึงความเป็นเลิศในแง่ที่จะวัดกับคนอื่น แข่งกับคนอื่น โดยจะต้องเหนือกว่าเขา ชนะเขา ดีกว่าเขา อันนี้เรียกว่า ความเป็นเลิศเทียม ซึ่งไม่สอดคล้องกับกระบวนการศึกษา

แบบที่ 2 การใฝ่ความเป็นเลิศแท้ ไมใช่ความเป็นเลิศเทียม คือ ความเป็นเลิศที่ไม่จำเป็นต้องไปแข่งขัน ไปวัดกับคนอื่น ว่าดีกว่าเขา เหนือกว่าเขา ลักษณะของความเป็นเลิศที่แท้จริงดังนี้

ลักษณะที่ 1 คือ ถ้าทำก็ทำให้ดีเลิศ ให้ดีที่สุด เต็มที่แห่งงานนั้นๆ หรือเรื่องนั้นๆ ที่จะทำได้ ว่างานนั้นๆ จะดีเลิศอย่างไร

ลักษณะที่ 2 คือ ความเป็นเลิศเพราะดีที่สุด เต็มที่แห่งความสามารถของตัวเรา หมายความว่า เราจะทำอะไรทำให้ดีที่สุดของเราเท่าที่ตัวเราจะทำได้

ลักษณะที่ 3 คือ สิ่งนั้นมีความเป็นเลิศโดยเป็นสิ่งที่ดีที่สุด เกื้อกูลที่สุด เป็นประโยชน์ที่สุดแก่ชีวิตสังคม อันนี้ไม่เป็นการแข่งขัน แต่เป็นแรงจูงใจที่เข้ากับหลักธรรมฉันทะนั่นเอง

ในทางพระพุทธศาสนาตามที่ได้กล่าวมาแล้วในนี้ อาจกล่าวได้ว่า มนุษย์นอกจากต้องการมีสุขภาพดีแล้ว ยังต้องการความสำเร็จในงาน ความสำเร็จในสัมพันธภาพระหว่างตนเองกับผู้อื่น และความสำเร็จในชีวิตครอบครัว ความสำเร็จเหล่านี้อยู่ในวิสัยที่มนุษย์จะกระทำได้เมื่อมีความตั้งใจจริง อุทิศพลังกาย และพลังใจเพื่อจุดมุ่งหมายปลายทางที่ตั้งไว้ (ประมวญ ดิคคินสัน. 2520: 139–141)

จะเห็นได้ว่า ความต้องการของมนุษย์ในทางพุทธศาสนาทั้ง 2 ประการดังกล่าวสอดคล้องกับความต้องการตระหนักในความสามารถแห่งตน (Self Actualization) ตามทฤษฎีของมาสโลว์

6. ทฤษฎีความสอดคล้อง (consistency Theory) คอร์แมน (ทศพร ประเสริฐสุข. 2525: 39; อ้างอิงจาก Korman. 1974: 182–188) อธิบายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ตามแนวคิดของทฤษฎีความสอดคล้องว่า บุคคลจะเกิดภาวะสมดุลในจิตใจ ถ้าพฤติกรรมและความเชื่อของเขาสอดคล้องกันหรือเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แต่ถ้าเมื่อใดก็ตามที่เกิดความรู้สึกว่าพฤติกรรมขัดแย้งกับความเชื่อมั่นนั้น จะเกิดภาวะไม่สมดุลขึ้น เขาจะต้องปรับความขัดแย้งให้ยุติลงโดยอาจจะเปลี่ยนความเชื่อหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

ในแง่ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลเป็นผู้ที่มีเหตุผลและแยกแยะได้ระหว่างความสำเร็จและความล้มเหลว และสามารถมีเหตุผลหรือความคิดเห็นเป็นของตัวเอง ถ้าหากเขาได้ทำงานชุดหนึ่งซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน และพบว่าตนเองไม่มีความสามารถที่จะทำงานชุดนั้นทุกงาน กรณีนี้จะทำให้บุคคลสามารถที่จะประเมินความรู้ความสามารถของตนได้ แต่ถ้าหากว่าคนคนเดียวกันนี้ทำงานชนิดอื่นซึ่งเป็นประเภทเดียวกันกับงานที่เคยล้มเหลวแล้วแต่ไม่สามารถทำได้ดี กรณีนี้จะเกิดความขัดแย้งหรือความไม่สมดุลทางความคิดขึ้น บุคคลจะต้องคิดว่ามีอะไรผิดพลาดในประสบการณ์การทำงานที่ผ่านมา เขาอาจจะเปลี่ยนพฤติกรรมให้สอดคล้องกับความคิดครั้งก่อน (ครั้งที่ประสบความล้มเหลว) หรือพอใจในผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นจริงๆ ในครั้งนี้ แล้วอาจจะทำพฤติกรรมใหม่ซ้ำๆ อีก ทฤษฎีนี้มีประโยชน์มากในการที่จะเข้าใจแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพราะความสอดคล้องนี้จะมีอิทธิพลในการจูงใจให้เกิดพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ (Achievement Behavior)

จากทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ได้กล่าวมาแล้วในเบื้องต้นสรุปได้ว่าความต้องการความสำเร็จเป็นความต้องการทางจิตที่มีอยู่ในมนุษย์ทุกคน ซึ่งเป็นความต้องการขั้นสูงสุดของบุคคลที่ต้องการจะเป็น

สำหรับการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำทฤษฎีและลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์ 5 ลักษณะมากำหนดนิยามปฏิบัติการเพื่อสร้างโปรแกรมในการดำเนินการทดลอง

1.3 ลักษณะของผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1961: 207–256) กล่าวถึง พฤติกรรมของผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ว่ามีลักษณะดังนี้

1. กล้าเสี่ยงพอสมควร (Moderate Risk-Tasking) มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะไม่พอใจทำสิ่งที่ง่ายๆ ซึ่งไม่ต้องใช้ความสามารถ หากแต่จะเลือกทำสิ่งที่ยากเหมาะสมกับความสามารถของตนเอง และการทำสิ่งที่ยากได้สำเร็จนั้น ทำให้ตนเองพอใจ ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักไม่กล้าเสี่ยง เพราะกลัวไม่สำเร็จหรือไม่ก็เสี่ยงจนเกินไป ทั้งๆ ที่รู้ว่าจะทำไม่สำเร็จ แต่ก็หวังพึ่งโชค

2. ความกระตือรือร้น (Energetic) หรือความขยันขันแข็งในการกระทำสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไม่ได้ขยันไปทุกๆ กรณี แต่จะเอาใจใส่มานะพากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทายยั่วยุความสามารถของตน เป็นงานที่ต้องใช้สมองขบคิด และจะทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกว่าได้ทำงานสำคัญสำเร็จลุล่วงไป

3. ความรับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะพยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง มิใช่จะหวังให้คนอื่นยกย่องตน ต้องการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ไม่ชอบให้ผู้อื่นมาบงการว่า ตนควรทำอย่างนั้นอย่างนี้

4. ต้องการทราบผลของการตัดสินใจ (Knowledge of Result of Decision) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะติดตามผลการกระทำของตนว่ามีผลเป็นอย่างไร ไม่ใช่คาดคะเนว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ และเมื่อทราบผลการตัดสินใจหรือการกระทำแล้วยังพยายามทำให้ดีกว่าเดิม

5. คาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นผู้ที่มีแผนการระยะยาว (Long-Range Planning) เพราะเล็งเห็นการณ์ไกลกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

6. มีทักษะในการจัดระบบงาน (Organization Skill) คือ การทำให้เกิดสมรรถภาพในการจัดระบบงาน ต่อมา แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1969: 104) กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นดัชนีชี้บ่งถึงความมีคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์อย่างหนึ่ง และกำหนดลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ดังนี้

1. ทำกิจกรรมต่างๆ ให้สำเร็จ มากกว่าเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว

2. เลือกทำสิ่งที่เป็นไปได้ และเหมาะสมกับความสามารถของตน

3. มีความตั้งใจจริงในการทำงาน เพื่อให้งานสำเร็จอย่างแท้จริง ไม่ใช่เกิดจากโอกาส และไม่เชื่อในสิ่งมหัศจรรย์

4. ทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง ไม่ใช่มีจุดมุ่งหมายที่รางวัล

กิลฟอร์ด (Guilford. 1959: 437–439) กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าประกอบด้วย

1. ความทะเยอทะยานทั่วๆ ไป คือปรารถนาที่จะกระทำกิจการนั้นให้สำเร็จ
2. มีความเพียรพยายาม ได้แก่ ทำงานให้เป็นผลสำเร็จ
3. มีความอดทนเต็มใจที่จะลำบากแม้จะยากเพียงใด

แอทคินสัน (Atkinson. 1964: 259–261) กล่าวว่าคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กล้าแข็ง จะมองหางานที่ยากขึ้น ถ้างานนั้นง่ายหรือปานกลาง ความสนใจของเขาจะลดลง หลังจากงานชิ้นแรกประสบความสำเร็จ ถ้างานชิ้นแรกง่ายและเขาล้มเหลว ความคาดหวังประสบผลสำเร็จจะลดลงมา ความล้มเหลวในครั้งต่อๆ มา จะค่อยๆ ทำให้แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำลง และความคาดหวังต่ำลง

ลินด์เกรน (รุจิรา เยาวมาตย์. 2541: 20; อ้างอิงจาก Lindgren. 1967: 31–34) พบว่า พฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงนั้นจะมีความทะเยอทะยาน มุ่งแข่งขัน และพยายามปรับตัวให้ดีขึ้น

แครนดอล (Marx. 1970: 240; อ้างอิงจาก Crandall. 1963) กำหนดพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 3 ลักษณะ ได้แก่

1. เป็นพฤติกรรมที่มีเป้าประสงค์
2. เป็นพฤติกรรมที่มีเอกลักษณ์ไม่เลียนแบบผู้อื่นทั้งหมด
3. เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ที่มุ่งแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยมอย่างใดอย่างหนึ่ง

เฮอร์แมน (Herman. 1970: 354) ได้รวบรวมลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ 10 ประการ ดังนี้

1. มีระดับความทะเยอทะยานสูง
2. มีความหวังอย่างมากว่าตนจะประสบความสำเร็จถึงแม้ผลการกระทำนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส
3. มีความพยายามที่จะเลื่อนไปสู่สถานะที่สูงขึ้น
4. อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
5. เมื่องานที่กำลังทำถูกขัดจังหวะ หรือถูกรบกวนจะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ
6. รู้สึกว่าเวลาไม่หยุดนิ่งและสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว
7. คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก
8. เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
9. ต้องการให้เป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่น โดยพยายามทำงานของตนเองให้ดีขึ้น
10. พยายามปฏิบัติงานต่างๆ ของตนให้ดีเสมอ

ไวเนอร์ (Weiner. 1972: 203–215) ได้สรุปลักษณะเด่นของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เพื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำไว้ดังนี้

1. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะตั้งใจทำงานดีกว่า อดทนต่อความล้มเหลวสูง ชอบเลือกงานที่สลับซับซ้อนมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

2. ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ชอบริเริ่มกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยความคิดของตนเองมากกว่า และภูมิใจที่ได้เลือกงานยากมากกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

ชูชีพ อ่อนโคกสูง (2525: 47–48) กล่าวถึงพฤติกรรมที่แสดงว่า มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ไว้ดังนี้

1. ทำสิ่งที่ยากๆ มีความมานะพยายาม สนุกสนานและชอบทำกิจกรรมนั้นๆ
2. ชอบการแข่งขันต้องการเอาชนะ
3. มีความทะเยอทะยาน
4. ต้องการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น
5. มีจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมที่เด่นชัดสมบูรณ์
6. พฤติกรรมที่แสดงออกจะมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง

พรรณี ชูทัย เจนจิต (2523: 29) กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ดังนี้

1. เป็นผู้มีความบากบั่น พยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่างๆ พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง
2. เป็นผู้ที่ทำงานมีแผน
3. เป็นผู้ที่ตั้งระดับความหวังไว้สูง

ดารณี วงษ์อยู่น้อย (2525: 73-74) ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 2 พวก คือ

บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. กล้าเสี่ยงพอสมควร
2. มีทักษะในการจัดระบบงาน
3. มีระดับความทะเยอทะยานสูง
4. ตั้งระดับความคาดหวังไว้สูง
5. อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
6. เล็งเห็นการณ์ไกล และมีแผนระยะยาว
7. เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
8. ต้องการทราบแน่ชัดว่า การตัดสินใจของตนมีผลอย่างไร
9. ขยันขันแข็งในการทำงานที่ต้องใช้สมองขบคิด และงานไม่ซ้ำแบบใคร
10. ชอบทำงานให้เสร็จตามความพอใจของตน ไม่ชอบให้ใครมาบงการ
11. มักเลือกทำในสิ่งที่เป็นไปได้ และเหมาะสมกับความสามารถ
12. มุ่งที่จะกระทำกิจกรรมต่างๆ ให้สำเร็จมากกว่าทำเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
13. เมื่องานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะ หรือถูกรบกวนจะพยายามทำต่อไปให้เสร็จ
14. จะทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตน ไม่มุ่งรางวัลหรือชื่อเสียง

15. คิดว่าทุกสิ่งที่จะสำเร็จลงได้ด้วยความตั้งใจจริง และการทำงานจริงของตนไม่ใช่เกิดจากโอกาสและไม่เชื่อในสิ่งมหัศจรรย์

บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะมีลักษณะพฤติกรรมดังนี้

1. มักผัดวันประกันพรุ่ง
2. มักขาดระบบในการทำงาน
3. ชอบทำงานตามคำสั่งของผู้อื่น
4. ทำงานไม่ค่อยเสร็จตามกำหนด
5. ขาดความตั้งใจจริงในการทำงาน
6. มักไม่ตั้งความคาดหวังในผลสำเร็จจากการทำงาน
7. ชอบทำงานเพื่อพอเสร็จ ไม่สนใจคุณภาพของงาน
8. ชอบคอยขอรับความช่วยเหลือจากเพื่อน
9. ขณะทำงานถ้าถูกรบกวนจะไม่สามารถทำงานต่อไปได้
10. เชื่อว่าบุญวาสนาจะทำให้งานที่ทำอยู่ประสบความสำเร็จได้
11. มุ่งหวังรางวัล หรือชื่อเสียงมากกว่าความสำเร็จของงาน
12. เมื่อประสบอุปสรรคมักหลีกหนี ไม่กล้าเผชิญอุปสรรคนั้นๆ

พรรณทิวา รุจิพร (2540: 35) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ดังนี้

1. ตั้งจุดมุ่งหมายหรือระดับความคาดหวังไว้สูง
2. มีความมานะบากบั่น พยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ พยายามไปให้ถึงจุดมุ่งหมายที่วางไว้
3. ทำอะไรมีแบบแผน

ส่วนลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มีดังนี้

1. ทำงานไม่มีจุดมุ่งหมาย
2. ตั้งจุดมุ่งหมายหรือระดับความคาดหวังต่ำ สามารถไปถึงได้ง่ายไม่ต้องใช้ความพากเพียรมานะพยายามมากนัก

เพราพรรณ เปลี่ยนภู่ (2542: 325–326) ได้กล่าวถึงผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงว่าควรมีลักษณะดังนี้

1. ลักษณะนิสัยเป็นผู้ที่แสดงความกล้าเสี่ยงที่จะทำสิ่งต่างๆ โดยไม่กลัวผิด ชอบการแข่งขันต่อสู้เพื่อเอาชนะสิ่งต่างๆ ต้องการเอาชนะอุปสรรค มีความทะเยอทะยาน มีความพยายาม มีกำลังใจที่จะเอาชนะความเบื่อหน่าย และความเหนื่อย

2. ลักษณะทางสังคมคือต้องการความมีชื่อเสียงในสังคม

3. ด้านความต้องการ มีความต้องการความสุขสบายทางกาย ความมั่งคั่งสมบูรณ์และครอบครองสิ่งต่างๆ มากกว่าผู้อื่น

4. เป็นผู้ที่ต้องการทำกิจกรรมให้มีมาตรฐานสูงสุด ต้องการทำสิ่งต่างๆ ให้ได้ดี และการทำกิจกรรมต่างๆ ให้ได้ดีนั้นเพื่อให้มีมาตรฐานสูงส่ง

5. ทัศนคติเกี่ยวกับความสำเร็จ พยายามทำสิ่งที่ยากๆ ให้สำเร็จอย่างดี

6. ความเป็นอิสระ เช่น ต้องการความเป็นอิสระในการทำกิจกรรมต่างๆ อย่างรวดเร็ว เป็นตัวของตัวเอง ดำเนินการตามการตัดสินใจของตนเอง ต้องการเป็นคนที่แปลกไปจากคนอื่น หรือมีสิ่งต่างๆ ที่ไม่เหมือนผู้อื่น

7. ความรู้สึกผิด (Guilt) จะรู้สึกไม่สบายใจเนื่องมาจากสาเหตุ 2 ประการคือ ทำสิ่งใดไม่ได้ดีอย่างที่ตั้งใจและทำผิด (ถ้าเป็นความรู้สึกผิดด้านอื่น จะพิจารณาว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ)

8. ความต้องการความรู้ อยากได้อยากรู้ อยากมีความเข้าใจ และสามารถทำสิ่งต่างๆ ได้ดี

9. จุดมุ่งหมายในชีวิต เป็นผู้มีความหวัง ต้องการความสำเร็จในชีวิต ต้องการรางวัลยิ่งใหญ่ในอนาคตมากกว่ารางวัลเล็กๆ น้อยๆ ที่ได้รับในปัจจุบัน

10. เป็นผู้ที่ให้ความใส่ใจกับความเป็นไปได้ของความสำเร็จในงานที่ทำอยู่ สามารถทำนายสถานการณ์ได้อย่างเฉียบแหลม

11. เป็นผู้ได้รับความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลว

จากลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปได้ว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ควรประกอบด้วยลักษณะสำคัญดังนี้ คือ มีความทะเยอทะยาน กระตือรือร้น เลือกทำในสิ่งที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง รับผิดชอบต่อตนเอง มีการวางแผนในการทำงาน และพึ่งตนเอง

1.4 วิธีพัฒนาและสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้แก่นักเรียนได้นั้นจะเป็นประโยชน์อย่างมาก เนื่องจากสามารถลดอัตราความสูญเปล่าทางการศึกษา และจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศได้ด้วย แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1961: 400–401) ได้เสนอวิธีเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

1. กระบวนการกลุ่ม เป็นวิธีการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงค่านิยมและส่งเสริมค่านิยมใหม่ๆ เพราะกระบวนการกลุ่มเป็นวิธีการสำคัญที่เด็กจะได้เรียนรู้ที่จะมีปฏิสัมพันธ์ด้วยดีต่อความต้องการของคนอื่น

h 285729

2. การเรียนรู้เกี่ยวกับการเล่น และการทำงานในกลุ่ม

3. การสอนให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน รู้จักความต้องการ และความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น โดยอาศัยกิจกรรมกลุ่ม นับเป็นพื้นฐานที่สำคัญของระบอบประชาธิปไตยและการพัฒนาเศรษฐกิจ

4. การช่วยให้บุคคลมีความคิดฝันเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ (Achievement Related Fantacies) โดยการสนับสนุนทั้งทางตรงและทางอ้อม

โรเซน (Rosen. 1961: 574–585) เสนอแนะวิธีการฝึกให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ไว้ดังนี้

1. ให้รางวัลแก่เด็กที่พยายามทำอะไรได้สำเร็จ พ่อ-แม่อาจสอนโดยการชี้แนะให้เด็กแก้ปัญหาตามลำดับขั้น จะทำให้เด็กกล้าที่จะพยายาม และกระทำให้ถึงมาตรฐาน

2. ให้รางวัลแก่เด็กที่มีความพยายามเพื่อบรรลุความสำเร็จด้วยตนเอง

3. สภาพการดำเนินชีวิต และผลสัมฤทธิ์ของพ่อ-แม่ จะเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กเกิดความต้องการผลสัมฤทธิ์สูงได้

ส่วนฮอฟมัน (Hoffman. 1977: 113–114) กล่าวถึงหลักการสำคัญของการฝึกให้เด็กเกิดค่านิยมมุ่งผลสัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นการสร้างให้เกิดความรู้สึกขัดแย้งขึ้นในตัวบุคคล โดยให้ได้รับความรู้ใหม่ที่ไม่สอดคล้องกับความรู้เดิม จากนั้นก็ใช้วิธีที่ทำให้เข้าใจและเห็นพ้องด้วย พร้อมทั้งยอมรับความรู้และเหตุผลใหม่นั้นไว้เป็นของตน วิธีการอาจใช้การอภิปรายกลุ่ม การใช้อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน หรือการใช้ตัวแบบ การสร้างให้เกิดความขัดแย้งหรือความไม่สมดุลทางความรู้สึกนี้เป็นการทำให้เกิดความเครียด ซึ่งลักษณะนี้จะคล้ายกับความอยากหรือแรงขับ ทำให้บุคคลต้องการค้นคว้าสำรวจ เพื่อนำไปสู่ความพึงพอใจหรือความสำเร็จ

โกศล มีคุณ (2524: 10–38) กล่าวว่าวิธีการฝึกฝนให้บุคคลเกิดค่านิยมมุ่งผลสัมฤทธิ์อาจทำได้ดังนี้

1. วิธีใช้ตัวแบบ จะทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ได้ ถ้าตัวแบบมีอิทธิพลต่อผู้รับการฝึก ลักษณะการเลียนแบบเป็นไปตามทฤษฎีอิทธิพลทางสังคม ซึ่งเป็นวิธีที่มนุษย์ใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวัน การเลียนแบบ (Imitation) และการยึดแบบ (Identification) ต้องอาศัยตัวแบบลักษณะความเหมาะสมของตัวแบบเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับวิธีนี้ ตัวแบบที่มีอิทธิพลให้เด็กคล้อยตามได้มาก ได้แก่ พ่อ แม่ ครู ผู้ใหญ่ เพื่อน เป็นต้น

2. วิธีการสวมบทบาท (Role Playing) วิธีนี้เกิดจากความเชื่อที่ว่าการที่บุคคลจะเข้าใจผู้อื่นได้ดีนั้นจะต้องให้เขามีโอกาสได้สวมบทบาทอื่นนอกจากที่ตนเป็นอยู่ ซึ่ง คอลลินส์ (Collins. 1970: 140) เน้นว่าเป็นวิธีเดียวที่จะทำให้คนได้คิด ได้รู้จักแตกต่างไปจากที่เขาเป็นอยู่ คือ ให้เขาได้แสดงออกใน

บทบาทที่แตกต่างออกไปจากเดิม การสวมบทบาทเป็นการรับเอาทัศนคติของคนอื่นทำให้เขามีความคิดเห็นกว้างขวางและความเข้าใจแตกต่างไปจากเดิม ไม่ยึดมั่นอยู่กับตนเอง

3. ใช้วิธีการสร้างความขัดแย้งทางเหตุผลหรือความไม่สมดุลทางความรู้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎีความสอดคล้อง (Consistency Theory) กล่าวคือ สร้างความขัดแย้งในตัวบุคคล โดยเสนอให้เขาได้ความรู้ใหม่ที่สอดคล้องกับความรู้เดิม ซึ่งจะทำให้บุคคลเกิดแรงขับที่ต้องการจะค้นคว้า สำรวจ เพื่อไปสู่ความพอใจความสำเร็จ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องและลดความขัดแย้ง

4. การใช้อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน เพื่อนมีอิทธิพลต่อเด็กมาก ยิ่งเป็นเพื่อนที่เด็กรักชอบพอหรือนับถือก็ยิ่งมีอิทธิพลมาก ปฏิสัมพันธ์ต่อกลุ่มเพื่อนจะมีผลต่อตัวเด็ก เด็กที่ร่วมสังคมกันจะมีความก้าวหน้ากว่าเด็กที่แยกตัวจากเพื่อน การอภิปรายกันจะทำให้เด็กได้รับความคิดเห็นและทัศนะใหม่ๆ ต่างไปจากที่ตนมีอยู่และจะนำมาเปรียบเทียบกับความรู้เดิมของตน ถ้าสามารถปรับเข้ากันได้ เด็กจะพัฒนาโครงสร้างของความรู้และเหตุผลใหม่ขึ้นได้

ทศพร ประเสริฐสุข (2525: 79) ได้เสนอแนววิธีที่จะทำให้บุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นไว้ว่า การจัดการเรียนการสอนในห้องเรียนโดยใช้เทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสมประกอบกับการใช้สื่อต่างๆ ในการฝึกฝนก็สามารถที่จะปลูกฝังให้บุคคลเกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นได้

สำหรับการทดลองเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้น เมื่อปี ค.ศ. 1965 แมคเคลแลนด์ (ทศพร ประเสริฐสุข. 2525: 72; อ้างอิงจาก McClelland. 1965) ได้ศึกษาด้วยวิธีการทดลองเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะสำรวจผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในโรงเรียน โดยจัดการฝึกอบรมใช้เวลาระยะสั้นๆ นอกโรงเรียน มุ่งช่วยให้ผู้เรียนนึกคิดเกี่ยวกับการวางแผนทางด้านอาชีพ และนิสัยในการทำงานของตน ผลของการทดลองช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นความสำคัญของการวางแผนระยะยาวทางด้านอาชีพ และจะช่วยให้ประสบความสำเร็จ

แมคเคลแลนด์ และวินเตอร์ (McClelland and Winter. 1969: 94–105) ศึกษาเด็กนักเรียนชายที่ขาดแรงจูงใจในการเรียน เด็กเหล่านี้ผ่านเทคนิคการจูงใจทั้งที่บ้านและที่โรงเรียนมาแล้ว เช่น การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เป็นต้น ปรากฏว่าเทคนิคเหล่านี้ใช้ไม่ได้ผล แมคเคลแลนด์ และวินเตอร์ นำ เด็กเหล่านี้ซึ่งมีอายุ 16 – 17 ปี ไปฝึกอบรมสถานการณ์ใหม่ที่ตัดขาดจากสถานการณ์เดิม เขาใช้สถานที่ในชนบทแห่งหนึ่ง สำหรับการฝึก ใช้เวลา 5 วัน ปรากฏว่าหลังจากฝึกไปแล้ว 1 ปี ครึ่งหนึ่งของเด็กในกลุ่มตัวอย่าง มีการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ เด็ก 7 คน ใน 9 คน สามารถปรับปรุงตนเองจนได้เกรดสูงขึ้น จากการสัมภาษณ์หลังจากนั้นพบว่าเด็กทุกคนรายงานว่าเขามีความคิดอย่างจริงจังในการวางแผนอาชีพของตน

จากการศึกษาของอัลชูเลอร์ ทาบอร์ และแมคอินไทร์ (ทศพร ประเสริฐสุข. 2522: 72; อ้างอิงจาก Alschuler, Tabor and McIntyre. 1970) ตามแนวทางของแมคเคลแลนด์ ซึ่งสอนนักเรียนให้รู้จักวิธีการคิด การพูด และการกระทำตามแบบอย่างของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เมื่อสอนแล้วมีการประเมินผลว่าผู้เรียนมีความต้องการที่จะวางแผนการในอนาคตของตนหรือไม่ วิธีการสอนในแนวทางนี้มุ่งที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นโดยตรง และหวังว่าการเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะเป็นผลพลอยได้ ทำให้การเรียนของนักเรียนเพิ่มสูงขึ้นด้วย ผลจากการสอนในแนวนี้พบว่า การเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงผลการเรียนได้เพียงเล็กน้อย เช่น จากการฝึกนักเรียนอาร์ลิงตันไฮสกูล (Arlington High School) ในชนบทแห่งหนึ่ง จากการติดตามผลหลังการฝึกพบว่านักเรียนสามารถปรับปรุงเกรดของตนจาก D^+ เป็น C^- ได้

จากแนวคิดและข้อเสนอแนะแนวทางในการเสริมสร้างพัฒนา และฝึกให้มีลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนดังที่ได้กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่าวิธีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีหลายวิธี เช่น การอบรมเลี้ยงดูจากทางบ้าน การฝึกอบรมในโรงเรียน แต่การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยเน้นการอบรมเลี้ยงดูนั้นมักเป็นเรื่องที่ปฏิบัติได้ยาก ดังที่ แมคเคลแลนด์ (McClelland. 1961: 400-401) ได้กล่าวว่า "น่าเสียดายที่แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมโดยส่วนรวม เช่น ศาสนา แบบแผนการดำเนินชีวิต ซึ่งก็คือ วิถีทางที่พ่อ-แม่อบรมเลี้ยงดูลูกของตนนั่นเอง แต่การเปลี่ยนแปลงวิธีการอบรมเลี้ยงดูบุตรในวัฒนธรรมทั้งหลายเกือบเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้ ดังนั้นการศึกษาอบรมในโรงเรียนจึงเป็นทางออกที่น่าจะกระทำได้ผลมากกว่า"

เอนกกุล กรีแสง (2526: 24) และ อารี พันธ์มณี (2542: 35) ได้เสนอแนะการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ใช้ในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ให้คำชมเชยหรือตำหนิ โดยครูผู้สอนต้องรู้จักให้คำชมเชยเมื่อเด็กกระทำในสิ่งที่ถูกต้องและสามารถทำงานยากๆ ได้สำเร็จ การตำหนิก็มีผลในการสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนได้เหมือนกัน แต่ในการตำหนิครูต้องทำให้เหมาะสมกับความบกพร่องของนักเรียนและเหมาะสมกับโอกาส ครูไม่ควรตำหนิเด็กโดยไม่มีหลักฐานและต้องให้เด็กรู้ว่าตนควรแก้ไขอย่างไร การชมเชยและการตำหนิมีผลต่อการเรียนรู้ของเด็ก เด็กที่เรียนดีเมื่อถูกตำหนิจะมีความพยายามมากขึ้นกว่าเมื่อได้รับคำชมเชย

2. มีการทดสอบบ่อยครั้ง ในการเรียนการสอนครูควรมีการทดสอบทุกครั้ง เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กสนใจในกิจกรรมการเรียนและเป็นการจูงใจให้ เด็กสนใจเรียนมากขึ้น

3. ส่งเสริมให้นักเรียนค้นคว้าด้วยตนเอง โดยครูอาจเสนอแนะหรือกำหนดหัวข้อที่ทำให้นักเรียนสนใจใคร่รู้ เพื่อให้เด็กค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง การกำหนดหัวข้อต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียนด้วย

4. ใช้วิธีการที่แปลกใหม่เพื่อเร้าใจเด็ก ครูควรใช้วิธีการที่แปลก ที่จะยั่วยุให้นักเรียนสนใจโดยทำในสิ่งที่นักเรียนไม่คาดคิดมาก่อน เช่น ให้นักเรียนร่วมกันประเมินผลการเรียนการสอน ให้นักเรียนช่วยกันออกข้อสอบ เป็นต้น วิธีการที่แปลกและใหม่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจการเรียนมากขึ้น

5. ตั้งรางวัลสำหรับงานที่มอบหมาย หรือให้รางวัลล่วงหน้าเพื่อยั่วยุให้นักเรียนพยายามมากขึ้น ครูอาจให้แรงเสริมเพียงเล็กน้อยแก่เด็กก่อนการเรียนรู้ก็ได้ เพื่อให้เด็กได้ทราบว่าหากคนใดได้เรียนรู้แล้วจะได้รับสิ่งใดเป็นเครื่องตอบแทน ครูควรพยายามให้เด็กมีโอกาสได้รับแรงเสริมอย่างทั่วถึงกัน

6. ใช้ตัวอย่างจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยเป็นอย่างดีเพื่อให้เด็กเข้าใจง่ายและรวดเร็วขึ้น เช่น ยกตัวอย่างชื่อหนังสือในห้องสมุด ควรเป็นชื่อหนังสือเกี่ยวกับนักกีฬาที่นักเรียนชื่นชมยกย่อง เป็นต้น

7. ยกตัวอย่างที่นักเรียนคาดไม่ถึงมาประกอบการสอน จะทำให้นักเรียนสนใจและจดจำบทเรียนได้ดีขึ้น เช่น การซื้อขายเฮโรอีน

8. เชื่อมโยงบทเรียนใหม่กับสิ่งที่เคยเรียนรู้มาก่อน หากครูใช้วิธีเช่นนี้อยู่เสมอ จะทำให้นักเรียนสนใจบทเรียนมากขึ้น เพราะคาดหวังไว้ว่าจะเป็นประโยชน์ในการเรียนคราวต่อไป

9. ลดหรือขจัดสถานการณ์ที่ทำให้นักเรียนไม่พึงปรารถนา เช่น ไม่เข้าใจบทเรียน ตอบคำถามไม่ได้ บทเรียนยากเกินความสามารถ การถูกทดสอบโดยสิ่งที่ครูไม่เคยสอนมาก่อน เป็นต้น

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2539: 32) ได้กล่าวถึงวิธีพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้กับผู้เรียนดังนี้

1.จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเห็นผลดีของการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

2.จัดให้ผู้เรียนเข้าใจถึงวิธีคิด พูด และทำ โดยการสัมภาษณ์ พบปะพูดคุยกับบุคคลที่ประสบความสำเร็จในการเรียนหรือการทำงาน

3.จัดให้ผู้เรียนสังเกตวิธีการทำงานโดยเปรียบเทียบกับตนเองโดยมีครูให้กำลังใจ และการเสริมแรง

วารินทร์ สายโอบเอื้อ และสุณีย์ ธีรดากร (2533: 29) กล่าวถึงวิธีสร้างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้หลายวิธี ดังนี้

1. การเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ อาจทำโดย

   1) การเร้าให้เกิดความอยากรู้อยากเห็น

   2) ให้หลีกความกังวลในระดับที่เหมาะสม ทำให้เกิดการเสาะแสวงหาความรู้

2. การแข่งขันและร่วมมือ

3. การชมเชยและตำหนิ

4. การให้นักเรียนรู้ความก้าวหน้าของตนเอง

5. การตั้งระดับความมุ่งหวังให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง

6. การให้รางวัลและการลงโทษ

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 149–150) ได้กล่าวถึงวิธีการสร้างแรงจูงใจในการเรียนการสอนไว้ดังนี้

1. ควรศึกษาความต้องการของเด็กแต่ละวัย และจัดเนื้อหาวิชาให้สนองความต้องการของเด็ก เนื้อหาที่สอนควรเกี่ยวข้องกับชีวิตจริง และมีความหมายสำหรับเด็ก

2. ก่อนเริ่มเข้าสู่บทเรียนควรมีวิธีการนำเข้าสู่บทเรียน เพื่อดึงความสนใจ และบอกให้เด็กทราบถึงจุดมุ่งหมายของบทเรียน

3. ควรแนะนำให้เด็กเริ่มหัดวางเป้าหมายในการเรียนสำหรับตนเอง เพราะคนที่เรียนหรือทำงานอย่างมีเป้าหมายจะกระทำด้วยความตั้งใจ

4. บรรยากาศในการเรียนการสอนควรมีการไต่ถาม มีการอภิปรายและทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย เพื่อให้เด็กเกิดความกระตือรือร้น มีการรับฟังและทำความเข้าใจ ตลอดถึงมีการยอมรับซึ่งกันและกัน

5. ใช้วิธีการเสริมแรงตามความเหมาะสมตามความจำเป็น เพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมที่พึงปรารถนา และบางครั้งอาจลบพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ ทั้งนี้เพราะรางวัล คำชมเชย การยิ้ม การพยักหน้า การให้ความเอาใจใส่ นับว่าเป็นตัวเสริมแรงที่มีอิทธิพลต่อเด็กเป็นอย่างมาก

6. ให้การทดสอบ การทดสอบจะเป็นเครื่องมือกระตุ้นให้เด็กเอาใจใส่ต่อบทเรียนและมีความตื่นตัวในการเรียนอยู่ตลอดเวลา

7. ให้ทราบผลการทดสอบอย่างทันท่วงที การให้เด็กทราบผลการทดสอบอย่างทันท่วงทีว่าสิ่งที่ตนได้เรียนรู้ไปนั้นมีความเข้าใจถ่องแท้เพียงใด มีสิ่งใดที่จำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไข ซึ่งวิธีการนี้จะทำให้เด็กต้องเอาใจใส่ติดตามเนื้อหาวิชาอยู่ตลอดเวลา

8. การพานักเรียนออกไปทัศนศึกษา หรือการเชิญวิทยากรภายนอกมาให้ความรู้ จะเป็นแนวทางหนึ่งที่กระตุ้นความสนใจเด็กได้เป็นอย่างดี

9. การสอนหรือการมอบหมายกิจกรรม ให้เด็กปฏิบัติและติดตามผลจนเด็กทำงานสำเร็จ นับว่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนการสอน เพราะความสำเร็จที่เกิดขึ้นกับเด็กในครั้งหนึ่งจะเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กเกิดกำลังใจที่จะเรียนรู้ในคราวต่อไป

สุรางค์ โค้วตระกูล (2537: 129–131) ได้กล่าวถึงบทบาทของครูเกี่ยวกับการส่งเสริมแรงจูงใจของนักเรียนว่าอาจแบ่งออกเป็น 3 อย่างดังต่อไปนี้

1. การปรับปรุงวิธีสอนของครูโดยตรง

2. ทำงานร่วมกับนักเรียน เพื่อช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้

3. ทำงานร่วมกับผู้ปกครอง เพื่อช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้

1. การปรับปรุงวิธีสอนของครูโดยตรง

วิธีการที่นักจิตวิทยาการศึกษา เชื่อว่าเป็นการส่งเสริมแรงจูงใจของนักเรียนมีดังนี้

1.1ครูควรจะจัดห้องเรียนให้มีบรรยากาศที่ท้าทายความอยากรู้อยากเห็นของนักเรียน

1.2 บอกวัตถุประสงค์เฉพาะของบทเรียนให้นักเรียนทราบ

1.3 พยายามให้งานแก่นักเรียนตามความสามารถ และให้โอกาสนักเรียนทุกคนมีประสบการณ์เกี่ยวกับความสำเร็จในการเรียนรู้

1.4 พยายามให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน และแนะให้นักเรียนใช้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อช่วยปรับปรุงการทำงานให้ดีขึ้น

1.5 พยายามพบนักเรียนเป็นรายบุคคล เพื่อช่วยนักเรียนวิเคราะห์สาเหตุความสำเร็จหรือไม่สำเร็จของนักเรียน

1.6 ใช้หลักการในการอบรมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ช่วยเหลือนักเรียน

1.7 บรรยากาศของห้องเรียนต้องปราศจากการขู่เข็ญ หรือต้องเป็นบรรยากาศที่นักเรียนให้ความไว้วางใจในครูว่าเป็นผู้ที่คอยเอื้อการเรียนรู้ของนักเรียนอยู่เสมอ

1.8 ใช้หลักการสอนของนักจิตวิทยามนุษยนิยม มาสโลว์ ที่กล่าวว่า "นักเรียนจะเรียนรู้ก็ต่อเมื่อความต้องการพื้นฐานที่ต้องการสมปรารถนา"

1.9 ครูจะต้องเป็นผู้ที่เป็นตัวแบบในการแสดงความกระตือรือร้นในเวลาที่สอน

2. การทำงานร่วมกับนักเรียนเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียน

จากการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์พบว่า ลักษณะหนึ่งของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง คือ ความรับผิดชอบในงานที่ตนทำ นักเรียนส่วนมากต้องการความช่วยเหลือจากครูในการสนับสนุนให้รับผิดชอบในงานที่ตนทำ ซึ่งอาจทำได้ดังต่อไปนี้

2.1 ช่วยนักเรียนในการตั้งวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้วิชาต่างๆ

2.2 ช่วยนักเรียนให้รู้จักวางแผนในการทำงานทั้งระยะสั้นและระยะยาว

2.3 ช่วยนักเรียนให้รู้จักประเมินผลงานที่ทำ และนำข้อมูลย้อนกลับมาใช้ในการปรับปรุงการเรียนให้ดีขึ้น

2.4 ช่วยนักเรียนในการวิเคราะห์สาเหตุของความสำเร็จหรือไม่สำเร็จ

2.5 ช่วยให้นักเรียนเห็นคุณค่าของความพยายามในการทำงาน

2.6 ช่วยนักเรียนให้ค้นพบความสามารถพิเศษของตนในวิชาต่างๆ เช่น ความสามารถทางภาษา คณิตศาสตร์ และช่วยนักเรียนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้วิชานั้นๆ ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจในความแตกต่างระหว่างบุคคล เกี่ยวกับการตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศให้ใกล้เคียงกับระดับความสามารถของตน นักเรียนบางคนอาจตั้งสมมติฐานความเป็นเลิศในการทำคะแนนสูงสุด บางคนอาจตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศให้ได้คะแนนสูงกว่าปานกลาง เป็นต้น

2.7 ช่วยนักเรียนจัดเวลาทำการบ้าน ดูหนังสือที่บ้าน และการเตรียมตัวสำหรับสอบ

3. การทำงานร่วมกับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียน

จากการศึกษาสัมฤทธิผลในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยมหาวิทยาลัยจอห์น ฮอบคินส์ พบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญมาก ผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการทำการบ้านของนักเรียนและสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของนักเรียนในโรงเรียน ฉะนั้นการทำงานร่วมกับผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้จึงสำคัญมาก ในการนี้ ครูอาจจะใช้วิธีต่อไปนี้

3.1 ส่งเสริมให้ผู้ปกครองมาพบ และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียน ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองให้ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียน

3.2 วางแผนร่วมกับผู้ปกครองเกี่ยวกับการใช้เวลาของนักเรียนเวลาอยู่บ้านให้เป็นประโยชน์

3.3 ขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง เกี่ยวกับการทำงานของนักเรียนให้ผู้ปกครองช่วยดูว่านักเรียนจะต้องทำการบ้านให้เสร็จ ในกรณีที่นักเรียนมีปัญหาควรจะช่วยสอน หรือหาครูมาสอนพิเศษเพื่อนักเรียนจะได้ไม่เรียนล้าหลังเพื่อนหรือขาดความสนใจ

3.4 ในกรณีที่ผู้ปกครองจะต้องให้นักเรียนช่วยทำงานบ้าน ครูควรอธิบายให้ผู้ปกครองทราบถึงความจำเป็นที่นักเรียนจะต้องมีเวลาทำการบ้าน

3.5 สนับสนุนให้ผู้ปกครองร่วมในกิจกรรมของโรงเรียน

สำหรับวิธีการพัฒนาการเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักเรียนนั้นมีหลายๆ วิธี และจากวิธีการต่างๆ ดังกล่าว คณะผู้วิจัยเห็นว่าการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวน่าจะเป็นวิธีการที่เอื้อต่อการพัฒนาการเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักเรียนได้ เพราะชุดการแนะแนวนั้นประกอบด้วยเทคนิควิธีการต่างๆ และสื่อ เช่น สไลด์ เทปบันทึกภาพ เอกสาร การอภิปรายกลุ่ม การใช้ตัวแบบ และกิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะ แนววิธีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักการศึกษาและนักจิตวิทยาดังกล่าวมาแล้วข้างต้น และจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ

การใช้ชุดการแนะแนวแสดงว่าชุดการแนะแนวสามารถที่จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ดังนั้นคณะผู้วิจัยจึงนำชุดการแนะแนวมาใช้ในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักเรียน เพราะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั้นเป็นตัวแปรทางจิตวิทยาที่จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยใช้ชุดการแนะแนว

1.5.1 งานวิจัยต่างประเทศ

ริชาร์ด (Richard. 1920: 80) ได้ทดลองฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เกี่ยวกับผลงานด้านวิชาการของกลุ่มเด็กเกรด 8 จำนวน 64 คน และเกรด 10 จำนวน 78 คน โดยแบ่งเด็กออกเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่มทดลองได้มีโอกาสคิดมากกว่าที่จะให้แข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม และเมื่อได้รับการท้าทายจากงานที่สัมพันธ์กับด้านทักษะก็จะมีการเสี่ยงเพื่อทำงานหนัก นั่นคือ การฝึกกลุ่มทดลองให้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์นั่นเอง ผลการวิจัยพบว่าเด็กที่ได้รับการฝึกแล้วหนึ่งภาคเรียน ได้คะแนนจากแบบสอบมาตรฐานในวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สูงกว่ากลุ่มควบคุม

โรเซน และดีแอนเดรท (มาริสา รัฐปัตย์. 2532: 35–37; อ้างอิงจาก Rosen and D'Andrade. 1959) ได้ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับเด็กที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำ ผู้ทดลองต้องการทราบว่าขณะที่เด็กได้รับคำสั่งให้ทำงานนั้น บิดามารดามีปฏิกิริยาต่อเด็กอย่างไร คาดหวังผลสำเร็จอย่างไร สูงหรือต่ำกว่ามาตรฐานและหวังให้เด็กพึ่งตนเองได้เพียงไร ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะของบิดามารดามีแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ประเภทแสดงอำนาจเหนือเด็ก ทำให้เด็กมีการพึ่งพาตนเองต่ำ และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ บิดารมารดาเป็นผู้ตัดสินใจให้และมีการบังคับเด็กให้ทำงานให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานที่สุด

2. ประเภทบิดา มารดามีความคาดหวังในการทำงานของเด็กต่ำ ทำให้เด็กมีการพึ่งพาตนเองต่ำ และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำด้วย

3. ประเภทที่บิดาไม่เคร่งเครียดกับเด็กมากเกินไป และไม่ปล่อยเด็กมากเกินไป เด็กพวกนี้จะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

การศึกษาของโรเซนพบว่า มารดาที่เข้มงวด กำหนดแนวทางตัดสินใจของลูกจะทำให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ถ้าบิดาแสดงอำนาจเหนือเด็กและมีการบังคับให้เด็กทำงานให้ได้ตามเกณฑ์มาตรฐานที่สุด เด็กจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ และบิดามารดาที่คาดหวังให้มาตรฐานการทำงานของเด็กต่ำ เด็กจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

เชลล์ (ประกายทิพย์ พิชัย. 2539: 18; อ้างอิงจาก Shell. 1966: 927–933) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กเกรด 5 และเกรด 6 จำนวน 194 คน โดยใช้ข้อสิบชนิดรูปภาพของ

แมคเคลแลนด์เป็นเครื่องมือวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน

สทอตท์ (จิราภรณ์ กุณสิทธิ์. 2541: 39; อ้างอิงจาก Staudt. 1995) ทำการวิจัยเพื่อการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรายงานการใช้กลวิธีกำกับตนเองในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ลักษณะรายวิชา ลักษณะของนักเรียนและรับรู้ความสามารถของตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 11 จำนวน 248 คน ที่ศึกษาในระดับขั้นสูงและขั้นทั่วไปโดยนักเรียนตอบแบบสอบถามกลวิธีในการเรียนวิชาเคมี ภาษาอังกฤษ และวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนในขั้นสูงจะใช้กลวิธีการกำกับตนเองในการเรียนมากกว่านักเรียนที่เรียนในขั้นทั่วไป การเลือกกลวิธีในระดับสูงมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนในขั้นสูง และกลุ่มนักเรียนที่เรียนในขั้นทั่วไปพบว่า การใช้กลวิธีกำกับตนเองในการเรียน 9 ชนิด มีสหสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษและเคมี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนหญิงใช้กลวิธีกำกับตนเองในการเรียนมากกว่านักเรียนชายและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

พินทริช และดี กรูท (Pintrich and De-Groot. 1990: 33–40) ทำการวิจัยเรื่ององค์ประกอบด้านแรงจูงใจ และการกำกับตนเองในการเรียน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ การกำกับตนเองและผลการเรียนของนักเรียนเกรด 7 จากห้องเรียนวิทยาศาสตร์ 8 ห้อง ภาษาอังกฤษ 7 ห้อง จำนวน 173 คน โดยวิธีการรายงานตนเอง (Self-Report) ในเรื่องการรับรู้ความสามารถของตนเอง แรงจูงใจภายใน ความวิตกกังวล การกำกับตนเอง และวิธีการเรียนรู้ ข้อมูลผลการเรียนวัดจากการกำหนดงานให้นักเรียนทำ ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง การกำกับตนเองในการเรียนและการใช้กลวิธีในการเรียนมีสหสัมพันธ์ทางบวกกับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

ใน ค.ศ. 1965 ไมเออร์ (วิภาดา เกิดพิทักษ์. 2539: 67; อ้างอิงจาก Myers. 1965: 355-363) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สมรรถภาพทางสมองและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จำนวน 524 คน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และยังพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสมรรถภาพทางสมอง

โคลป์ (ทศพร ประเสริฐสุข. 2525: 66; อ้างอิงจาก Kolb. 1965: 783–792) ได้ทดลองกับนักเรียนชายที่เรียนในระดับมัธยมศึกษา และมีสติปัญญาสูงกว่า 120 (จากมาตรวัดระดับสติปัญญา) แต่ได้เกรดต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยปานกลางเพื่อศึกษาว่าจะสามารถฝึกให้เด็กวัยนี้มีแรงจูงใจ

ใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นหรือไม่ โดยถือว่าเกรดเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้น แสดงว่านักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น โครงการนี้เริ่มในภาคฤดูร้อน โดยการฝึกหัดและสอนเกี่ยวกับลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง หลังจากการฝึกหัดแล้วประมาณปีครึ่งได้มีการติดตามผลพบว่า นักเรียนที่มาจากระดับเศรษฐกิจสังคมชั้นสูง มีเกรดสูงขึ้น ส่วนนักเรียนที่มาจากระดับเศรษฐกิจสังคมต่ำไม่ได้ผลเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด

ฟรัสต์ (Frust. 1966: 927–933) ศึกษาการใช้แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 9 จำนวน 228 คน เป็นชาย 136 คน หญิง 92 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 5 กลุ่ม ตามคะแนนความสามารถทางภาษา ผลการศึกษาพบว่า เมื่อคิดจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดี ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความสามารถทั่วๆ ไป ในด้านภาษาปรากฏว่า กลุ่มกลางมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

บราวน์ (Brown. 1969: 341) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับระดับสติปัญญา ความถนัดทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยศึกษาจากกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยมอนดานา จำนวน 100 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 มี 33 คน มีเกรดเฉลี่ยสูงกว่า 3.00 กลุ่มที่ 2 มี 34 คน มีเกรดเฉลี่ย 2.00 – 2.99 กลุ่มที่ 3 มี 33 คน มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 จากการศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับระดับสติปัญญา ความถนัดทางการเรียน และสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยด้วย

จีน (อรพินทร์ ชูชม. 2523: 43; อ้างอิงจาก Eugene. 1969) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบที่เป็นตัวทำนายความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาเกรด 8 ในโรงเรียนบางแห่งในรัฐโอไฮโอ ผลการวิจัยพบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการทำนายความสำเร็จในการเรียนร่วมกับความไม่เข้มงวดกวดขัน ความวิตกกังวล และความหวังในการศึกษา มีอำนาจในการทำนายความสำเร็จในการเรียนมีค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ .55 ซึ่งนับว่าเป็นค่าที่สูงพอที่จะสนับสนุนว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น

รัสเซล (Russel. 1969: 263–266) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเกรด 9 ในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษา และการอ่าน โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของแคลิฟอร์เนีย (California Achievement Test) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไรอัล (ทศพร ประเสริฐสุข. 2525: 75; อ้างอิงจาก Ryals. 1969: 253) ได้จัดการฝึกอบรมระยะสั้นเพื่อเพิ่มแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้วันหยุดติดต่อกัน 4 ครั้ง มีทั้งการฝึกภายในโรงเรียนและการตั้งแคมป์ฝึกบนภูเขา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นเด็กนักเรียนเกรด 8 ผลการวิจัยปรากฏว่า การฝึกครั้งนี้ไม่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนในวิชาสังคมศึกษา แต่มีผลต่อการปรับปรุงผลการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ หลังจากผ่านการฝึกไปแล้ว 1 ปี และในปีเดียวกัน เมทา และเคนาเด (ทศพร ประเสริฐสุข. 2525: 75–76; อ้างอิงจาก Metha and Kanade. 1969) ได้สรุปผลการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แก่เด็กในระดับมัธยมศึกษาในประเทศอินเดีย โดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังจากผ่านการฝึกไปแล้ว 2 ปี พบว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาเคมี ฟิสิกส์และคณิตศาสตร์สูงกว่ากลุ่มควบคุม

แรฟินี (Raffini. 1970: 1605) ได้ศึกษาผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และการจำในกลุ่มนิสิตปริญญาตรี ผลพบว่า ชายและหญิงที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

โบโลคอฟสกี (Bolocofsky. 1980: 213-217) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเกษตรกรรมในเกาหลี จำนวน 1,460 คน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทุกวิชาเรียน

ราย (Rai. 1980: 117–122) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ โดยศึกษากับนักเรียนชายในระดับมัธยมศึกษา จำนวน 300 คน ซึ่งเลือกมาจากนักเรียนที่เรียนวิชาชีววิทยา จาก 12 โรงเรียนในเมืองอักรา กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง คือ ผู้ที่ได้%60 ขึ้นไป กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ คือ ผู้ที่ได้%40 ลงมา และผู้ที่ได้ %55-44ให้เป็นกลุ่มกลาง ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กลาง และต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ01.

เชียราน (Sheeran. 1982: 562-B) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และการแข่งขันทางการเรียนของนักเรียนชาวซามัว ระดับไฮสคูลที่เรียนอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 197 คน เป็นชาย 100 คน หญิง 97 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กันค่อนข้างต่ำ

2. นักเรียนชายและหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ มีการแข่งขันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ฮาลาไดนา (Haladyna. 1983: 19-29) ทำการศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่เกี่ยวกับตัวแปรที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาคณิตศาสตร์ โดยกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนเกรด 4 นักเรียนเกรด 7 และนักเรียนเกรด 9 รวม 2,000 คน สรุปผลว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาคณิตศาสตร์ คือคุณภาพการสอนของครูคณิตศาสตร์ บรรยากาศในห้องเรียน และการจัดการเรียนการสอนคณิตศาสตร์ ซึ่งตัวแปรบรรยากาศในห้องเรียนพบว่า มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนเกรด 4 นักเรียนเกรด 7 และนักเรียนเกรด 9 มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง 0.229 ถึง 0.415

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995: 15-33) ได้ศึกษาผลกระทบของบรรยากาศทางสังคมในห้องเรียนต่อการเรียนรายบุคคล พบว่า ความคาดหวังของบิดามารดามีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและการอบรมเลี้ยงดู โดยจะทำให้ลูกเกิดความพยายามที่จะประสบความสำเร็จตามที่บิดามารดาคาดหวัง

Myers (วิภาดา เกิดพิทักษ์. 2539: 56; อ้างอิงจาก Myers. 1965: 355-363) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สมรรถภาพทางสมอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 524 คน ชาย 261 คน หญิง 263 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบ TAT ผลการวิจัยปรากฏว่าค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับคะแนนเฉลี่ยในนักเรียนชายเท่ากับ .50 และค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับคะแนนเฉลี่ยในนักเรียนหญิงเท่ากับ .48 สรุปว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพทางสมองในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Frymier & Wells (ทศพร ประเสริฐสุข. 2525: 69; อ้างอิงจาก Frymier & Wells. 1966) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในมลรัฐโอไฮโอ จำนวน 339 คน เป็นชาย 185 คน และหญิง 154 คน และใช้ดัชนีแรงจูงใจของ Frymier's Junior Index of Motivation แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ตามระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง 169 คน และต่ำจำนวน 170 คน แล้วนำคะแนนแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มาหาค่าสหสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลปรากฏว่า

แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีสหสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและต่ำมีผลการเรียนแตกต่างกัน

Song (1970: 60) ได้ศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนด้านเกษตรกรรม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนด้านเกษตรกรรมในเกาหลีใต้ จำนวน 1,460 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ปรากฏว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะส่งเสริมให้บุคคลมีผลงานดีเด่นในกิจกรรมด้านเกษตร และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ยังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในทุกวิชาที่เรียน

จากผลการวิจัยในต่างประเทศสรุปได้ว่า มีการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ในลักษณะต่างๆ กัน เช่น การหาความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือการเรียนในรายวิชาต่างๆ และการทดลองฝึกอบรมเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในรูปแบบต่างๆ ผลการวิจัยสรุปได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการทดลองฝึกให้เด็กมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นนั้นพบว่า ในกลุ่มทดลองนอกจากจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นแล้ว ยังมีผลทำให้การปรับปรุงการเรียน และจากการติดตามผลการเรียนพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

1.5.2 งานวิจัยในประเทศ

สำหรับในประเทศได้มีการศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในเรื่องต่างๆ ของนักเรียนในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา โดยนำวิธีการต่างๆ มาทดลองใช้หรือศึกษาหาความสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ กัน เช่น

อนันต์ จันทร์กวี (2514: 97–98) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับการคิดแบบสืบสวนสอบสวน และความถนัดทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 7 จำนวน 190 คน เป็นชาย 100 คน เป็นหญิง 90 คน พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับการคิดแบบสืบสวนสอบสวน และความถนัดทางการเรียน และนักเรียนหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่านักเรียนชาย

รำไพทิพย์ ธีรนิติ (2515: 26–27) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2514 จากวิทยาลัยครูสวนสุนันทา พระนครศรีอยุธยา ฉะเชิงเทรา และนครปฐม จำนวน 240 คน เป็นชาย 120 คน และเป็นหญิง 120 คน วัดระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ ฮิมเบอร์ต เจ.เอม. เฮอร์แมน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยประจำเทอมต้น ปีการศึกษา 2514 ผลการศึกษาพบว่า

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ระดับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ประสาท ปัณฑวังกูร (2516: 80–81) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาวิทยาศาสตร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับการคิดแบบสอบสวนและความถนัดทางการเรียนพบว่า เพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

พยอม ตันมณี (2516: 96) ศึกษาบทบาทของการสอนแบบสืบสวนสอบสวนที่ส่งผลต่อพัฒนาการด้านบุคลิกภาพทางแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความคิดในการสร้างสังกัปและผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาศาสตร์ โดยใช้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผลปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบสืบสวนสอบสวน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบเดิม

เมธี โพธิพัฒน์ (2523: 75) ได้ศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 มัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลปรากฏว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน และนักเรียนที่ผู้ปกครองมีอาชีพแตกต่างกัน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่แตกต่างกัน

สุขสมร ประพัฒน์ทอง และดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523: 2) ทดลองใช้นิทานกระตุ้นพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ในเด็กไทยอายุ 7 – 10 ขวบ ในขณะเล่นเกม โดยเลือกศึกษาเด็กที่แน่ใจว่าไม่เคยฟังนิทานที่มีคุณค่าทางด้านนี้มาก่อน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้น ป.1–4 โรงเรียนวัดศรีสุทธิวราราม อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 80 คน ให้เด็กในกลุ่มทดลองฟังนิทาน 10 เรื่อง ที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน แต่ไม่มีคุณค่าในการกระตุ้นพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ และกลุ่มทดลองฟังนิทานที่มีการกระตุ้นพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ที่มีภาพและท่าทางประกอบ มีการวัดความรู้ ความเข้าใจ เมื่อเล่าจบแต่ละเรื่อง ผลการวิจัยปรากฏว่า เด็กที่ถูกฝึกให้พึ่งตัวเองเร็ว มีพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กที่ถูกฝึกให้พึ่งตัวเองช้า ส่วนการฟังนิทานประเภทต่างกันมีแนวโน้มว่าจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ของเด็กแตกต่างกันด้วย กล่าวคือ อิทธิพลของนิทานมีคุณค่าปรากฏเด่นชัดในเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงมากกว่าในเด็กยากจน ทำให้เห็นว่าการวิจัยเชิงทดลองนี้เป็นแนวทางการพัฒนาพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ที่สำคัญมากแก่คนไทย

ดารณี วงษ์อยู่น้อย (2525: 43) ศึกษาการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยใช้วิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง กรุงเทพมหานคร ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จำนวน 16 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน ได้แก่

กลุ่มที่ได้รับปรึกษาแบบกลุ่ม และกลุ่มที่ได้รับเอกสารข้อสนเทศ ผลการทดลองพบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น แต่เมื่อเปรียบเทียบเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ภายหลังการทดลอง พบว่านักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น และนักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบกลุ่มมีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับเอกสารข้อสนเทศ

จินตนา อินทรไทย (2525: 48-49) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 300 คน พบว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และเมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวต่างกัน พบว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมระดับกลาง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงที่สุด รองลงมาคือนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมระดับสูง ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำที่สุด

สุวรรณ ตรีขัน (2530: 44-46) ได้ศึกษาผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จำนวน 30 คน โดยแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยการแสดงบทบาทสมมติ และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบเฉพาะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการสอนแบบปกติ พบว่า การสอนแบบปกติทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นกว่าเดิม และเมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองก่อนและหลังการสอนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ พบว่า การสอนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น และเมื่อเปรียบเทียบการสอนแบบปกติและการสอนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติ พบว่า การสอนโดยการใช้การแสดงบทบาทสมมติทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าการสอนแบบปกติ

เบญจพร วงษ์พรต. (2533: บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 10 ผลการวิจัยพบว่า ตัวพยากรณ์ที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางเรียนวิชาฟิสิกส์ มีจำนวนทั้งหมด 8 ตัว เป็นตัวพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์จำนวน 5 ตัว ได้แก่ เจตคติต่อวิชาฟิสิกส์ ระดับคะแนนเฉลี่ยของวิชาฟิสิกส์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การใช้เวลาว่างในการทำการบ้านวิชาฟิสิกส์ ผลของการได้รับคำปรึกษาจากครูผู้สอนวิชาฟิสิกส์ และอาชีพหลักของมารดารับ

ราชการหรือทำงานในหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ส่วนตัวพยากรณ์ที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์มีจำนวน 3 ตัว ได้แก่ นักเรียนที่ไม่เคยอ่านบทเรียนวิชาฟิสิกส์ล่วงหน้ามาก่อนเรียน ผู้ปกครองคาดหวังให้นักเรียนศึกษาต่อพร้อมทั้งทำงานไปด้วย และสถานภาพสมรสของบิดามารดาหย่าร้างกัน

ดำรงกุล เหลี่ยมวัฒนา (2536: 36) ศึกษาผลการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเชียงของวิทยาคม จังหวัดเชียงราย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเปอร์เซนไทล์ที่ 25 ลงมา มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีเชาวน์ปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง และมีฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8คน ผลการทดลองพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมี แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของทั้งสองกลุ่มพบว่านักเรียนที่ได้รับคำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางเป็นรายบุคคลมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุนันทา ประไพตระกูล (2534: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาถึงการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรคัดสรรค์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 663 คน และครูที่ทำการสอนวิชาคณิตศาสตร์จำนวน 28 คน ปรากฏว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลที่เป็นสาเหตุทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน

สุภาณี ปิยะอภินันท์ (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพการสอนของครูและบรรยากาศในห้องเรียนตามการรับรู้ของนักเรียนกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า คุณภาพการสอนของครูและบรรยากาศในห้องเรียนตามการรับรู้ของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 0.43195

วิภาดา เกิดพิทักษ์ (2539: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และสภาพแวดล้อมทางสังคมในห้องเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างจำนวน 378 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ผลการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

รุจิรา เยาวมาตย์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น กลุ่มตัวอย่างจำนวน 102 คน โดยใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และแบบวัดความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษา ผลการศึกษาปรากฏว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันในทางบวก

ใกล้รุ่ง เก่าบริบูรณ์ (2544: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สหวิทยาเขตแวงน้อย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น จำนวน 350 คน โดยใช้แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนตามทฤษฎีของ McClelland ผลการศึกษาพบว่าตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สัมพันธภาพในครอบครัว บรรยากาศทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนฐานะเศรษฐกิจของครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มรกต ศรียาสวิน. (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรี นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรนิสัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับสมาชิกในครอบครัว บรรยากาศในการเรียนการสอน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรี นาฏศิลป์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรี นาฏศิลป์ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรี นาฏศิลป์ โดยตัวแปรที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ นิสัยทางการเรียน และสัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน

อดิเทพ ศรสุอารักษ์ (2545: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวิจิตรวิทยา เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์คือ มโนภาพแห่งตน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครองที่มีต่อตัวนักเรียน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูและบรรยากาศการเรียนการสอน ซึ่งสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางเศรษฐกิจที่ระดับ .01 ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มโนภาพแห่งตนและบรรยากาศการเรียนการสอน

จากผลการวิจัยดังกล่าวพบว่า การศึกษาหาความสัมพันธ์ของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาต่างๆ และวิธีการที่จะพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนให้สูงขึ้น โดยใช้เทคนิคและวิธีการต่างๆ เช่น การให้คำปรึกษากลุ่ม วิธีการสอนแบบสืบสวนสอบสวนการทดลอง ใช้การเล่านิทาน ตลอดจนการใช้บทบาทสมมติ สำหรับพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้แก่นักเรียนนั้น การใช้ชุดการแนะแนวก็เป็นวิธีการอีกวิธีหนึ่งที่มีประสิทธิภาพที่จะนำมาช่วยเสริมสร้างพัฒนาให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นกว่าการสอนแบบปกติ แต่วิธีการทดลองโดยใช้ชุดการแนะแนวพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นยังไม่มีผู้ใดศึกษาวิจัยเลย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทดลองศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยยึดทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และลักษณะลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของแมคเคลแลนด์จัดเป็นโปรแกรมการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้กับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 เปรียบเทียบกับการสอนแบบปกติแก่นักเรียนในกลุ่มควบคุม

จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ทำให้ผู้วิจัยศึกษาการใช้ชุดการแนะแนวการสอนแบบปกติในการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนว

2.1 ความหมายของชุดการแนะแนว

มติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารหลักสูตร วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ครั้งที่ 5/2531 ประจำภาคต้น ปีการศึกษา 2531 ลงวันที่ 27 กันยายน 2531 วาระที่ 3 ให้ข้อสรุปว่า ชุดการแนะแนวควรจะต้องมีรายละเอียด ดังนี้

ชุดการแนะแนว คือ เครื่องมือที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการสอน ประกอบด้วย

1. คู่มือครู ประกอบด้วย คำชี้แจงทั่วไป วัตถุประสงค์ วิธีการใช้ และเครื่องมือการวัดโดยใช้แบบสอบถาม แบบสังเกต

2. โปรแกรมกิจกรรม ซึ่งประกอบด้วยชื่อกิจกรรม วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการ อุปกรณ์และการประเมินผล

เบญจวรรณ ศรีสุริยกานนท์ (2534: 6) ให้ความหมายของชุดการแนะแนวว่า หมายถึง เครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบเพื่อใช้ในการสอนเรื่องการทำงานกลุ่ม ประกอบด้วยคู่มือและโปรแกรมการสอนเรื่องการทำงานกลุ่ม สอดคล้องกับ ธีระ ชัยยุทธยรรยง (2523: 6) ซึ่งให้ความหมายของชุดการแนะแนวว่า หมายถึง เครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่างเป็นระบบประกอบด้วย 2 ส่วน คือ คู่มือครูและโปรแกรม

กิจกรรม โดยใช้วิธีการต่างๆ เช่น กระบวนการกลุ่ม การอภิปรายกลุ่ม การรายงานเป็นรายบุคคล และรายงานเป็นกลุ่ม ทั้งมีอุปกรณ์ต่างๆ ประกอบ ได้แก่ วิดีทัศน์ แผนภูมิ และแผ่นโปร่งใส ในทำนองเดียวกัน วิลาวัลย์ บุญวัฒน์ (2532: 8) ให้ความหมายชุดการแนะแนวว่า หมายถึง เครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบ โดยจัดหาสื่อการสอนแบบประสม ได้แก่ วิดีโอเทป ภาพประกอบเอกสาร และใช้กระบวนการกลุ่มประกอบการสอน

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ให้ความหมายของชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ว่าหมายถึงเครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบ ประกอบด้วย คู่มือครู และโปรแกรมกิจกรรมเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้วิธีการต่างๆ เช่น กระบวนการกลุ่ม การอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลองและสื่ออุปกรณ์ต่างๆ ประกอบด้วย เทปบันทึกภาพ สไลด์ และแผ่นภาพ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

การสร้างชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับชุดการแนะแนวมาเป็นพื้นฐานในการสร้าง ทั้งนี้เพราะชุดการแนะแนวเป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นโดยการใช้สื่อประสมที่สอดคล้องกับวิชา หน่วยการสอน และหัวเรื่องเพื่อช่วยให้เกิดพฤติกรรมตามเป้าหมาย และการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

2.2 วิธีการสอนแนะแนว

ประเสริฐ วิเศษกิจ (2524: 2) ได้เสนอแนะวิธีการสอนแนะแนวไว้ ดังนี้

การบรรยายเนื้อหา และสาระสำคัญต่างๆ ตามหัวข้อที่เรียนในแต่ละครั้ง

1. ใช้เกม การละเล่นต่างๆ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจและมีความคิดกว้างไกลขึ้น
2. การอภิปราย โต้วาที
3. การเล่นบทบาทสมมติ
4. การให้ชมภาพยนตร์ สไลด์
5. การปฏิบัติหรือเลียนแบบความจริง เช่น การฝึกสัมภาษณ์บุคคลในอาชีพต่างๆ
6. การรายงานทั้งแบบกลุ่มและรายบุคคล
7. การใช้เทคนิคกิจกรรมกลุ่มต่างๆ

2.3 เทคนิคการสอนแนะแนว

จำเนียร ช่วงโชติ (2527: 118-120) ได้เสนอแนะเทคนิคการสอนแนะแนวไว้ ดังนี้

1. จัดบรรยากาศให้เป็นกันเองให้นักเรียนรู้สึกอิสระสบายใจในการแสดงออก

2. กระตุ้นให้นักเรียนแสดงออกมา ทั้งในด้านความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความกล้าพูด และความรู้สึกที่ต้องการระบายออก

3. เปิดโอกาส กระตุ้นและยั่วยุ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายและเปลี่ยนความคิดเห็น เรียนรู้แก้ปัญหา และปฏิบัติงานร่วมกันให้ได้มากที่สุด

4. กระตุ้นและยั่วยุให้นักเรียนทีส่วนร่วมในการจัดโปแกรมต่างๆ และมอบหมายความรับผิดชอบให้ทำงานในกิจกรรมนั้นๆ ตามความถนัด ความสามารถและความสนใจ

5. ไม่ควรอย่างยิ่งในการสอนแบบปาฐกถา โดยครูพูดคนเดียว และนักเรียนจดเอาๆ

6. ครูและนักเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เรียนรู้หน้าที่ของตน มีการช่วยเหลือกัน มีความพยายามจะเข้าใจกัน ให้ความร่วมมือกัน เห็นอกเห็นใจ เรียนรู้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

7. มีการนำเอาหลักการ และกระบวนการกลุ่ม หรือกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ (Group Process) ตลอดจนเทคนิคการสอนต่างๆ รวมถึงการนำเกมทางจิตวิทยาเข้าประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนุก เกิดการเรียนรู้ เข้าใจตนเอง และเข้าใจผู้อื่น ตลอดจนได้ปลูกฝังนิสัยเจตคติ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และจริยธรรมต่างๆ ด้วย

8. ครูผู้สอนแนะแนวควรมีสมุดบันทึกรายละเอียดต่างๆ ของการสอนไว้ทุกครั้ง

9. ในการสอนควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง หรือเป็นกลุ่ม

2.4 เทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในชุดการแนะแนว

เทคนิคต่างๆ ที่ใช้ในชุดการแนะแนว มีดังนี้

1. การใช้เทคนิคแม่แบบ หมายถึง วิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการสังเกตพฤติกรรม ตลอดจนกิจกรรมต่างๆ ของตัวแบบ ผลจากการสังเกตจะทำให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบ (รัตนา ภัทรภิญโญ. 2535: 5) แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

1.1 ขั้นนำ ผู้วิจัยนำเข้าสู่การเสนอแม่แบบโดยสนทนาซักถามนักเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการให้นักเรียนสังเกตในครั้งนั้น

1.2 ขั้นเสนอแม่แบบ ผู้วิจัยเสนอเรื่องราวของแม่แบบ ให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ โดยการฉายวิดีทัศน์ และให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายซักถามเกี่ยวกับสิ่งที่สังเกตเพื่อให้เกิดความคิดที่จะเลียนแบบพฤติกรรมแบบ

1.3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุป สิ่งที่ได้จากการใช้เทคนิคแม่แบบ แล้วผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

2. การใช้กรณีตัวอย่าง หมายถึง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยนำเอากรณี เรื่องราว ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริง หรือมีส่วนใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันมาปรับในส่วนของตัวบุคคล เหตุการณ์ และสิ่งแวดล้อมเพื่อให้สอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการพัฒนา แล้วเสนอเป็นตัวอย่าง ให้นักเรียนได้ศึกษา โดยผู้สอนตั้งประเด็นปัญหาให้นักเรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นร่วมกัน เป็นการเสริมสร้างให้นักเรียนมีพัฒนาการ และทักษะในเรื่องการคิด วิเคราะห์ตัดสินใจ การให้เหตุผลและมีแนวทางในการแก้ปัญหาได้ (อัจจิมา จินวาลา. 2535: 8) แบ่งเป็น 3 ขั้นตอนดังนี้

2.1 ขั้นนำ ผู้วิจัยบอกวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนได้เรียนรู้

2.2 ขั้นดำเนินการ ผู้วิจัยเสนอกรณีตัวอย่างให้นักเรียนศึกษาพร้อมทั้งตั้งคำถามหรือประเด็นเพื่อให้นักเรียนได้อภิปรายร่วมกัน

2.3 ขั้นสรุป ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุป สิ่งที่ได้เรียนรู้ร่วมกัน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

3. การใช้สถานการณ์จำลอง หมายถึง การจัดสภาพแวดล้อมให้ใกล้เคียงกับเลียนแบบสภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในห้องเรียนให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนเผชิญกับสภาพการณ์ด้วยตนเอง โดยการปฏิบัติแสดงและออกความคิดเห็น ซึ่งวิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจ มีความรู้สึกร่วมต่อเหตุการณ์ได้ดี อีกทั้งยังสามารถเชื่อมโยงการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติจริงต่อไป (ณัฏฐา ระกำพล. 2535: 8) โดยมีขั้นตอนการใช้สถานการณ์จำลองดังนี้

3.1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยบอกวัตถุประสงค์ของการทดลองในแต่ละครั้งที่ต้องการให้นักเรียนอาสาสมัครที่จะแสดงบทบาท

3.2 ขั้นดำเนินกิจกรรม นักเรียนแสดงบทบาทไปตามลำดับเหตุการณ์ที่เตรียมไว้ ใช้เวลาประมาณ 10–15 นาที

3.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล เมื่อกิจกรรมสิ้นสุดลง ผู้วิจัยให้นักเรียนทบทวนและวิเคราะห์ประสบการณ์ต่างๆ ในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยเน้นที่กระบวนการและบรรยากาศของการแสดง

3.4 ขั้นสรุป นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์และช่วยกันสรุป และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

4. การอภิปรายกลุ่ม หมายถึง กระบวนการที่ทำให้สมาชิกในกลุ่มสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ความคิดเห็นในสถานการณ์ที่ครูกำหนดให้ เพื่อพิจารณาข้อตกลงที่จะแก้ปัญหาในเรื่องนั้นๆ ด้วยหลักการอย่างใดอย่างหนึ่ง (พุทธชาด เพชรสถิตย์. 2535: 7) โดยมีขั้นตอนการอภิปรายกลุ่มดังนี้

4.1 ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยบอกวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้นักเรียนทราบ ให้นักเรียนเลือกหัวหน้ากลุ่มและเลขานุการกลุ่ม

4.2 ขั้นดำเนินกิจกรรม ให้นักเรียนในกลุ่มร่วมแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตามที่หัวข้อกำหนด โดยมีหัวหน้ากลุ่มดำเนินการอภิปราย และมีเลขานุการกลุ่มเป็นผู้บันทึก ใช้เวลา 15–20 นาที

4.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล ให้ตัวแทนกลุ่มออกมารายงานผลการอภิปรายกลุ่มและสรุปหน้าชั้น

4.4 ขั้นสรุป นักเรียนและผู้วิจัยร่วมกันสรุปอีกครั้งหนึ่ง

5. การใช้บทบาทสมมติ หมายถึง วิธีการที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการแสดงของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยกำหนดบทบาท และสถานการณ์สมมติให้นักเรียนแต่ละคนแสดงบทบาทตาม เป็นการแสดงที่ไม่มีการซ้อมล่วงหน้าผู้แสดงแสดงบทบาทไปตามลักษณะนิสัยของผู้แสดง และถือเอาการแสดงออกทั้งด้านความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้แสดงมาเป็นข้ออภิปรายเพื่อการเรียนรู้ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องการพัฒนา (อรุณี ชินวงศ์อมร. 2535: 5) ขั้นตอนในการแสดงบทบาทสมมติดังนี้

5.1 ขั้นเตรียมการ ครูกำหนดขอบเขตและสถานการณ์สมมติให้นักเรียนที่ง่ายและชัดเจน แจ้งให้นักเรียนทราบ ใช้เวลาประมาณ 5 นาที

5.2 ขั้นแสดง ครูให้นักเรียนอาสาสมัครแสดงบทบาทสมมติ จัดฉากเตรียมผู้สังเกตการณ์ เริ่มแสดงและหยุดการแสดง ใช้เวลาประมาณ 10 – 15 นาที

2.4.5.3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผล ผู้แสดงและผู้สังเกตการณ์เปิดเผยความรู้สึกและความคิดเห็น โดยเน้นเหตุผลและความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมา ใช้เวลาประมาณ 10 -15 นาที

5.4 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์และช่วยกันสรุป ครูสรุปเพิ่มเติม ใช้เวลาประมาณ 5 – 10 นาที

ในที่นี้ผู้วิจัยใช้เทคนิคชุดการแนะแนว 4 เทคนิค คือ เทคนิคแม่แบบ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง และการอภิปรายกลุ่ม

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนว

ปริญดา บุญศิลาเลิศ (2520: 45) ทดลองใช้ชุดการแนะแนวอาชีพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพนมสารคาม “พนมอดุลวิทยา” จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 60 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน กลุ่มควบคุม 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยชุดการแนะ

แนวอาชีพ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยชุดการแนะแนวอาชีพแบบบรรยาย ผลวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยชุดการแนะแนวอาชีพมีคะแนนเฉลี่ยปัญหาในการเลือกอาชีพแต่ละด้านต่ำกว่าก่อนได้รับการแนะแนวด้วยชุดการแนะแนวอาชีพอย่างมีนัยสำคัญ และต่ำกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพแบบบรรยาย สอดคล้องกับผลการศึกษาของจินดาภรณ์ อังสุวรรณชาติ (2525: 62) ซึ่งทดลองใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร จำนวน 70 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 35 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพด้วยการบรรยาย ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพ มีคะแนนปัญหาในการเลือกอาชีพทุกด้านต่ำกว่าเมื่อยังไม่ได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพ คือ มีปัญหาในการเลือกอาชีพน้อยกว่า

กฤษณา จันทรวิภาค (2527: 34) ทดลองสอนกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดการแนะแนวอาชีพ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร จำนวน 70 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 35 คน กลุ่มควบคุม 35 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยชุดการแนะแนวอาชีพ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยวิธีบรรยาย ผลการวิจัยสรุปว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวโดยใช้ชุดการแนะแนวอาชีพ มีคะแนนจากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องอาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนกิจกรรมแนะแนวด้วยวิธีบรรยาย

ทิพย์มาศย์ พิมลศักดิ์ (2530: 32) ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพที่มีต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ 3 วิทยาลัยนาฏศิลป์ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2530 จำนวน 30 คน สุ่มเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยชุดการแนะแนวอาชีพ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนนาฏศิลป์ที่ได้รับการสอนด้วยชุดการแนะแนวอาชีพ มีการตัดสินใจเลือกอาชีพสูงกว่า นักเรียนนาฏศิลป์ที่ได้รับการสอนตามปกติ

สมปอง สุขศฤงคารกิติ (2530: 65) ทดลองใช้ชุดการแนะแนวอาชีพเพื่อศึกษาผลที่มีต่อความสำนึกด้านอาชีพของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 โรงเรียนวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร จำนวน 60 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 30 คน และกลุ่มควบคุม 30 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยชุดการแนะแนวอาชีพ ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสำนึกด้านอาชีพสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

วิลาวัลย์ บุญวัฒน์ (2532: 68) ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 30 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง กลุ่มละ 15 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนว ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับด้วยวิธีสอนแบบปกติ ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่มีการสอนด้วยชุดการแนะแนว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ปิยะรัตน์ ศรีสมบัติ (2533: 63) ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมประชาธิปไตย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านแก่งสรพงษ์สงเคราะห์ จังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน 16 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนที่สอนโดยการใช้ชุดการแนะแนวมีพฤติกรรมประชาธิปไตยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ธีระ ชัยยุทธยรรยงค์ (2533: 60) ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่ต่อการปรับตัวต่อเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมี่วิทยา จังหวัดลพบุรี จำนวน 24 คน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนว มีการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติ

เบญจวรรณ ศรีสุยการนนท์ (2534: 56) ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อการทำงานกลุ่ม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธนบุรีวรเทพีพลารักษ์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่มีคะแนนการปรับตัวสูงมีการพัฒนาการทำงานกลุ่มได้ดีกว่านักเรียนที่มีคะแนนการปรับตัวต่ำ

อาภรณ์ เต็มยอด (2537: 42) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความเสียสละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบางมวง อำเภอปากพยูน จังหวัดพัทลุง ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีคะแนนความเสียสละสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ยุพดี ปิดตะคุ (2537: 46) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีเอี่ยมอนุสรณ์ กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุรจิต วรรณรักษ์ (2540: 75) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดพุทธบูชา เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนว มีกระบวนการ

ตัดสินใจเลือกอาชีพดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพ็ชรนิภา นนทนาคร (2541: 48) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสมุทรพิทยาคม กิ่งอำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีความสนใจในการอ่านมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จรูญ ประทุมรุ่ง (2545: 39) ที่ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านวังยาว อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาการทำงานเป็นกลุ่มโดยใช้ชุดการแนะแนว มีการทำงานเป็นกลุ่มเพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนว มีพฤติกรรมเปลี่ยนไปในทางที่ดีกว่ากลุ่มที่ได้ไม่ได้ชุดการแนะแนว ได้แก่ มีปัญหาในการเลือกอาชีพน้อยกว่า มีความสำนึกในเรื่องอาชีพ มีการตัดสินใจเลือกอาชีพสูงกว่า มีพฤติกรรมประชาธิปไตย มีการปรับตัวต่อเพื่อนต่างเพศ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.1 ความหมายของชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงเครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบ ประกอบด้วย คู่มือครู และโปรแกรมกิจกรรมเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้วิธีการต่างๆ เช่น กระบวนการกลุ่ม การอภิปราย การแสดงบทบาทสมมติ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง และสื่ออุปกรณ์ต่างๆ ประกอบด้วย เทปบันทึกภาพ สไลด์ และแผ่นภาพ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

3.2 องค์ประกอบ 5 ด้านที่ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ (2533: 83) กล่าวว่า ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต้องประกอบไปด้วยคุณลักษณะ 5 ด้านดังนี้

1. ด้านความทะเยอทะยาน ซึ่งตรงกับกิจกรรมครั้งที่ 2 ไม่ไกลเกินเอื้อม โดยใช้กระบวนการกลุ่ม การอภิปรายผล และกรณีตัวอย่าง

2. ด้านความกระตือรือร้น ซึ่งตรงกับกิจกรรมครั้งที่ 3 ความกระตือรือร้น โดยใช้กระบวนการกลุ่ม การอภิปรายผล และการแสดงบทบาทสมมติ

3. ด้านความรับผิดชอบ ซึ่งตรงกับกิจกรรมครั้งที่ 4 ทางสู่ความสำเร็จ โดยใช้บัตรคำ สถานการณ์จำลอง และการอภิปรายผล

4. ด้านการรู้จักการวางแผน ซึ่งตรงกับกิจกรรมครั้งที่ 5 เคล็ดลับคนเก่ง โดยใช้เทป บันทึกการสัมภาษณ์ กรณีตัวอย่าง และการอภิปรายผล

5. ด้านการพึ่งตนเอง ซึ่งตรงกับกิจกรรมครั้งที่ 6 ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน โดยใช้บัตรคำ สถานการณ์จำลอง และการอภิปรายผล

3.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ (2533: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิรประวัติวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์ ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จำนวน 30 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 15 คน โดยให้กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนว และอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบปกติ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนกลุ่มทดลองมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการตามตอนขั้นตอนดังนี้

1. การเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การดำเนินการทดลอง
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/6 โรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 25 คน (กลุ่มทดลอง) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 26 คน (กลุ่มควบคุม) โดยมีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. คณะผู้วิจัยทำการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้นักเรียนห้อง 3/5 กับ 3/6 โดยมีเกณฑ์ดังนี้

1.1 สอบถามพฤติกรรมในการเรียนของนักเรียนในห้องเรียนจากอาจารย์ที่ปรึกษาโดยให้ทั้งสองห้องมีความใกล้เคียงกันมากที่สุด

1.2 ดูจากระดับผลการเรียนของนักเรียนในห้องเรียนโดยให้ทั้งสองห้องมีความใกล้เคียงกันมากที่สุด

2. คณะผู้วิจัยทำการสุ่มห้องเรียนอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่างเข้าเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยสร้างเครื่องมือในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

คณะผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามลำดับ ดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.2 นิยามปฏิบัติการของลักษณะผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3 คณะผู้วิจัยปรับปรุงและดัดแปลงจากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนจาก สุพจน์ สินสุวงค์วัฒน์ (2527: 44-45 อ้างอิงมาจาก Rai 1980: 117-122) และดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ (2533: 268-272) ซึ่งข้อคำถามในแบบสอบถามเป็นเรื่องที่ครอบคลุมลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนตามนิยามศัพท์เฉพาะ 5 ด้าน คือ ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบต่อตนเอง การรู้จักวางแผน และการพึ่งพาตนเอง ได้จำนวนทั้งสิ้น 55 ข้อ

1.4 นำแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ)แสดงรายชื่อดังภาคผนวก ก (ตรวจสอบเพื่อปรับปรุงและคัดเลือกข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วคณะผู้วิจัยนำไปวิเคราะห์ ปรับปรุงแก้ไขตามความเหมาะสมถูกต้องอีกครั้ง

1.5 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 กรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 69 คน ทำแล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้วิธีการหาค่าความสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product-moment Correlation Coefficient)

1.6 นำแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนที่คัดเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนกสูงและข้อที่มีเนื้อหาไม่ซ้ำซ้อนกัน ได้จำนวนทั้งสิ้น 35 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อตั้งแต่ .245* - .667** มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดทั้งฉบับ โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .886

ลักษณะและวิธีการตอบแบบสอบถาม

แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีลักษณะเป็นมาตรวัด 5 ระดับ เพื่อวัดความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่ตรงกับความจริงของผู้ตอบเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน คือ ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบต่อตนเอง การรู้จักวางแผน และการพึ่งตนเอง โดยให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถามทีละข้อ แล้วตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงของตนเอง โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ให้

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0. ในการเรียนนักเรียนคิดว่าจะต้องทำคะแนนให้ดีที่สุด					
0. เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงาน นักเรียนจะรีบทำทันทีที่มีเวลาว่าง					

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบสอบถามมี 2 ลักษณะ คือ

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อ 1,2,3,4,8,9,10,11,15,16,17,22,23,24,25,29,30,31,32 ให้คะแนนดังนี้

จริงมากที่สุด ให้ 5 คะแนน
จริงมาก ให้ 4 คะแนน
จริงปานกลาง ให้ 3 คะแนน
จริงน้อย ให้ 2 คะแนน
จริงน้อยที่สุด ให้ 1 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ

ข้อ 5,6,7,12,13,14,18,19,20,21,26,27,28,33,34,35 ให้คะแนนดังนี้

จริงมากที่สุด ให้ 1 คะแนน
จริงมาก ให้ 2 คะแนน
จริงปานกลาง ให้ 3 คะแนน
จริงน้อย ให้ 4 คะแนน
จริงน้อยที่สุด ให้ 5 คะแนน

โดยจะมีเกณฑ์การแปลความหมายของคะแนนดังนี้

ผู้ที่ได้คะแนนตั้งแต่ 4.21– 5.00 **คะแนน คือ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูงมาก**

ผู้ที่ได้คะแนนตั้งแต่ 3.41 – 4.20 **คะแนน คือ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูง**

ผู้ที่ได้คะแนนตั้งแต่ 2.61 – 3.40 **คะแนน คือ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง**

ผู้ที่ได้คะแนนตั้งแต่ 1.81 – 2.60 **คะแนน คือ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ**

ผู้ที่ได้คะแนนตั้งแต่ 1.00 – 1.80 **คะแนน คือ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำมาก**

ผู้ที่ได้คะแนนจากแบบวัดมากกว่าแสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

2. **ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน**

คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการปรับปรุงตามลำดับ ดังนี้

2.1 ศึกษาชุดการแนะแนวจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2 คณะผู้วิจัยนำชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งประกอบไปด้วยคุณลักษณะ 5 ด้านด้วยกัน คือ ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบต่อตนเอง การรู้จักวางแผน และการพึ่งตนเอง ของดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญโญ (2533: 83-217) **โดยคัดเลือกจากกิจกรรมที่มีสื่อประกอบที่เหมาะสมรวมถึงมีเนื้อหาตรงตามนิยามศัพท์เฉพาะ มาปรับปรุงแก้ไขภาษาและเนื้อหาให้เหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง ได้จำนวนทั้งสิ้น** 6 **กิจกรรม หลังจากนั้นนำไปปรึกษาผู้เชี่ยวชาญ 2 ท่าน ซึ่งได้แก่ อาจารย์ชัยพร ถาวรรัตน์ และ อาจารย์รสนา ศิริสวัสดิ์ เพื่อให้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและเนื้อหา) ความตรงเชิงประจักษ์ (อีกครั้งหนึ่ง**

2.3 **นำชุดการแนะแนวที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแล้ว นำมาวิเคราะห์ปรับปรุงตามความถูกต้องเหมาะสมแล้วนำไปใช้จริง**

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Design) แบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมวัดผลก่อน-หลังการทดลอง (Nonequivalent Control Posttest Design) โดยดำเนินการวิจัยแบบ มีแบบแผนการวิจัย ดังนี้

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	O_{E1}	X	O_{E2}
C	O_{C1}	~X	O_{C2}

<u>สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง</u>

E แทน นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน)กลุ่มทดลอง(

C แทน นักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน)กลุ่มควบคุม(

O_{E1} แทน การสอบก่อนการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน)กลุ่มทดลอง(

O_{E2} แทน การสอบหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน)กลุ่มทดลอง(

O_{C1} แทน การสอบก่อนการทดลองของนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน)กลุ่มควบคุม(

O_{C2} แทน การสอบหลังการทดลองของนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน)กลุ่มควบคุม(

X แทน การสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

~X แทน การไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

วิธีการทดลอง มีลำดับขั้น ดังนี้

1. **ให้นักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ตอบแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วเก็บคะแนนที่ได้จากการทำแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่างเป็นคะแนนก่อนการทดลอง** Pretest

2. **ดำเนินการสอนโดยคณะผู้วิจัยเป็นผู้สอนนักเรียนในกลุ่มทดลองด้วยตนเอง โดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน**

เวลาในการสอนกลุ่มทดลอง คือ วันพุธ เวลา 14.00 – 14.50 **น .และวันศุกร์ เวลา** 9.50 – 11.30 **น .ระหว่างวันที่** 30 **ธันวาคม** 2548 – 11 **มกราคม** 2549

ทั้งนี้ คณะผู้วิจัยทำการทดลองเป็นเวลา 2 **สัปดาห์ สัปดาห์ละ** 3 **คาบ คาบละ** 50 **นาที**

โปรแกรมการสอนของกลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ครั้งที่	วัน เดือน ปี	ชื่อเรื่อง	อุปกรณ์/กิจกรรม
1	30 ธันวาคม 2548	กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ	1. กระดาษขนาด 6×8 นิ้ว 2. แผ่นชาร์ตบทกลอน "ความคุ้นเคย"
		กิจกรรมที่ 2 ไม่ไกลเกินเอื้อม	1. ผลการเรียน 2. ใบบันทึกผลการเรียน 3. แผนภูมิการคัดเลือกเข้าศึกษาต่อโดยใช้ระดับคะแนนเฉลี่ย 4. เทปกรณีตัวอย่างเรื่อง "ไม่ไกลเกินเอื้อม"

2	4 มกราคม 2549	กิจกรรมที่ 3 ความกระตือรือร้น	1. บทบาทสมมติเรื่อง "การกระทำสำคัญกว่าชื่อ" 2. แผนภาพข้อดีของการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนด
3	6 มกราคม 2549	กิจกรรมที่ 4 ทางสู่ความสำเร็จ	1. รูปภาพวันรับปริญญา 2. กระดาษขนาด 6×8 นิ้ว 3. บทลำนำ "ฉันควรชื่ออะไรดีเอ่ย?" 4. บัตรคำ 2 ชุด 5. สถานการณ์จำลอง
		กิจกรรมที่ 5 เคล็ดลับคนเก่ง	1. เทปบันทึกภาพการสัมภาษณ์คนเก่ง 2. กรณีตัวอย่าง 2 เรื่อง 2.1 เรื่อง "นักพูดรุ่นเยาว์" 2.2 เรื่อง "ความลับของแทนไท" 3. คำถามกรณีตัวอย่าง 4. กระดาษขนาด A4
4	11 มกราคม 2549	กิจกรรมที่ 6 ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนและปัจฉิมนิเทศ	1. บัตรคำ 1.1 "ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน" 1.2 "จงเตือนตัวด้วยตนเอง" 2. สถานการณ์จำลอง 2.1 ใครจะช่วย 2.2 สมุดการบ้านเป็นเหตุ

3. หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง คณะผู้วิจัยให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ตอบแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเป็นฉบับเดียวกับที่นักเรียนตอบก่อนการทดลองอีกครั้ง (Posttest)

4. นำคะแนนที่ได้จากแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมาวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง

2. เปรียบเทียบค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนและนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่

   1.1 ค่าเฉลี่ย

   1.2 ค่าความแปรปรวน

2. สถิติสำหรับการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ

   2.1หาค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตรการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product-moment correlation coefficient)

   2.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งฉบับโดยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟ่า (Alpha – Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

3. สถิติสำหรับการตรวจสอบสมมติฐาน

   3.1 เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้สูตร Paired - Samples t-test

   3.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้สูตร Independent - Samples t-test

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Design) แบบมีกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมวัดผลก่อน – หลังการทดลอง (Nonequivalent Control Posttest Design) โดยใช้ชุดแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 กรุงเทพมหานคร ผลของการวิจัยแบ่งเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลอง

ส่วนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง

ส่วนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง

ส่วนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน กับนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลอง โดยใช้วิธีการทางสถิติ Independent - Samples t-test ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง กับนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง

ก่อนการทดลอง	N	M	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	25	2.887	.410	716.-
กลุ่มควบคุม	26	2.952	.194	

กลุ่มทดลอง เป็น นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มควบคุม เป็น นักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากตารางที่ 1 สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน นั่นคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการทดลองอยู่ในระดับเดียวกัน

ส่วนที่ 2 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้วิธีการทางสถิติ Paired - Samples t-test ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มควบคุม	N	M	S.D.	t
ก่อนการทดลอง	26	2.952	.194	.446
หลังการทดลอง	26	2.933	.279	

จากตารางที่ 2 สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน นั่นคือ นักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลองอยู่ในระดับเดียวกัน

ส่วนที่ 3 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้วิธีการทางสถิติ Paired - Samples t-test ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่มทดลอง	N	M	S.D.	t
ก่อนการทดลอง	25	2.887	.410	-2.705**
หลังการทดลอง	25	3.131	.378	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 3 สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 01. นั่นคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 1

ส่วนที่ 4 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน กับนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง โดยใช้วิธีการทางสถิติ Independent - Samples t-test ปรากฏผลดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองกับนักเรียนกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง

หลังการทดลอง	N	M	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	25	3.131	.378	2.140*
กลุ่มควบคุม	26	2.933	.279	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 นั่นคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง สูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 2

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi Experimental Design) แบบมีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมวัดผลก่อน-หลังการทดลอง (Non equivalent Control Posttest) มีข้อสรุปดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังการสอนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมมติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังจากที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/6 โรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 25 คน (กลุ่มทดลอง) และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 จำนวน 26 คน (กลุ่มควบคุม) รวมทั้งสิ้น 51 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

การดำเนินงานวิจัย

คณะผู้วิจัยเป็นผู้สอนนักเรียนในกลุ่มทดลองด้วยตนเอง โดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

เวลาในการสอนกลุ่มทดลอง คือ วันพุธ เวลา 14.00 – 14.50 น. และวันศุกร์ เวลา 9.50 – 11.30 น. ระหว่างวันที่ 30 ธันวาคม 2548 – 11 มกราคม 2549

ทั้งนี้ คณะผู้วิจัยทำการทดลองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวม ทั้งหมด 6 ครั้ง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้วิธีการทางสถิติ Paired - Samples t-test

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน กับนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลอง โดยใช้วิธีการทางสถิติ Independent – Samples t-test

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการ

เรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. นักเรียนที่ได้รับชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นคิดเป็น 4.88%

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง โดยใช้ชุดแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 กรุงเทพมหานคร ปรากฏผลการวิจัยดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 1 แสดงให้เห็นว่าชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสามารถพัฒนาให้นักเรียนมีแรงจูงใจมากขึ้นได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการใช้ชุดการแนะแนวเป็นวิธีการที่เป็นระบบ มีขั้นตอน มุ่งให้ประสบการณ์ตรงแก่นักเรียน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งเป็นประสบการณ์ตรง รวมทั้งได้ให้นักเรียนฝึกวิเคราะห์และอภิปรายผล โดยวิธีเทคนิคต่างๆ ได้แก่ บทบาทสมมติ กรณีตัวอย่าง และการอภิปรายกลุ่ม พร้อมทั้งใช้สื่อการสอนแบบประสม ได้แก่ เทปบันทึกภาพ เอกสาร บัตรคำ แผ่นภาพ และบทกลอน ซึ่งแปลกไปจากเทคนิคการสอนของครูที่เคยสอน จึงทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนาน กระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ ช่วยทำให้นักเรียนเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน คณะผู้วิจัยพบว่า นักเรียนสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน เข้าห้องเรียนตามเวลาที่กำหนด ในระยะแรกๆ นักเรียนอภิปรายและซักถามน้อย การสรุปประเด็นสำคัญต่างๆ มีการสรุปไม่มาก ไม่มีหลักเกณฑ์ในการตัดสินใจและไม่กล้าตัดสินใจ ต้องได้รับคำแนะนำและการกระตุ้นจากคณะผู้วิจัย ภายหลังการร่วมกิจกรรมการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนระยะหนึ่ง และทางคณะผู้วิจัยได้สร้างความเป็นกันเองกับนักเรียนอย่างต่อเนื่อง นักเรียนจึงเกิดความมั่นใจและกล้าแสดงออก มีความสนใจ ตั้งใจ และมีความกระตือรือร้นมากขึ้นโดยร่วมแสดงความคิดเห็น มีการซักถามปัญหาต่างๆ และอภิปรายมากขึ้น นักเรียนทำงานร่วมกับเพื่อนนักเรียนและช่วยกันสรุปเมื่อเสร็จสิ้นการเรียนแต่ละเรื่อง แลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์มากยิ่งขึ้น ทำให้บรรยากาศสนุกสนาน นักเรียนยิ้มแย้มแจ่มใส ส่งผลให้การใช้ชุดการแนะแนวเป็นไปอย่าง

ราบรื่น และช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ สามารถพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนได้

ผลการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของวิลาวัลย์ บุญรัตน์ (2532: 68) ที่ได้ศึกษาผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกันทรารมณ์ จังหวัดศรีสะเกษ ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนว มีผลสัมฤทธิ์การการเรียนในเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษสูงกว่าเมื่อยังไม่ได้รับการสอนด้วยชุดการแนะแนว และสอดคล้องกับผลการวิจัยของเพ็ชรนิภา นนทนาคร (2541: 48) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสมุทรพิทยาคม กิ่งอำเภอบางเสาธง จังหวัดสมุทรปราการ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีความสนใจในการอ่านมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ จรูญ ประทุมรุ่ง (2545: 39) ที่ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านวังยาว อำเภอด่านช้าง จังหวัดสุพรรณบุรี ที่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาการทำงานเป็นกลุ่มโดยใช้ชุดการแนะแนว มีการทำงานเป็นกลุ่มเพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนช่วยให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของจำเนียร ช่วงโชติ (2527: 12) ที่ได้กล่าวว่า ชุดการแนะแนวสามารถใช้เทคนิคการสอนต่างๆ รวมถึงการนำมาประกอบการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนุก เกิดการเรียนรู้ เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น ตลอดจนปลูกฝังนิสัย เจตคติ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ และคุณธรรมต่างๆ ด้วย

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 การที่นักเรียนในกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่ากลุ่มที่สอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นอาจเป็นเพราะการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นวิธีการสอนที่เป็นระบบยึดตัวนักเรียนเป็นศูนย์กลาง นักเรียนเป็นผู้ได้ปฏิบัติจริงจากกิจกรรมหลายรูปแบบ และมีการใช้สื่อการสอนแบบประสม โดยเฉพาะเกม นักเรียนจะชอบมากกว่า เพราะเทคนิคต่างๆเหล่านี้จะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองโดยการลงมือปฏิบัติ สอดคล้องงานวิจัยของทิศนา แขมมณี และคนอื่นๆ (2528: 71) ที่พบว่า เกมและบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมที่นักเรียนชอบ

และปฏิบัติได้ง่ายในการฝึกทักษะ การทำงานเป็นกลุ่ม เพราะนอกจากจะกระทำให้ได้รับความรู้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว ยังได้แสดงออกและทำให้บรรยากาศการเรียนมีชีวิตชีวา ประกอบกับนักเรียนในระดับนี้อยู่ในช่วงระยะของการเป็นวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน มักจะชอบแสดงออก ชอบทำกิจกรรมต่างๆ จึงทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะเข้าร่วมกิจกรรมทุกครั้ง ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายต่อการเรียน นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง ได้เรียนรู้ด้วยการกระทำ เช่น บทบาทสมมติ ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสสวมบทบาทในสถานการณ์ต่างๆ ที่คล้ายคลึงกับความเป็นจริง การที่นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม ทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ได้รับประสบการณ์ต่างๆ พอที่จะนำมาเป็นแนวคิดในการปรับปรุงพฤติกรรมในด้านการเรียนของตนให้เหมาะสมกับลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับที่สูงขึ้น เพื่อที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน และจากที่ทางคณะผู้วิจัยได้ซักถามความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มทดลอง ภายหลังจากได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า การเข้ารับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนครั้งนี้ได้รับความรู้ที่เป็นประโยชน์มากขึ้นเกี่ยวกับลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และนักเรียนจะนำความรู้ที่ได้ปฏิบัติ ปรับปรุงพฤติกรรมของตนในเรื่องการเรียนที่บกพร่องอยู่ในบางเรื่องให้ดีขึ้น

ส่วนนักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนโดยชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ครูเป็นผู้ดำเนินการสอนเป็นส่วนใหญ่ ใช้เพียงวิธีการบรรยาย แจกเอกสาร ทำให้นักเรียนอาจไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียน เทียบเท่ากับการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน อีกทั้งนักเรียนในกลุ่มทดลองยังได้รับการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์อย่างเป็นขั้นเป็นตอนโดยตรง ดังนั้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ผลของการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในครั้งนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อาภรณ์ เต็มยอด (2537: 42) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความเสียสละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านบางมวง อำเภอปากพยูน จังหวัดพัทลุง ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีคะแนนความเสียสละสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ยุพดี ปิดตะคุ (2537: 46) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีเอี่ยมอนุสรณ์ กรุงเทพมหานคร

ผลการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการแนะแนวมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุรจิต วรรณรักษ์ (2540: 75) ที่ได้ศึกษาผลของการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดพุทธบูชา เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวมีกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ควรนำชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนไปใช้ในชั่วโมงกิจกรรมแนะแนวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และทำให้นักเรียนทราบวิธีปฏิบัติตนในการเรียน ซึ่งจะช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการเรียน

1.2 การนำชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนไปใช้ จะต้องมีการวางแผนการดำเนินการ และการเตรียมสื่อ อุปกรณ์การสอนให้เหมาะสม เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการเรียนมากยิ่งขึ้น

1.3 ภายหลังจากการนำชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนไปใช้ ควรมีการติดตามผล โดยสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนว่าได้นำลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนไปปฏิบัติเพียงใด

1.4 ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการทำงานแนะแนว แต่มิใช่ครูแนะแนว อาจนำชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนนี้ไปใช้สอนกิจกรรมแนะแนว แทนบุคลากรด้านแนะแนว ทั้งนี้เพื่อแบ่งเบาภาระในการสอนกิจกรรมแนะแนวได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโรงเรียนที่มีบุคลากรด้านการแนะแนวไม่เพียงพอ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนไปปรับปรุงทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างระดับอื่น เช่น ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นต้น เพื่อจะได้พัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนให้เกิดขึ้นกับนักเรียนทุกระดับชั้น

2.2 ควรมีการเปรียบเทียบการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในรูปแบบอื่นๆ เช่น เพศ สายการเรียน เวลาที่สอน

2.3 ควรมีการเปรียบเทียบการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเทคนิควิธีการใหม่ๆ เช่น การเสริมแรง การใช้ตัวแบบ การใช้วิธีการอ่าน เป็นต้น

บรรณานุกรม

กฤษณา จันทรวิภาค.(2527). *ผลการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

โกศล มีคุณ. (2524). *การวิจัยเชิงทดลองฝึกอบรมการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมและทักษะการสวมบทบาทของนักเรียนประถมศึกษา*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

ไกล้รุ่ง เก่าบริบูรณ์. (2544). *ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สหวิทยาเขตแวงน้อย สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น*. ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น. สำนักวิทยาบริการ.

จรูญ ประทุมรุ่ง. (2545). *ผลของการใช้ชุดการแนะแนวเพื่อพัฒนาการทำงานเป็นกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านวังยาง อำเภอด่านช้าง จังหวังสุพรรณบุรี*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

จำเนียร ช่วงโชติ. (2527). *การฝึกภาคปฏิบัติทางการแนะแนวและการให้คำปรึกษา*. กรุงเทพฯ: รุ่งศิลป์การพิมพ์.

จินดาภรณ์ อังสุวรรณชาติ. (2525). *การทดลองใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวอาชีพสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

จินตนา อินทรไทย. (2525: 48-49). *ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร*. ปริญญานิพนธ์การศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ชัยพร วิชชาวุธ. (2525). *มูลสารจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: หน่วยผลิตเอกสาร คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2521). *นวกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษากับการสอนระดับอนุบาล*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2522). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ณัฏฐา ระกำพล. (2535). *ผลของการใช้สถานการณ์จำลองที่มีต่อวินัยในห้องเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสตรีนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ดนัย เทียนพุทธ. (2526). "คุ้มหรือไม่ถึงการลงทุนทางการศึกษา". *สารพัฒนาหลักสูตร*. 22: 21-22; ก.ค.2529.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน. (2523). *ความสำเร็จในชีวิตเริ่มในวัยก่อนเรียน การพัฒนาและส่งเสริมความเก่งของลูกรัก*. กรุงเทพฯ: เจริญวิทย์การพิมพ์.

ดารณี วงษ์อยู่น้อย. (2525). *การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ดาระณี พัฒนศักดิ์ภิญญโญ. (2533). *ผลการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจิระประวัติวิทยาคม จังหวัดนครสวรรค์*. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ดำรงกุล เหลี่ยมวัฒนา. (2536). *ผลของการให้คำปรึกษาแบบยึดบุคคลเป็นศูนย์กลางที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเชียงของวิทยาคม อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ทศพร ประเสริฐสุข. (2525). *การสร้างโมเดลการสอนแบบกระบวนการกลุ่มเพื่อพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในเด็กด้อยสัมฤทธิ์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์ดุษฎีบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทิพย์มาศย์ พิมลศักดิ์. (2530). *ผลการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพที่มีต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนนาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ทิศนา แขมมณี, น้อมศรี เคท และวรสุดา บุญยไวโรจน์. (2528). *การพัฒนารูปแบบการฝึกทักษะทำงานกลุ่มสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา เล่ม 1*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีระ ชัยยุทธยรรยงค์. (2533). *ผลของการใช้ชุดแนะแนวที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหมี่วิทยา จังหวัดลพบุรี.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

บุญชม ศรีสะอาด. (2524). *รูปแบบผลการเรียนในโรงเรียน.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ด. (การวิจัยและพัฒนาหลักสูตร). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

เบญจวรรณ ศรีสุริยกานนท์. (2534). *ผลของการใช้ชุดแนะแนวที่มีต่อการทำงานกลุ่มของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนธนบุรีวรเทพีพลารักษ์ กรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

ปกรณ์ วงศ์สวัสดิ์. (2523). *ผลของการใช้ชุดการแนะแนวอาชีพที่มีต่อความสนใจอาชีพออิสระท้องถิ่นของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนประจวบวิทยาลัย.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ประกายทิพย์ พิชัย. (2539). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง กรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ประมวญ ดิคคินสัน. (2520). *วัยวัฒนา : จิตวิทยาพัฒนาการวัยหนุ่มสาว-วัยสร้างสรรค์.* กรุงเทพฯ: แพร่วิทยา.

ประสาท ปัณฑวังกูร. (2516). *ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในวิชาวิทยาศาสตร์แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์และความคิดแบบอเนกนัย.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร. อัดสำเนา.

ประเสริฐ วิเศษกิจ. (2542). *การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม).* ปีที่ 21, ฉบับที่ 61 (พ.ค.-ส.ค.42).

ปริญดา บุญศิลาเลิศ. (2520). *การทดลองใช้ชุดการแนะแนวอาชีพกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพนมสารคาม "พนมอดุลวิทยา" จังหวัดฉะเชิงเทรา.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2534). *จิตวิทยาการศึกษา.* กรุงเทพฯ: สหมิตรออฟเซต.

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2543). *จิตวิทยาการศึกษา*. ศูนย์สื่อกรุงเทพ.

ปิยะรัตน์ ศรีสมบัติ. (2533). *ผลของการใช้ชุดแนะแนวที่มีต่อพฤติกรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชุมชนบ้านไกรสรพงษ์ สงเคราะห์ จังหวัดอุตรดิตถ์*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: พัฒนาศึกษา.

พยอม ตันมณี. (2516). *บทบาทของการสอนแบบสืบสวนสอบสวนที่ส่งผลต่อพัฒนาการด้านบุคลิกภาพทางแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ความคิดในการสร้างสังกัปและผลสัมฤทธิ์ทางวิทยาศาสตร์*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

พรรณทิวา รุจิพร. (2540). *จิตวิทยาเบื้องต้น*. ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

พรรณี เจนจิต. (2538). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: คอมแพคพรินจำกัด.

พรรณี ชูทัย เจนจิต. (2533). "ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม", ใน *จิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว*. หน้า 2-30. กรุงเทพฯ: สมาคมแนะแนวแห่งประเทศไทย.

พระเทพเวที. (2532). *ความมุ่งหมายของวิชาพื้นฐานทั่วไป*. กรุงเทพฯ: โครงการพัฒนาวิชาชีพอุดมศึกษา ภาควิชาอุดมศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พระราชวรมุณี. (2530). *ปรัชญาการศึกษาไทย*. มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมป์พิมพ์โดยเสด็จพระราชกุศลในการเสด็จพิธีราชดำเนินพระราชทานเพลิงศพพระธรรมวรนายก (สมบูรณ์ จนทกเถร) 30 พ.ค.30.

เพ็ชรนิภา นนทนาคร. (2541). *ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความสนใจในการอ่านของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสมุทรพิมทยาคม กิ่งอำเภอบางเสาธง จังหวังสมุทรปราการ*. ปริญญา กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

เพราพรรณ เปลี่ยนภู่. (2540). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.

เพราพรรณ เปลี่ยนภู่. (2542). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: งานเอกสารและการพิมพ์ มหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าธนบุรี.

มรกต ศรียาวิน. (2545). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนดนตรี-นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร.* สารนิพนธ์ กศ.ม. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

มาริสา รัฐปัตย์. (2532). *ความสัมพันธระหว่างการอบรมเลี้ยงดูกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

เมธี โพธิพัฒน์. (2523). *ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ และความซื่อสัตย์ของเด็กไทย.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ยุพดี ปิดตะคุ. (2537). *ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนศรีเอี่ยมอนุสรณ์ กรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

รำไพทิพย์ ธีรนิติ. (2515). *ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.* วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.

รุ่งเรือง ธงศิลา. (2527). *ผลของการจัดการเรียนเพื่อรอบรู้ (Mastery Learning) ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

รุจิรา เยาวมาตย์. (2541). *ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความพึงพอใจในวิชาชีพพลศึกษากับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาภาควิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.* วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วารินทร์ สายโอบเอื้อ และสุนีย์ ธีรดากร. (2522). *จิตวิทยาการศึกษา=Educational psychology.* ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว วิทยาลัยครูพระนคร.

วิภาดา เกิดพิทักษ์. (2539). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และสภาพแวดล้อมทางสังคมในห้องเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดขอนแก่น.* วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

วิลาวัลย์ บุญวัฒน์. (2532). *ผลของการใช้ชุดแนะแนวที่มีต่อผลสัมฤทธิ์เรื่องการเรียนสิ่งเสพติดให้โทษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกันทรารมย์ จังหวัดศรีสะเกษ* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

วิลาวัลย์ บุญวัฒน์. (2532). *ผลของการใช้ชุดแนะแนวที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องสิ่งเสพติดให้โทษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกันทรารมณ์ จังหวัดศรีสะเกษ* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สมจิตร หอไตรรงค์. (2539). *ผลของการฝึกแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สำหรับนักเรียนระดับประถมที่มีภูมิหลังต่างกันในด้านการอบรมเลี้ยงดูและลักษณะทางชีวสังคม.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สมปอง สุขศฤงคารกิติ. (2530). *ผลการใช้ชุดแนะแนวอาชีพที่มีต่อความสำนึกด้านอาชีพของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดธาตุทอง กรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สยามสาร บัวงาม. (2547). *ทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อนักเรียนกวดวิชาย่านวิสุทธิกษัตริย์.* สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สวนา พรพัฒน์กุล. (2520). *เอกสารประกอบการสอนวิชาจิตวิทยาทั่วไป.* กรุงเทพฯ: ภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สำเริง บุญเรืองรัตน์. *"การวางแผนการสอน,"* วิทยาสาร. 28 : 8-10; พฤษภาคม 2520.

สุขสมร ประพัฒน์ทอง และดวงเดือน พันธุมนาวิน. *"การใช้นิทานกระตุ้นพฤติกรรมใฝ่สัมฤทธิ์ในเด็กไทย,"* วิจัยทางการศึกษา. 10(1): 24 – 30; มีนาคม 2523.

สุนันทา ประไพตระกูล. (2534). *การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรคัดสรรกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สุปัญญา กิตติสาร. *"การจัดการศึกษาเพื่อให้เข้าใจตนเอง," มิตรครู.* 28(4): 40-43; กุมภาพันธ์ 2529.

สุพจน์ สินสุวงศ์วัฒน์. (2527). *การสร้างแบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดบุรีรัมย์.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สุภาณี ปิยะอภินันท์. (2538). *ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพการสอนของครูและบรรยากาศในห้องเรียนตามการรับรู้ของนักเรียนกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่อวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา.* วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรจิต วรรณรักษ์. (2540). *ผลของการใช้ชุดการสอนกิจกรรมแนะแนวที่มีต่อกระบวนการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดพุทธบูชา เขตราษฎร์บูรณะ กรุงเทพมหานคร.* ปริญญา กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2536). *จิตวิทยาการศึกษา.* กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2537). *จิตวิทยาการศึกษา.* พิมพ์ครั้งที่ 2 (ฉบับปรับปรุงแก้ไข). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุวรรณ ตรีขัน. (2530). *ผลของการใช้บทบาทสมมติที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมุกดาหาร จังหวัดมุกดาหาร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สุวิมล เด่นสุนทร. (2525). *ตัวแปรทางจิตวิทยาที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อโณทัย พึ่งทองหล่อ. *แรงจูงใจในการศึกษาต่อระดับมหาบัณฑิตสาขานิเทศศาสตร์พัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*

อนันต์ จันทร์กวี. (2514). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์กับความคิดแบบสืบสวนสอบสวนและความถนัดทางการเรียน.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อมร รักษาสัตย์. (2533). *รายงานการวิจัยเพื่อพัฒนานโยบายส่งเสริมและพัฒนางานวิจัย.* กรุงเทพฯ: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

อรพินทร์ ชูชม. (2523). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบคัดเลือกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปริญญาตรี ปัญหาส่วนตัวทัศนคติและนิสัยในการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตระดับปริญญาโท.* รายงานการวิจัยสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อรภรณ์ เต็มยอด. (2537). *ผลของการใช้ชุดการแนะแนวที่มีต่อความเสียสละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบางม่วง อำเภอปากพะยูน จังหวัดพัทลุง.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

อัจจิมา จินวาลา. (2535). *การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและกรณีตัวอย่างที่มีต่อความรับผิดชอบต่อโรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองเสือน้อย กรุงเทพมหานคร.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.

อารี พันธ์มณี. (2542). *จิตวิทยาการศึกษา.* กรุงเทพฯ: ต้นอ้อแกรมมี่.

เอนกกุล กรีแสง. (2522). *จิตวิทยาการศึกษา.* โครงการตำรามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก.

Anderson, mary J. (1970). "Effect of Classroom Social Climate on Individual Aiming." *American Education Research Journal*, 7 : March.

Atkinson, John W. (1964). *An Introduction to Motivation Princeton*: D Van Nostrand.

Brown, William Thomas. (1969, April). *"Consideration of Five Aptitude and Achievement Factor in Successful Male Undergraduate Students at the university of Montana"* Dissertation Abstract. 29: 3411A.

Bruner, Jerome Seymour. (1961). *The Process of Education International.* Cambridge: Harvard University Press.

_____ "Camparative Study" *Indian Education Review.* 15(3): 117 – 122.

_____ "Competition to school Achievement in Samon High School Student"

_____ Dissertation Abstracts International. 13(2): 562-B.

Epstein, Herman T. (1970). *A strategy for education*: Oxford Uni Press.

Good, C.V. *Dictionary of Education.* New York: McGrew-Hill Book co., 1973.

Guilford, J.P. (1959). *Personality.* New York: McGraw-Hill.

Haladyna, Thomas M. (1999). *A complete guide to student grading.* Boston: Allyn and Bacon.

Herzberg, Frederinck , B. Mausner and Barbara Bock Snyderman. (1959). *The Motivation to Work*. 2nd ed. New York : John Wiley.

Hilgard, Ernest R. *Introduction to Psychology*. 3rd ed. New York: Harcourt, Brace and World, 1967

Kestenbaum, J.M. (1969, February). "Achievement Performance Related to Achievement Motivation and Test Anxiety," *Journal of Consulting and Clinical Psychology*. 46: 214.

Lindgren, Henry C. (1967). *Educational Psychology in Classroom*. 3rd ed., New York: John Wiley.

McClelland, David C. (1961*). The Achieving Society*. Newyork: The Free Press.

McClelland, David C. and David C. Winter. (1973). *Motivating Economic Achievement*. New York : Appleton-Century Crofts.

Mcclelland, David C. and David C. Winter, *Motivating Economic Achievement*. New York: The Free Press,1969.

Murray, Henry H. (1964). *Motivation and Emotion*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall.

Myers, Albert E. (1965). *" Risk Taking and Academic Success and Their Relation to and Objective Measure of Achievement Motivation,* : Education and Psychological Measurement. 25(2): 355-363; Summer.

Rai, P.N. (1980). *"Achievement Motive in Law and High Achievement".*

Richard, Kelvin. "An Experimetal Study of Achievement Motive Training as a Function of the Moral Maturity of Trainees, "*Dissertataion Abstracts International*. 30 (4): 530-A;1970.

Rosen, Bernard C. (1961). "Family Structure and Achievement Motivation, " *American Sociological Review*. 30: 574-585; August.

Russel, Iran L. "Motivation for School Achievement: Measurement and Validation," *The Journal of Education Research*. 62: 263-266; Febuary, 1969.

Secord, Paul and Carl W. Backman. *Social Psychology*. New York: McGrew-Hill, 1967.

Song, Hae Kyun. (1971, November). "Academic Achievement Motivation of Student of Agricultural." *Education and Its Relationship*. 32 (5) 2571-A.

Weiner, Bernard. (1972). "Attribution Theory Achievement Motivation and Educational Process," *Review of Educational Research*. 42: 203-205; Spring.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ชุดแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. อาจารย์ชัยพร ถาวรรัตน์
2. อาจารย์รสนา ศิริสวัสดิ์

แบบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

1. นางสาวเกตุแก้ว สวัสดิรักษ์
2. นางสาวญาดาสิริ ทองใหญ่
3. นางสาวสกุลณา ชัยอนุรักษ์
4. นายสงกรานต์ วจนะเสถียร
5. นายอณู วิมลเกียรติศักดิ์
6. นายอภิลักษณ์ ณ นคร
7. นางสาวชิตสุภางค์ รังษีสมบัติสิริ
8. นายพิพัฒน์ อดิศัยเผ่าพันธุ์
9. นายศิรชล พิพัฒน์ปัทมา
10. นางสาวสุวิมล ธาราศิริไพฑูรย์
11. นางสาวไอริณ จิตต์อิสระ
12. นางสาวจิรภา สุวรรณเลิศเจริญ
13. นายปริชญ์ วงศ์กิตติรักษ์
14. นางสาวสุภาวดี ตั้งวิทยาภูมิ
15. นางสาวธันย์นิชา จงวิวัฒน์ธนากุล
16. นายณรงค์รักษ์ ต่อศรีเจริญ
17. นางสาวอภิญญา สุวลีรัตน์
18. นางสาวกนกอร ไผ่ทอง

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.6.02/27/48

ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

21 ธันวาคม 2548

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายชื่อนิสิต จำนวน 6 คน

เนื่องด้วยนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งขณะนี้กำลังศึกษารายวิชา วิธีการวิจัยในจิตวิทยาพัฒนาการ โดยมี อ.ดร.เรวดี ทรงเที่ยง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา มีความประสงค์จะทำการเก็บข้อมูลเพื่อนำเสนอรายงานวิจัย เรื่อง **"ผลการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3"** ในการนี้ ได้พิจารณาเห็นว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนราชนันทาจารย์ สามเสนวิทยาลัย 2 เป็นแหล่งข้อมูลที่สามารถนำไปประกอบการทำวิจัยได้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการอนุญาตให้นิสิตวิชาเอกจิตวิทยา จำนวน 6 คน เข้าไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมปีที่ 3 พร้อมทั้งขอใช้สถานที่ในการดำเนินกิจกรรมดังกล่าว ในระหว่างเดือนธันวาคม 2548 - มกราคม 2549 และหากท่านมีข้อเสนอแนะใด ๆ กรุณาติดต่อกับ นายชญานินท์ นันทเศรษฐ์พงษ์ ที่หมายเลข 0 1825 9534

ภาควิชาจิตวิทยา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในการอำนวยความสะดวกให้แก่นิสิตในเรื่องดังกล่าวข้างต้นด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(อาจารย์วิธัญญา วัณโณ)
รักษาราชการแทน หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา

ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์
โทร. 02-260-1770 ต่อ 6236
โทรสาร 02-260-1770 ต่อ 6236

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสำรวจตนเอง

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งเป็น 2 ตอน มีจำนวน 5 หน้า ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสำรวจตนเอง

โปรดอ่านข้อความในแบบสอบถามแล้วทำเครื่องหมาย✓ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงให้ครบทุกข้อ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ และกรอกข้อมูลให้ครบถ้วนตามความเป็นจริงของนักเรียน

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

2. คะแนนเฉลี่ยสะสม

☐ ต่ำกว่า 1.00 ☐ ตั้งแต่ 1.00 – 1.49

☐ ตั้งแต่ 1.50 - 1.99 ☐ ตั้งแต่ 2.00 - 2.49

☐ ตั้งแต่ 2.50 – 2.99 ☐ ตั้งแต่ 3.00 - 3.49

☐ ตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป

3. รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว

☐ ต่ำกว่า 5,000 บาท

☐ ตั้งแต่ 5,000 – 9,999 บาท

☐ ตั้งแต่ 10,000 – 14,999 บาท

☐ ตั้งแต่ 15,000 – 19,999 บาท

☐ ตั้งแต่ 20,000 บาทขึ้นไป

4. สถานภาพของบิดามารดา

☐ สมรส ☐ หย่าร้าง

☐ แยกกันอยู่ ☐ อื่นๆ.....

ตอนที่ 2 แบบสำรวจตนเอง

<u>คำชี้แจง</u>

แบบทดสอบชุดนี้เป็นแบบทดสอบที่เกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดและลักษณะนิสัยของนักเรียนที่เกี่ยวกับเรื่องการเรียนและเรื่องทั่วๆ ไป ที่นักเรียนเคยประพฤติปฏิบัติในชีวิตประจำวัน แบบทดสอบนี้ไม่มีคำตอบที่ถูกต้อง หรือผิด เพราะนักเรียนแต่ละคนย่อมมีลักษณะนิสัย ความรู้สึก และการกระทำที่แตกต่างกัน ข้อสำคัญขอให้นักเรียนตอบแบบสอบถามนี้ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นได้ คำตอบจะไม่มีผลกระทบกระเทือนต่อผลการเรียนของนักเรียน

เมื่ออ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริงมากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริงมาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง
จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1. ในการเรียนนักเรียนคิดว่าจะต้องทำคะแนนให้ดีที่สุด					
2 .ถ้ามีโอกาสเลือกห้องเรียนแล้วนักเรียนจะเลือกห้องเรียนที่มีคนเก่งเรียนอยู่มาก					
3 .นักเรียนมีความพยายามเพิ่มมากขึ้นเมื่อรู้ว่าตนเองด้อยกว่าเพื่อน					
4. นักเรียนคิดเสมอว่าจะต้องเรียนให้ถึงระดับปริญญาโทถึงปริญญาเอก					
5. นักเรียนปรารถนาที่จะทำงานง่ายๆ ที่ไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก					

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
6. การเลือกที่นั่งในห้องเรียนนักเรียนมักจะเลือกที่นั่งแถวกลางหรือแถวหลัง					
7. ในการเรียนนั้น นักเรียนชอบเปรียบเทียบผลการเรียนกับบุคคลที่มีความสามารถเท่าเทียมกันหรือน้อยกว่า					
8. ขณะทำการบ้านนักเรียนจะพยายามทำให้เสร็จแล้วจึงหยุดพัก					
9. ในบทเรียนที่ยาก นักเรียนจะอ่านซ้ำหลายๆ ครั้งจนเข้าใจแล้วจึงผ่านไป					
10. เมื่อใดที่ต้องทำงานยากๆ นักเรียนจะพยายามทำจนสุดความสามารถ					
11. เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงาน นักเรียนมักจะรีบทำทันทีที่มีเวลาว่าง					
12 .นักเรียนรู้สึกเบื่อหน่ายต่อบทเรียนที่ยาก					
13 .นักเรียนคิดว่าเวลาเรียนในแต่ละสัปดาห์นั้นนานเกินไป					
14. ถ้านักเรียนตั้งใจทำอะไรแล้ว เมื่อถึงเวลาจริงก็จะผัดผ่อนอยู่เสมอ					
15 .เพื่อนมักบอกว่านักเรียนเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ					
16 .ถ้าถูกครูตำหนิว่าสะเพร่าในการทำงาน นักเรียนรู้สึกว่าจะต้องปรับปรุงให้ดีขึ้น					
17 .ในการเรียนนักเรียนตั้งใจเรียนอย่างเต็มที่					

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
18. ในขณะที่ป่วยถ้ามีการบ้านหรืองานที่ทำค้างอยู่ นักเรียนจะไม่คิดถึงงานหรือการบ้านนั้นเลย					
19. เมื่อมีงานที่ต้องส่งในวันรุ่งขึ้น ถ้าเพื่อนมาชวนไปเที่ยว นักเรียนจะไปเที่ยวก่อนจึงค่อยกลับมาทำ					
20. เมื่อทำการบ้านไม่เสร็จ นักเรียนจะบอกครูว่าลืมการบ้านไว้ที่บ้าน					
21. ในขณะที่ครูกำลังสอนอยู่นั้น ปกตินักเรียนจะสนใจบ้างไม่สนใจบ้าง					
22. เมื่อจะลงมือทำงานชิ้นใดก็ตาม นักเรียนจะวางแผนไว้ล่วงหน้า					
23 .ถ้านักเรียนวางเป้าหมายในอนาคตไว้ จะต้องทำให้บรรลุเป้าหมายนั้น					
24 .นักเรียนรู้สึกมั่นใจขึ้นถ้าได้มีการวางแผนการเรียนสำหรับตนเอง					
25 .ในการเขียนรายงานส่งอาจารย์ นักเรียนจะพยายามทำให้เสร็จก่อนกำหนดแล้วนำมาแก้ไขข้อบกพร่องอีกครั้ง					
26 .ในการทดลองวิทยาศาสตร์ถ้าครูถามขั้นตอนต่างๆ ในการทดลองนักเรียนมักจะตอบไม่ได้					
27 .ในการสอบแต่ละครั้งนักเรียนจะเตรียมตัวสอบภายในคืนเดียวเท่านั้น					
28. นักเรียนเป็นคนที่ทำงานโดยไม่มีแบบแผน					

ข้อความ	จริงมากที่สุด	จริงมาก	จริงปานกลาง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
29 .ในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ถ้าจะเรียนให้ดี ต้องหมั่นทำแบบฝึกหัดอยู่เสมอ					
30 .การพึ่งตนเองในการเรียนนั้นนักเรียนเห็นว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุด					
31 .นักเรียนชอบทำงานด้วยตนเองโดยไม่ชอบให้ผู้อื่นทำงานให้					
32. นักเรียนมักจะเข้าห้องสมุดค้นคว้าเพิ่มเติมอยู่เสมอ					
33. ถ้านักเรียนไม่สามารถทำการบ้านได้ นักเรียนจะลอกการบ้านของเพื่อนเพื่อส่งให้ทันเวลา					
34. ในการทำงานหรือทำการบ้าน นักเรียนพยายามที่จะทำให้เหมือนกับเพื่อน					
35 .เมื่อทำรายงานนักเรียนจะให้ผู้อื่นช่วยเหลืออยู่เสมอ					

คู่มือการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสำหรับผู้วิจัย

คำชี้แจงทั่วไป

ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบ โดยนำลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แบ่งออกเป็น 5 ลักษณะ คือ ความทะเยอทะยาน ความกระตือรือร้น ความรับผิดชอบต่อตนเอง การวางแผน และการพึ่งตนเอง แล้วจัดหาสื่อการสอนแบบประสมที่เหมาะสมกับหัวเรื่องและจุดประสงค์ ซึ่งได้แก่ เทปบันทึกภาพ เอกสาร สไลด์ บัตรคำ แผ่นภาพ บทกลอน ทั้งนี้โดยใช้กระบวนการกลุ่มมาประกอบการสอนด้วย สำหรับเนื้อหาของ ชุดการแนะแนว ได้แก่ ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ความทะเยอทะยานที่จะเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละรายวิชาสูงขึ้น การไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคในการเรียน การทำงานหรือการบ้านให้เสร็จทันเวลาที่กำหนด ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมั่นศึกษาใฝ่หาความรู้ ตั้งใจฟังคำอธิบายจากครู การยอมรับข้อบกพร่องของตนเองในด้านการเรียนแล้วพยายามปรับปรุงให้ดีขึ้น การวางแผนการทำงาน หรือทำการบ้านที่ได้รับมอบหมายอย่างมีลำดับ การเตรียมบทเรียนไว้ล่วงหน้าและทำตารางเรียนสำหรับตนเองและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด การวางแผนในการเตรียมดูหนังสือสอบ การพึ่งตนเองในด้านการเรียน การทำงาน หรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายด้วยตัวเอง กล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน และการค้นคว้าบทเรียนเพิ่มเติมด้วยตนเอง ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนชุดนี้ใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

วัตถุประสงค์

1. เพื่อช่วยให้นักเรียนได้ทราบถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนปรารถนาที่จะเรียนให้ประสบผลสำเร็จ สามารถที่จะนำความคิด ความรู้สึกและแนวทางการปฏิบัติที่ได้จากการเรียนไปปฏิบัติตนในด้านการเรียนของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและประสบผลสำเร็จในการศึกษา

2. เพื่อเป็นคู่มือสำหรับครูในการสอนกิจกรรมแนะแนวทางด้านการศึกษา

วิธีการใช้

1. ศึกษาคู่มือการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และทำความเข้าใจกับกิจกรรมที่จะนำไปใช้
2. สำรวจสื่อที่มีอยู่ในแต่ละเรื่อง และเตรียมสื่อให้พร้อม ก่อนที่จะนำไปใช้ประกอบการสอน
3. จัดสถานที่ และเตรียมเครื่องมือให้พร้อมก่อนเวลาสอน
4. เตรียมเอกสารให้พร้อม แจกให้แก่นักเรียนตามจำนวนนักเรียน

<u>เครื่องมือวัด</u>

เครื่องมือที่ใช้วัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ แบบทดสอบวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

โปรแกรมการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนชุดการแนะแนว ประกอบด้วยหัวข้อ 5 หัวข้อ ใช้เวลา 4 ครั้ง (6 คาบ คาบละ 50 นาที) ดังนี้

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ/การประเมิน	อุปกรณ์
1	กิจกรรมที่ 1 ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีในการเริ่มต้นการทดลอง 2. เพื่อสร้างความคุ้นเคยเป็นกันเองของสมาชิกภายในกลุ่ม 3. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบวัตถุประสงค์และลักษณะการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	1. สร้างความคุ้นเคยระหว่างคณะผู้วิจัยและนักเรียน โดยคณะผู้วิจัยแนะนำตนเอง และให้นักเรียนแนะนำตนเอง พร้อมทั้งแจกกระดาษให้นักเรียนคนละหนึ่งแผ่น 2. ให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมและอ่านบทกลอนที่คณะผู้วิจัยติดไว้บนกระดาษ 2 ครั้ง เมื่อนักเรียนอ่านเสร็จแล้วให้นักเรียนแนะนำตนเองให้เพื่อนๆ ทราบ โดยวิธีการกล่าวถึงอาชีพที่ตนเองใฝ่ฝัน เช่น แพรวอยากเป็นพยาบาล พร้อมทั้งบันทึกอาชีพของตนเองไว้ตรงกลางกระดาษที่คณะผู้วิจัยแจกให้ นักเรียนทุกคนพยายามจำอาชีพที่เพื่อนกล่าวถึงให้ได้มากที่สุด 3. ให้นักเรียนทุกคนเขียนชื่อเพื่อนที่ดีที่สุด วิชาที่ชอบมากที่สุด บุคคลที่ชื่นชอบมากที่สุด อาหารที่ชอบมากที่สุด ไว้ที่มุมกระดาษทั้ง 4 มุม	1. กระดาษขนาด 6×8 นิ้ว 2. แผ่นชาร์ตบทกลอน “ความคุ้นเคย”

			4. เมื่อนักเรียนทุกคนเขียนเสร็จแล้วให้แต่ละคนหมุนเวียนสับเปลี่ยนกันอ่านลักษณะเด่นของเพื่อนจนครบทุกคน แล้วพยายามจดจำลักษณะเด่น และสิ่งที่เพื่อนชอบให้ได้มากที่สุด 5. ให้นักเรียนสับเปลี่ยนบัตรของตนเองกับเพื่อนๆ และให้นักเรียนอ่านสิ่งที่เพื่อนชอบทีละคน แล้วให้นักเรียนทายลักษณะชื่อเพื่อนจากสิ่งที่เพื่อนชอบจนครบทุกคน 6. คณะผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการสอนโดยการใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ประโยชน์ คุณค่า ระเบียบ วัน เวลา กำหนดการสอนให้นักเรียนทราบ <u>การประเมิน</u> สังเกตการพูดคุยซักถามของนักเรียนในขณะแลกเปลี่ยนกันอ่านนักเรียนได้ทราบถึงลักษณะเด่นของเพื่อน และสามารถกล่าวถึงลักษณะเด่นของเพื่อนได้	

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ/การประเมิน	อุปกรณ์
2	กิจกรรมที่ 2 ไม่ไกลเกินเอื้อม	1. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบผลการเรียนในแต่ละรายวิชาที่เรียนผ่านมา 2.เพื่อให้นักเรียนเกิดความทะเยอทะยานที่จะเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ในแต่ละวิชาให้สูงขึ้น 3. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของความทะเยอทะยานที่จะเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ในแต่ละวิชาให้สูงขึ้น	1.คณะผู้วิจัยอธิบายลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนจะต้องมีลักษณะของความทะเยอทะยานที่จะเรียนให้มีแรงจูง ใจใฝ่สัมฤทธิ์ในแต่ละวิชาสูงขึ้น 2. คณะผู้วิจัยเตรียมผลการเรียนในระดับชั้น ม.1และ ม.2 ของนักเรียนไว้ คณะผู้วิจัยแจกใบบันทึกผลการเรียนให้นักเรียนคนละ1ชุด 3.ให้นักเรียนบันทึกผลการเรียนทุกๆ รายวิชาเป็นรูปกราฟแท่ง ในกลุ่มวิชาต่างๆ 4. ให้นักเรียนพิจารณาผลการเรียนของตนในแต่ละรายวิชาที่ผลต่อการเรียนสูงและต่ำพร้อมทั้งตอบคำถามลงในคำถามข้อ 1 และ 2 5. คณะผู้วิจัยซักถามความรู้สึกของนักเรียนในรายวิชาที่มีผลการเรียนสูงและต่ำและความปรารถนาในผลการเรียนของนักเรียนในชั้น ม3. พร้อมตอบคำถามลงในข้อ3, 4 6. ให้นักเรียนตั้งใจฟังเทปกรณีตัวอย่าง เรื่อง “ไม่ไกลเกินเอื้อม”	1. ผลการเรียน 2. ใบบันทึกผลการเรียน 3. แผนภูมิการคัดเลือกเข้าศึกษาต่อโดยใช้ระดับคะแนนเฉลี่ย 4. เทปกรณีตัวอย่างเรื่อง “ไม่ไกลเกินเอื้อม”

			7. คณะผู้วิจัยให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายถึงเหตุการณ์ในกรณีตัวอย่าง และวิธีการเรียนที่จะเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ในแต่ละรายวิชาสูงขึ้น พร้อมทั้งคุณค่าประโยชน์ ความสำคัญของการเรียนเมื่อมีผลสัมฤทธิ์ในแต่ละรายวิชาสูงขึ้น 8. ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่มออกมาพูดถึงความคิดเห็นของกลุ่ม จากการฟังกรณีตัวอย่าง และวิธีการเรียนของกลุ่มที่จะเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ในแต่ละรายวิชาสูงขึ้นพร้อมทั้งคุณค่าประโยชน์ ความสำคัญของการเรียน 9. ให้นักเรียนสรุปแนวคิดของสมาชิกในแต่ละกลุ่ม และคณะผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งติดแผนภูมิการคัดเลือกเข้าเรียนต่อในสถาบันต่างๆ โดยอาศัยระดับผลการเรียนมาอธิบายประกอบการสรุป 10. คณะผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนถาม <u>การประเมิน</u> สังเกตจากความสนใจในการฟัง การแสดงความคิดเห็น การอภิปรายของนักเรียนภายในกลุ่ม	

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ/การประเมิน	อุปกรณ์
3	กิจกรรมที่ 3 ความกระตือรือร้น	1. เพื่อให้นักเรียนทราบถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านความกระตือรือร้น พยายามทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันเวลาที่กำหนด 2. เพื่อให้นักเรียนได้เห็นความสำคัญของการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนด	1.คณะผู้วิจัยทบทวนลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในครั้งที่ผ่านมาโดยสอบถามนักเรียนว่าได้ทราบลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านใดไปแล้วบ้าง 2.ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันกันเรียน ข้อดี/ข้อเสีย ของการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนด 3.ให้นักเรียนช่วยกันสรุปผลดีและความสำคัญของการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนดและคณะผู้วิจัยสรุปเพิ่มอีกครั้ง 4.ให้นักเรียนอาสาสมัครแสดงบทบาทสมมติเรื่อง “การกระทำสำคัญกว่าชื่อ” 5. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มอภิปรายและรายงานตามประเด็นที่กำหนดให้ดังต่อไปนี้ 5.1 เฉื่อย เป็นคนที่มีลักษณะอย่างไร 5.2 กระตือ เป็นคนที่มีลักษณะอย่างไร 5.3 ระหว่างเฉื่อยกับกระตือ ใครที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนมากกว่ากัน	1. บทบาทสมมติเรื่อง “การกระทำสำคัญกว่าชื่อ” 2.แผนภาพข้อดีของการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนด

			5.4 ทำไมเฉื่อยเปลี่ยนชื่อ แล้วยังไม่ดีขึ้น 6.ให้นักเรียนช่วยกันสรุปถึงความสำคัญของการทำงานและการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนด และครูสรุปเพิ่มเติมอีกครั้ง 7. คณะผู้วิจัยให้นักเรียนดูภาพประกอบจากแผ่นภาพเกี่ยวกับข้อดีของการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนด 8. คณะผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม <u>การประเมิน</u> สังเกตการตอบคำถามการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทผู้แสดง ความสนใจในการฟัง และการซักถาม	

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ/การประเมิน	อุปกรณ์
4	กิจกรรมที่ 4 ..ทางสู่ความสำเร็จ	1.เพื่อให้นักเรียนทราบลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง พยามยามหมั่นใฝ่หาความรู้และตั้งใจฟังคำอธิบายจากครู 2. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบถึงวิธีการที่จะศึกษาใฝ่หาความรู้ การตั้งใจฟังคำอธิบายจากครูจะต้องประกอบด้วยวิธีการอย่างไรบ้าง	1.คณะผู้วิจัยทบทวนลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในครั้งที่ผ่านมา 2. คณะผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยให้นักเรียนดูรูปภาพวันรับปริญญา 2.1ให้นักเรียนเขียนความรู้สึกของตนเองภายหลังจากการชมรูปภาพวันรับปริญญา ลงกระดาษที่คณะผู้วิจัยแจกไว้ให้ 2.2 ให้นักเรียนแต่ละคนผลัดเปลี่ยนกันสัมภาษณ์ความรู้สึกของกันและกัน 3.ให้นักเรียนตอบคำถามที่คณะผู้วิจัยกำหนด 3.1 นักเรียนคิดว่าบุคคลในภาพปฏิบัติตนเช่นไรกว่าจะถึงวันนี้ 3.2 นักเรียนคิดว่านักเรียนปฏิบัติตนอย่างไรเพื่อที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียน 4. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปการปฏิบัติตนที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในการเรียนและคณะผู้วิจัยอธิบายสรุปเพิ่มเติม 5. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน คณะผู้วิจัยแจกใบงานให้นักเรียนเป็น	1. รูปภาพวันรับปริญญา 2. กระดาษขนาด 6×8 นิ้ว 3. บทลำนำ “ฉันควรชื่ออะไรดีเอ่ย?” 4. บัตรคำ 2 ชุด 5.สถานการณ์จำลองเรื่อง “ผลของการตั้งใจเรียน”

			บทลำนำ 1 บท ให้นักเรียนช่วยกันแปลความหมายจากการอ่านบทลำนำ พร้อมทั้งช่วยกันตั้งชื่อบทลำนำดังกล่าวด้วย 6. ให้นักเรียนทำกิจกรรมสถานการณ์จำลอง เรื่อง ผลของการตั้งใจเรียน 6.1 คณะผู้วิจัยเตรียมคำไว้ทั้งหมด 2 ชุด ชุดละ 10 คำ พร้อมทั้งขออาสาสมัครนักเรียน 1 คน ให้นักเรียนทำหน้าที่อ่านคำโดยสวมบทบาทเป็นครู และมีผู้สังเกตการณ์ 2 คน และสมาชิกที่เหลือแสดงเป็นนักเรียน 6.2 ให้นักเรียนอาสาสมัครชี้แจงการดำเนินกิจกรรมให้เพื่อนนักเรียนทุกคนทราบพร้อมทั้งอ่านคำในชุดที่ 1 ให้เพื่อนฟัง ช้าๆ ชัดๆ โดยที่นักเรียนต้องพยายามตั้งใจฟัง ใช้สมาธิให้เหมือนกับเรียนอยู่ในห้องเรียน พยายาม จำคำให้ได้มากและถูกต้องที่สุด 6.3 นักเรียนอาสาสมัครอ่านคำในชุดที่ 2 ให้เพื่อนฟัง ช้าๆ ชัดๆ โดยในขณะที่นักเรียนอาสาสมัครอ่านคำ ผู้ที่เป็นนักเรียนนั้นสามารถที่จะพูดคุยหัวเราะ หยอกล้อ หลับไปบ้าง เมื่ออ่านเสร็จแล้ว ให้นักเรียนบันทึกคำที่เพื่อนอ่านให้ฟังมาทั้งหมด	

			7.ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนกันตรวจความถูกต้องของการบันทึกคำทั้ง 2 ชุด แล้วตรวจดูความแตกต่างของคะแนนครั้งแรกและครั้งหลัง 8. คณะผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันสรุปถึงวิธีการที่จะศึกษาใฝ่หาความรู้การตั้งใจฟังคำอธิบายจากครูจะต้องกระทำอย่างไรบ้าง 9. คณะผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม <u>การประเมิน</u> สังเกตจากความสนใจ ความตั้งใจในการฟัง การซักถาม การตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นของนักเรียน	

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ/การประเมิน	อุปกรณ์
4	กิจกรรมที่ 5 เคล็ดลับคนเก่ง	1. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น เตรียมบทเรียนที่จะเรียนไว้ล่วงหน้า ทำตารางการดูหนังสือสำหรับตนเองและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด 2. เพื่อให้นักเรียนรู้ประโยชน์ คุณค่าของการทำตารางการดูหนังสือสำหรับตนเอง และการเตรียมบทเรียนไว้ล่วงหน้า และผลดีของการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด	1. คณะผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยทบทวนลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในครั้งที่ผ่านมา 2. ผู้วิจัยเปิดเทปบันทึกภาพจากการสัมภาษณ์นักเรียนที่มีผลการเรียนดีและมี่ความสามรถพิเศษให้นักเรียนชม 3. คณะผู้วิจัยแจกกรณีตัวอย่างให้นักเรียนทุกคน)แจกทีละกรณี(4.ให้นักเรียนจับคู่กันปรึกษาและตอบคำถามข้างท้ายกรณีตัวอย่าง พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นร่วมกันจากการอ่านกรณีตัวอย่าง 5.ให้นักเรียนทำตารางการดูหนังสือของตนเองในแต่ละวัน และวิธีการเตรียมบทเรียนที่จะเรียนไว้ล่วงหน้าลงในกระดาษที่คณะผู้วิจัยแจกให้ พร้อมทั้งตกแต่งให้สวยงาม 6. ให้นักเรียนแต่ละคนอธิบายเหตุผลการทำตารางการดูหนังสือของตนเอง พร้อมทั้งวิธีการเตรียมบทเรียนที่จะเรียนไว้ล่วงหน้าให้เพื่อนๆ ฟัง	1. เทปบันทึกภาพการสัมภาษณ์คนเก่งและมีความสามารถพิเศษ 2.กรณีตัวอย่าง 2 เรื่อง 2.1 เรื่อง “นักพูดรุ่นเยาว์” 2.2 เรื่อง “ความลับของแทนไท” 3. คำถามกรณีตัวอย่าง 4. กระดาษขนาด A4

			7. นักเรียนช่วยกันสรุปถึงความสำคัญของการเตรียมบทเรียนที่จะเรียนไว้ล่วงหน้าและการทำตารางการดูหนังสือสำหรับตนเองและผลดีของการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด พร้อมทั้งประโยชน์ คุณค่าที่จะได้รับ พร้อมทั้งคณะผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 8. คณะผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม <u>การประเมิน</u> สังเกตจากความสนใจในการฟัง การแสดงความคิดเห็น การซักถาม ความสนใจในการอธิบายถึงเหตุผลในการทำตารางการดูหนังสือของตนและวิธีการเตรียมบทเรียนที่จะเรียนไว้ล่วงหน้าทุกคน	

ครั้งที่	ชื่อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ/การประเมิน	อุปกรณ์
5	กิจกรรมที่ 6 ตนเป็นที่	1. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการพึ่งตนเองในด้าน	1. คณะผู้วิจัยทบทวนลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเรียนในครั้งที่ผ่านมา	1. บัตรคำ 1.1 “ตนเป็นที่พึ่ง

	พึ่งแห่งตน	การเรียน โดยเฉพาะการทำงานหรือการทำการบ้านด้วยตนเอง กล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนได้เห็นความสำคัญของการพึ่งตนเองในด้านการเรียน เช่น ทำงานหรือการบ้านต่างๆ ด้วยตนเอง กล้าซักถามครู เมื่อไม่เข้าใจในบทเรียน	2. คณะผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยใช้บัตรคำ คำว่า “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” และ “จงเตือนตัวด้วยตนเอง” พร้อมทั้งสอบถามความหมายของประโยคบัตรคำจากนักเรียน 3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มแข่งขันกันตอบว่าการพึ่งตนเองในด้านการเรียนของนักเรียนมีอะไรบ้าง โดยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกไปเขียนบนกระดานดำ 4. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปการพึ่งตนเองในด้านการเรียนว่ามีอะไรบ้าง และความสำคัญของการพึ่งตนเองด้านการเรียน 5. คณะผู้วิจัยขออาสาสมัครนักเรียนแสดงบทบาทจากสถานการณ์จำลองเรื่อง “ใครจะช่วย” กับ “สมุดการบ้านเป็นเหตุ” ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการได้รับมอบหมายด้วยตนเอง และผลเสียของการไม่กล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน 6. แบ่งกลุ่มนักเรียนอภิปรายตามหัวข้อที่กำหนด และให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนรายงาน	แห่งตน” 1.2 “จงเตือนตัวด้วยตนเอง” 2. สถานการณ์จำลอง 2.1 ใครจะช่วย 2.2 สมุดการบ้านเป็นเหตุ

			7.ให้นักเรียนร่วมกันสรุปถึงความสำคัญของการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเองและกล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจบทเรียนและคณะผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมพร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม <u>การประเมิน</u> สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การตอบคำถาม การอภิปรายร่วมกัน และการซักถามของนักเรียน	
	ปัจฉิมนิเทศ	เพื่อสรุปลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนตามที่นักเรียนได้เรียนรู้มารวมถึงคุณค่า ประโยชน์และความรู้สึกที่ได้รับจากการเข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยการใช้ชุดการแนะแนวและการนำสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ไปใช้ในการปรับปรุงการ	1.คณะผู้วิจัยทบทวนโดยการซักถามความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นักเรียนได้เรียนรู้มาตลอดระยะเวลาของการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดการแนะแนว 2.คณะผู้วิจัยซักถามนักเรียนเกี่ยวกับข้อคิด ความรู้สึก คุณค่า ประโยชน์ การนำไปปรับปรุงใช้ในการเรียนของนักเรียน ภายหลังจากการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	

		เรียนของนักเรียนต่อไป	3.คณะผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และสนทนาซักถาม พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม 4.คณะผู้วิจัยกล่าวปิดโปรแกรมการเข้าร่วมพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน <u>การประเมิน</u> สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น การตอบคำถาม การอภิปรายร่วมกัน และการซักถามของนักเรียน	

หมายเหตุ : กิจกรรมแต่ละครั้งใช้เวลา 50 นาที

ครั้งที่ 1

<u>กิจกรรมที่ 1</u>

เรื่อง การปฐมนิเทศ

เวลา 50 นาที

<u>วัตถุประสงค์</u>

1.เพื่อสร้างบรรยากาศที่ดีในการเริ่มต้นการทดลอง

2.เพื่อสร้างความคุ้นเคยเป็นกันเองของนักเรียนภายในกลุ่ม

3.เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์และลักษณะการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนวแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

<u>วิธีดำเนินการ</u>

1.สร้างความคุ้นเคยระหว่างคณะผู้วิจัยและนักเรียนโดยคณะผู้วิจัยแนะนำตนเองและให้นักเรียนแนะนำตนเอง พร้อมทั้งแจกกระดาษให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น

2.ให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมและอ่านบทกลอนดังนี้ 2 ครั้ง

"ความคุ้นเคยช่วยกันสร้างอย่านั่งนิ่ง เริ่มพูดคุยกันด้วยหัวใจจริงยิ่งได้ผล
ความสนุกเกิดขึ้นได้เพราะทุกคน เปิดเผยตนเข้าหากันนั่นไมตรี"

เมื่อนักเรียนอ่านจบแล้วให้นักเรียนแนะนำตนเองให้เพื่อนๆ ทราบโดยวิธีการกล่าวถึงอาชีพที่ใฝ่ฝันของนักเรียน เช่น แพรวอยากเป็นพยาบาล พร้อมทั้งบันทึกอาชีพของตนเองไว้ตรงกลางกระดาษที่คณะผู้วิจัยแจกให้ ให้นักเรียนทุกคนพยายามจำอาชีพที่เพื่อนกล่าวถึงให้ได้มากที่สุด

3.ให้นักเรียนทุกคนเขียนชื่อ เพื่อนที่ดีที่สุด วิชาที่ชอบเรียนมากที่สุด บุคคลที่ชื่นชอบมากที่สุด อาหารที่ชอบมากที่สุด ไว้ที่มุมกระดาษทั้ง 4 มุม

4.เมื่อนักเรียนทุกคนเขียนเสร็จแล้วให้แต่ละคนหมุนเวียนเปลี่ยนกันอ่านลักษณะเด่นของเพื่อนจบครบทุกคน แล้วพยายามจดจำอาชีพและสิ่งที่เพื่อนชอบให้ได้มากที่สุด

5.ให้นักเรียนเปลี่ยนบัตรของตนเองกับเพื่อนๆ แล้วให้นักเรียนอ่านสิ่งที่เพื่อนชอบหลังจากนั้นให้นักเรียนทายลักษณะชื่อเพื่อนจากสิ่งที่เพื่อนชอบ เช่น ใครเอ่ย ? ชอบเรียนศิลปะ บุคคลที่ประทับใจคือ คุณสนธิ ลิ้มทองกุล ทำเช่นนี้หมุนเวียนจบครบทุกคน

6.คณะผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการสอนโดยใช้ชุดการแนะแนว เรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ประโยชน์ คุณค่า ระเบียบ วันเวลา กำหนดการสอน ให้นักเรียนทราบ

<u>อุปกรณ์</u>

กระดาษขนาด 6x8 นิ้ว (ตามจำนวนของเด็กนักเรียน), บทกลอน 1 บท

การประเมิน

สังเกตการพูดคุยซักถามของนักเรียนในขณะแลกเปลี่ยนกันอ่าน นักเรียนได้ทราบลักษณะเด่นของเพื่อน และสามารถกล่าวถึงลักษะเด่นของเพื่อนได้

ครั้งที่ 2

<u>กิจกรรมที่ 2</u>

เรื่อง ไม่ไกลเกินเอื้อม

เวลา 50 นาที

<u>วัตถุประสงค์</u>

1.เพื่อให้นักเรียนทราบผลการเรียนในแต่ละรายวิชาที่ผ่านมา

2.เพื่อให้นักเรียนเกิดความทะเยอทะยานที่จะเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ในแต่ละรายวิชาสูงขึ้น

3.เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของความทะเยอทะยานที่จะเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ในแต่ละวิชาสูงขึ้น

<u>วิธีดำเนินการ</u>

1.คณะผู้วิจัยอธิบายลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าจะต้องมีความทะเยอทะยานที่จะเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ในแต่ละรายวิชาสูงขึ้น

2.คณะผู้วิจัยเตรียมลงผลการเรียนของนักเรียนชั้น ม .1 และ ม.2 ไว้ทุกคน คณะผู้วิจัยแจกใบบันทึกผลการเรียนให้นักเรียนคนละหนึ่งชุด

3.ให้นักเรียนบันทึกผลการเรียนทุกๆ รายวิชาในกลุ่มวิชาต่างๆ เป็นรูปกราฟแท่งให้มองเห็นได้เด่นชัด เมื่อทำเสร็จแล้วให้นักเรียนตอบคำถามลงในข้อ 1, 2 ที่กำหนดให้

4.ให้นักเรียนพิจารณาผลการเรียนของตนในแต่ละกลุ่มวิชาที่มีผลการเรียนสูงและต่ำ คณะผู้วิจัยซักถามถึงความรู้สึกของนักเรียนในรายวิชาที่มีผลการเรียนสูงและในรายวิชาที่มีผลการเรียนต่ำดังนี้

4.1นักเรียนรู้สึกอย่างไรในรายวิชาที่มีผลการเรียนสูง

4.2นักเรียนรู้สึกอย่างไรในรายวิชาที่มีผลการเรียนต่ำ

4.3นักเรียนปรารถนาที่จะเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ในแต่ละรายวิชาเป็นอย่างไรบ้าง

5.ให้นักเรียนแสดงความปรารถนาที่จะทำผลสัมฤทธิ์ในแต่ละรายวิชาของม.3 ให้สูงขึ้นโดยแสดงเป็นรูปกราฟแท่งต่อจาก ม.2 และนักเรียนตอบคำถามลงในช่องว่างข้อที่ 3, 4

6.ให้นักเรียนตั้งใจฟังเทปกรณีตัวอย่าง เรื่อง ไม่ไกลเกินเอื้อม

7.คณะผู้วิจัยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม แต่ละกลุ่มมี 5 คน ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายเกี่ยวกับกรณีตัวอย่างดังนี้

7.1สมชาติมีวิธีการเรียนอย่างไรจึงประสบความสำเร็จ

7.2ให้แต่ละกลุ่มร่วมกันอภิปรายหาวิธีการที่จะเรียนให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในแต่ละวิชาให้สูงขึ้น พร้อมทั้งคุณค่าของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

8.ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาพูดถึงความคิดเห็นของกลุ่มจากการอภิปรายร่วมกัน

9.ให้นักเรียนร่วมกันสรุปแนวคิดที่ได้จากการอภิปราย และคณะผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

10.คณะผู้วิจัยตัดแผนภูมิการคัดเลือกเข้าศึกษาต่อไปในสถาบันต่างๆ โดยอาศัยระดับผลการเรียนมาอธิบายประกอบการสรุป ความสำคัญของการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

11.คณะผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม

<u>อุปกรณ์</u>

ผลการเรียนของนักเรียนในชั้น ม.1 และ ม.2 ทุกคน ,ใบบันทึกผลการเรียน (ตามจำนวนของเด็กนักเรียน), เทปกรณีตัวอย่างเรื่อง "ไม่ไกลเกินเอื้อม" ,คำถาม (ตามจำนวนของเด็กนักเรียน), แผนภูมิการคัดเลือกนักเรียนเข้าศึกษาต่อในสถาบันต่างๆ โดยอาศัยระดับผลการเรียนเป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก

<u>การประเมิน</u>

สังเกตจากความสนใจในการฟัง การแสดงความคิดเห็น การอภิปรายร่วมกันของนักเรียนภายในกลุ่มและการซักถาม

กรณีตัวอย่าง
เรื่อง "ไม่ไกลเกินเอื้อม"

สมชาติ เป็นนักเรียนมาจากโรงเรียนประถมศึกษาที่อยู่ห่างไกลความเจริญ คือ โรงเรียนบ้านเขากะลา ครอบครัวประกอบอาชีพทำไร่ ดังนั้นสมชาติจะต้องช่วยเหลืองานในบ้านและในไร่ สมชาติได้มีโอกาสมาศึกษาต่อในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พร้อมกับเพื่อนๆ จากโรงเรียนเดียวกันที่โรงเรียนจิรประวัติวิทยาคม ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตของค่ายทหาร ทุกๆ ครั้งที่สมชาติเห็นทหารแต่งเครื่องแบบทำให้เขารู้สึกตื่นเต้นมาก ความใฝ่ฝันของสมชาตินั้นอยากเป็นทหาร เป็นรั้วของชาติ เขาคิดว่าสักวันหนึ่งจะทำให้ความฝันที่มีอยู่นี้ให้เป็นจริง และวิธีการที่จะไปสู่ความสำเร็จของสมชาติก็คือ การพยายามตั้งใจเรียนหนังสือและเรียนให้ดีที่สุด ผลการเรียนของสมชาตินั้นอยู่ในระดับปานกลาง แต่สมชาติก็ไม่เคยที่จะต้องลงทะเบียนสอบซ่อมเหมือนกับเพื่อนๆบางคนที่เรียนมาด้วยกันในชั้นเรียน สมชาติบอกว่าในบรรดาเพื่อนๆ ที่เรียนมาด้วยกัน ซึ่งมีความสามารถพอๆ กัน กับสมชาตินั้น สมชาติจะเรียนได้ดีกว่าเพราะมีความพยายามมากกว่าพวกเขา เมื่ออยู่ในห้องเรียนเวลาที่ครูสอน สมชาติจะพยายามตั้งใจฟังคำอธิบายของครู ตอบคำถามของครู สอบถามครูและเพื่อนๆ เมื่อมีข้อสงสัย สนใจที่จะฟังและปฏิบัติตาม ทำงานส่งทุกครั้ง เมื่อสมชาติกลับถึงบ้านบางครั้งก็อ่อนเพลีย เพราะระยะทางจากบ้านและโรงเรียนอยู่ไกลมาก ถึงแม้จะเหน็ดเหนื่อยเพียงใด เขาก็จะพักสักครู่และหาเวลาทบทวนบทเรียนให้ได้ เพราะเขาต้องเตรียมตัวทบทวนบทเรียนทุกครั้งที่ครูจะสอน และเมื่อกลับถึงบ้านก็จะพยายามทบทวนบทเรียนอีกครั้ง เพื่อเพิ่มความเข้าใจมากยิ่งขึ้น เมื่อถึงเวลาใกล้สอบก็จะต้องวางแผนในการดูหนังสือเพื่อที่จะสอบไว้ล่วงหน้า สำหรับการเรียนในชั้น ม.1 ที่ผ่านมาซึ่งเป็นชั้นเริ่มแรกของการเรียน ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สมชาติ มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก เพราะไม่มีพื้นฐานในวิชาภาษาอังกฤษมาเลย แต่เขาจะต้องอาศัยความพยายามของตนเองเท่านั้นที่จะพิชิตความสำเร็จในการเรียนวิชานี้ ก็คือการท่องศัพท์ในบทเรียนไว้ก่อนที่จะเรียน เช่น จดคำศัพท์ไว้ในกระเป๋าเสื้อ เพื่อไว้ใช้ท่องในระหว่างการนั่งรถโดยสารมาโรงเรียน และเมื่อสมชาติเห็นเพื่อนบางคนเก่งกว่าตัวเอง ก็เกิดความพยายามมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อถึงคราวสอบกลางภาคสมชาติก็พยายามทำคะแนนให้ได้ดี เมื่อทราบคะแนนสอบกลางภาคแล้ว สมชาติก็จะพยายามเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อย่างเช่น วิชาภาษาอังกฤษที่ทำให้สมชาติกังวล สมชาติสอบคะแนนกลางภาคได้ 68 คะแนน เขาคิดว่าถ้าเขาพยายามเต็มที่ทำคะแนนเพิ่มอีก 2 คะแนนเท่านั้น เขาก็จะได้ระดับผลการเรียนเป็น 3 และถ้าเขาพยายามอย่างเต็มที่ทำคะแนนอีก 12 คะแนน แล้วเขาก็จะได้รับผลการเรียนถึง 4 ซึ่งสมชาติก็จะใช้ความพยายาม ความสามารถของตนเอง ขยันหมั่นเพียรทบทวนบทเรียนเสมอ เพื่อที่จะทำคะแนนปลายภาคให้สูงขึ้นหลังจากที่ทราบคะแนนสอบกลางภาคเรียน สมชาติก็จะสามารถที่จะทำระดับผล

การเรียนให้เพิ่มสูงขึ้นได้ ลักษณะวิธีเรียนของสมชาติ จึงส่งผลให้สมชาติเรียนได้ดี มีผลการเรียนอยู่ในระดับที่ดี มาตลอดจนจบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4) สมชาติได้เลือกสอบเข้าศึกษาต่อโรงเรียนเตรียมทหาร ผลปรากฏว่าสมชาติสอบติดในอันดับที่ 187 จากจำนวนผู้สมัครสอบ 12,000 คน ทั่วประเทศ ขณะเดียวกันผลการเรียนของสมชาตินั้นสามารถที่จะได้รับการคัดเลือกเข้าเรียนต่อในสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ได้โดยไม่ต้องสอบคัดเลือกเลย สำหรับสมชาติแล้วเขาคิดว่าการรับใช้ประเทศชาติด้วยการเป็นทหารนั้นเป็นอาชีพที่เขาต้องการมากที่สุด และใฝ่ฝันที่จะเป็นมานานแล้ว และบัดนี้ความใฝ่ฝันของสมชาตินั้นก็เป็นจริง และเป็นฝันที่ไม่ไกลเกินเอื้อมเลย

ใบบันทึกผลการเรียน

ชื่อ .....นามสกุล .....ชั้น.....

คำชี้แจง

นักเรียนที่รัก การเรียนของนักเรียนที่ผ่านมาแล้ว 2 ปี ในชั้นม.1 และชั้นม.2 จากการประเมินผลการเรียน ย่อมทำให้นักเรียนได้ทราบผลของความสามารถ ความถนัดและความสนใจของตนเองตลอดจนวิธีการที่จะเรียนในรายวิชาต่างๆ เหล่านั้นให้มีผลการเรียนที่ดี ดังนั้นเพื่อให้นักเรียนได้ประสบผลสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน จึงขอให้นักเรียนตั้งจุดมุ่งหมายในการเรียน พร้อมทั้งหาวิธีการต่างๆ ที่จะเรียนในแต่ละรายวิชาให้ประสบผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น เพื่อที่จะได้เป็นประโยชน์ต่อตัวนักเรียนเองและฝ่ายแนะแนวต่อไป

วิธีการ

ให้นักเรียนเขียนกราฟแท่งลงในรูปแสดงระดับผลการเรียนและตอบคำถามที่ให้

วิชาวิทยาศาสตร์

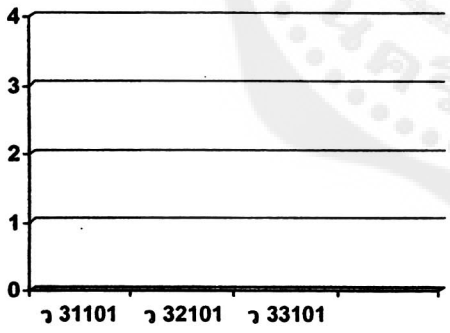

วิชาคณิตศาสตร์

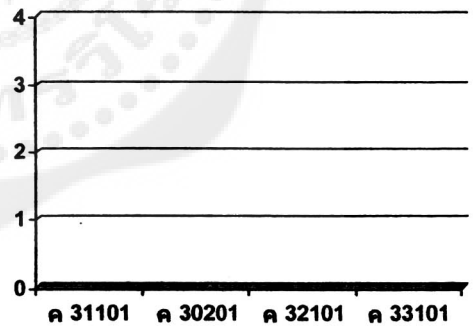

วิชาภาษาอังกฤษ

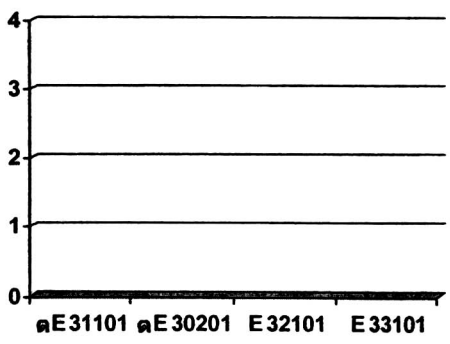

วิชาภาษาไทย

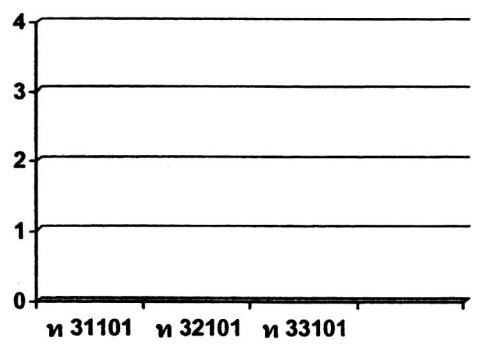

วิชาสังคมศึกษา

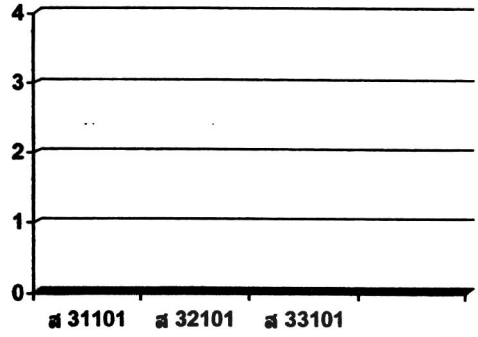

วิชาพระพุทธศาสนา

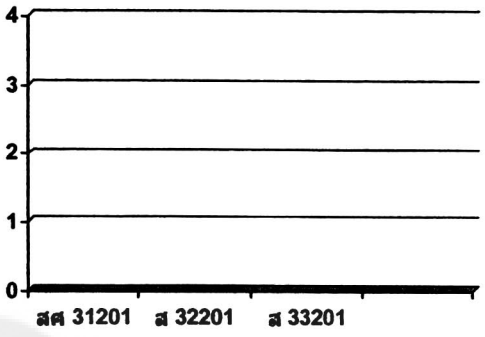

วิชาสุขศึกษา

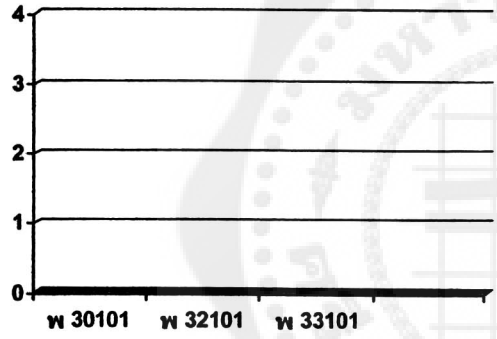

วิชาพลศึกษา

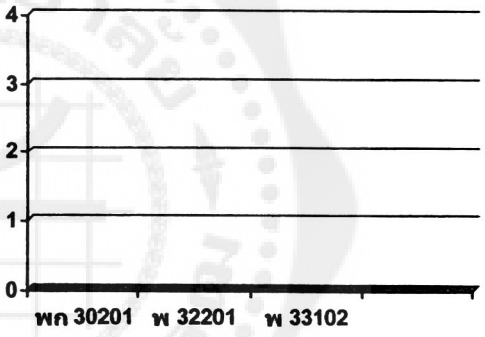

วิชาศิลปะ

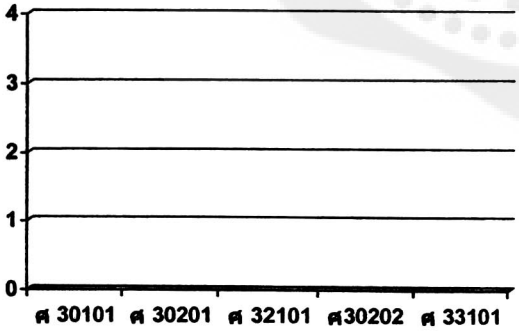

วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ และคอมพิวเตอร์

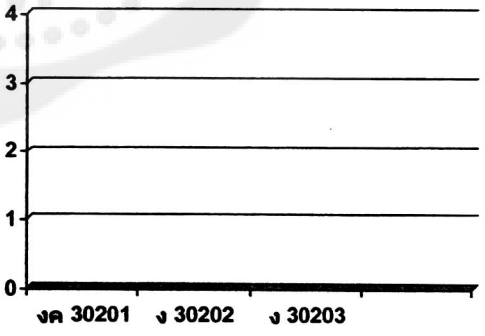

วิชาการงาน

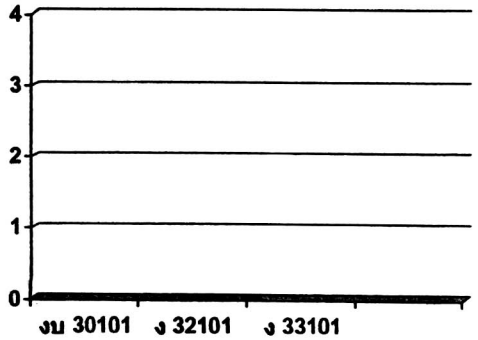

คำถาม

1. นักเรียนรู้สึกว่าวิชาที่นักเรียนเรียนได้ดีคือ (ให้นักเรียนเรียงจากที่ดีที่สุดไปตามลำดับ)

1. วิชา.....เพราะ.....
2. วิชา.....เพราะ.....
3. วิชา.....เพราะ.....
4. วิชา.....เพราะ.....
5. วิชา.....เพราะ.....
6. วิชา.....เพราะ.....

2. นักเรียนรู้สึกว่าวิชาที่นักเรียนเรียนได้ไม่ค่อยดีนักคือ)ให้นักเรียนเรียงจากที่ดีที่สุดไปตามลำดับ(

1. วิชา.....เพราะ.....
2. วิชา.....เพราะ.....
3. วิชา.....เพราะ.....
4. วิชา.....เพราะ.....
5. วิชา.....เพราะ.....
6. วิชา.....เพราะ.....

3. นักเรียนปรารถนาที่จะเรียนให้มีผลการเรียนในรายวิชาต่างๆของเทอมต่อไป ดังนี้

1. วิชา.....เพราะ.....
2. วิชา.....เพราะ.....
3. วิชา.....เพราะ.....
4. วิชา.....เพราะ.....
5. วิชา.....เพราะ.....
6. วิชา.....เพราะ.....

4. การที่นักเรียนปรารถนาที่จะเรียนให้มีผลการเรียนดีนักเรียนต้องปฏิบัติตัวเองอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เกณฑ์การสอบคัดเลือกเข้าเป็นนักเรียนทุนพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (ทุน พสวท.) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ประจำปีการศึกษา 2549

คุณสมบัติของผู้สมัคร

1. กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2548
2. มีผลการเรียนดังนี้
   2.1 ได้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ไม่ต่ำกว่า 3.00
   2.2 ได้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมรายวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐาน ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ไม่ต่ำกว่า 3.00
   2.3 ได้ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมรายวิชาคณิตศาสตร์พื้นฐาน ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ไม่ต่ำกว่า 3.00
3. ในกรณีที่ผู้สมัครขาดคุณสมบัติตามข้อ 2.1 ขณะศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ต้องได้รับรางวัลจากการประกวด
   หรือแข่งขันตามข้อใดข้อหนึ่ง ดังต่อไปนี้
   3.1 การประกวดโครงงานวิทยาศาสตร์ระดับประเทศ
   3.2 การสอบแข่งขันทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ระดับประเทศ
   3.3 การสอบแข่งขันคณิตศาสตร์ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของสมาคมคณิตศาสตร์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
4. มีสัญชาติไทย
5. ไม่เป็นโรคติดต่อหรือโรคร้ายแรงซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา
6. มีความขยันหมั่นเพียร ความประพฤติดี และมีบุคลิกภาพเหมาะสม
7. มีความตั้งใจเข้าโครงการ และได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง

เกณฑ์การรับสมัครโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ (องค์การมหาชน) จัดการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษา สำหรับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษ ทางด้านวิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ ให้ได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ

<u>คุณสมบัติของผู้สมัคร</u>

1. กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2548
2. มีผลการเรียนดังนี้
   2.1. ได้รับคะแนนเฉลี่ยสะสมในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ไม่ต่ำกว่า 3.00
   2.2. ได้รับคะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ไม่ต่ำว่า 3.00
   2.3. ได้รับคะแนนเฉลี่ยสะสมวิชาคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ไม่ต่ำกว่า 3.00
3. มีสัญชาติไทย
4. ไม่เป็นโรคติดต่อร้ายแรงซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการศึกษา และการพักในหอพักของโรงเรียน
5. มีความขยันหมั่นเพียร ความประพฤติดี และมีบุคลิกภาพเหมาะสม
6. มีความตั้งใจเข้าเรียนในโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ และได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครอง
7. สามารถพักอยู่ในโรงเรียนในลักษณะโรงเรียนประจำได้ และยินดีปฏิบัติตามระเบียบและเงื่อนไขของโรงเรียนในปัจจุบัน หรือที่จะได้มีการกำหนดต่อไปในอนาคต

เกณฑ์การรับสมัครนักเรียนเข้าศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา

<u>คุณสมบัติของผู้สมัคร</u>

1. กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2548

2. มีผลการเรียนดังนี้

2.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ที่เน้น วิทย์ คณิต นักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ต้องมีคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับ ม.1 ม.2 ไม่ต่ำกว่าร้อยละ85 และคะแนนเฉลี่ยในรายวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ของแต่ละรายวิชาไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ถ้าคิดเป็นระดับคะแนนจะต้องมีระดับคะแนนสะสมไม่น้อยกว่า 3.80 และรายวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ไม่น้อยกว่า 3.50

2.2 กลุ่มสาระการเรียนรู้ที่เน้นภาษา ฝรั่งเศส เยอรมัน ญี่ปุ่น นักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ต้องมีคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับ ม.1-ม.2 ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 85 และคะแนนเฉลี่ยในระดับรายวิชา ภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ ของแต่ละรายวิชาไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ถ้าคิดเป็นระดับคะแนนจะต้องมีระดับคะแนนสะสมไม่น้อยกว่า 3.80 และรายวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ ไม่น้อยกว่า 3.50

2.3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ที่เน้นภาษา-คณิต นักเรียนที่เรียนตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ต้องมีคะแนนเฉลี่ยสะสมในระดับ ม.1-ม.2 ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 85 และคะแนนเฉลี่ยในรายวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ของแต่ละรายวิชาไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ถ้าคิดเป็นระดับคะแนนสะสมไม่น้อยกว่า 3.80 และรายวิชาภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ ไม่น้อยกว่า 3.50

เกณฑ์การรับสมัครนักเรียนเข้าศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตร(ป.วช.)
เตรียมวิศวกรรมศาสตร์

<u>คุณสมบัติของผู้สมัคร</u>

รับสมัครผู้สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เข้าศึกษาต่อ ป.วช .เตรียมวิศวกรรมศาสตร์สาขาเครื่องกล สาขาไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์และสาขาโยธา โดยต้องมีคะแนนเฉลี่ยสะสมรวมทุกวิชาในชั้น ม.3 ไม่ต่ำกว่า 2.00

วิชาสอบ แบ่งออกเป็น2หมวด คือ

หมวด ก .ประกอบด้วยวิชา

คณิตสาสตร์ตามแนวความคิดช่าง (150 คะแนน)

วิทยาศาสตร์ตามแนวความคิดช่าง (150 คะแนน)

ความรู้พื้นฐานวิชาชีพ (80 คะแนน)

หมวด ข .ประกอบด้วยวิชา

ภาษาไทย (60 คะแนน)

ภาษาอังกฤษ (60 คะแนน)

ความรู้พื้นฐานอาชีพ (80 คะแนน)

ครั้งที่ 3

กิจกรรมที่ 3

เรื่อง ความกระตือรือร้น

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

เพื่อให้นักเรียนทราบถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านความกระตือรือร้นพยายามทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันเวลาที่กำหนด

วิธีดำเนินการ

1. คณะผู้วิจัยทบทวนลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในครั้งที่ผ่านมาโดยสอบถามนักเรียนว่าได้ทราบลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านใดไปแล้วบ้าง

2. ให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน แข่งขันกันเขียน ข้อดี/ข้อเสีย ของการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนด

3. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปผลดีและความสำคัญของการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนดและคณะผู้วิจัยสรุปเพิ่มอีกครั้ง

4. ให้นักเรียนอาสาสมัครแสดงบทบาทสมมติเรื่อง "การกระทำสำคัญกว่าชื่อ"

5. แจกเอกสารบทบาทสมมติของแต่ละคนให้ผู้แสดงอ่านและเตรียมแสดงพร้อมทั้งจัดสถานที่ให้เหมาะสมกับเรื่อง

6. เริ่มแสดงบทบาทสมมติให้ผู้แสดง แสดงบทบาทของตนสำหรับนักเรียนที่ไม่ได้แสดงให้ตั้งใจดู ใช้เวลาประมาณ 15 นาที

7. ให้นักเรียนร่วมกันวิเคราะห์เรื่องที่ได้ดู โดยการอภิปรายเกี่ยวกับบทบาทการแสดงในหัวข้อต่อไปนี้

นักเรียนคิดว่า เฉื่อย เป็นคนอย่างไร

นักเรียนคิดว่า กระตือ เป็นคนอย่างไร

ทำไมกระตือทำอะไรก็ประสบแต่ความสำเร็จ

เมื่อเฉื่อยเปลี่ยนชื่อเป็น "สมหวัง" และทำไมยังไม่ประสบความสำเร็จเหมือนกระตืออีก

คณะผู้วิจัยสอบถามนักเรียนถ้านักเรียนทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันเวลาที่กำหนดแล้วรู้สึกอย่างไร มีประโยชน์ต่อตัวนักเรียนอย่างไรบ้าง

8. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดและสิ่งที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ และคณะผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติมอีกครั้ง

9. คณะผู้วิจัยให้นักเรียนดูภาพประกอบจากแผ่นภาพเกี่ยวกับข้อดีของการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จก่อนเวลาที่กำหนด

10. คณะผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม

อุปกรณ์

เรื่องสั้นการแสดงบทบาทสมมติ เรื่อง "การกระทำสำคัญกว่าชื่อ" ,สมุด, ดินสอ, หนังสือ, แผ่นภาพผลดีของการทำงานหรือการบ้านที่ได้รับมอบหมายให้เสร็จทันเวลาที่กำหนด

การประเมิน

สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น การแสดงของนักเรียน การอภิปรายการสรุปของนักเรียน

การแสดงบทบาทสมมติ

เรื่อง "การกระทำสำคัญกว่าชื่อ"

ให้นักเรียนแสดงเป็น ด.ช .เฉื่อย ด.ช .กระตือ คุณครูเดชา ตามที่กำหนดให้

<u>บทบาทของกระตือ</u>

ฉันชื่อกระตือ เป็นเด็กขยันเรียนหนังสือ เมื่อคุณครูสั่งงานหรือการบ้าน ฉันก็จะหาโอกาสเวลาทำให้เสร็จ เมื่อกลับไปบ้านก็จะได้มีเวลาทบทวนหนังสือมากขึ้น และเมื่อส่งงานครบแล้วก็ยังจะไม่ต้องติด ร ผลการเรียนของฉันไม่เคยได้ ร เลย ฉันตื่นนอนแต่เช้าช่วยพ่อแม่ทำงานแล้วก็อ่านหนังสือ เมื่อไปโรงเรียนก็ตั้งใจเรียน ฉันมักเป็นคนตอบคำถามของครูเสมอ ครูชมฉันเสมอว่าฉันเป็นเด็กขยันเรียน ฉันมีเพื่อนรักมากชื่อเฉื่อย บ้านเราอยู่ใกล้กัน ทุกเช้าฉันจะไปปลุกเฉื่อยให้ลุกขึ้นแต่งตัว และไปโรงเรียนพร้อมฉันเสมอ เฉื่อยมาปรึกษาถึงเรื่องชื่อของตัวเองว่าอยากเปลี่ยนชื่อเพราะว่าตัวเองทำอะไรไม่ทันเพื่อน เรียนติด ร เสมอ เขาอยากชื่ออย่างฉัน จะได้ทำงานได้ทัน ฉันจะยกชื่อให้เขาเขาก็ยังไม่พอใจ หลังจากนั้นเฉื่อยก็เปลี่ยนไปถามคุณครูเดชา

<u>บทบาทของเฉื่อย</u>

ฉันชื่อเด็กชายเฉื่อย เป็นเด็กเกียจคร้านนอนตื่นสาย ผลการเรียนนั้นต้องติด ร เสมอ ทำอะไรก็ล่าช้าไม่ทันเพื่อน โดนครูต่อว่าเรื่องล่าช้าอยู่เสมอ เพื่อนในห้องก็รังเกียจเพราะจะต้องคอยฉันส่งงานอยู่คนเดียว ต้องทวงงานส่งอยู่เสมอ ฉันมีเพื่อนรักกันมากชื่อ เด็กชายกระตือบ้านเราอยู่ใกล้กัน ทุกเช้ากระตือจะมาปลุกฉันให้รีบตื่นนอนเพื่อไปโรงเรียนพร้อมกัน เราเรียนอยู่ห้องเดียวกัน แต่ฉันเรียนอ่อนกว่ากระตือมาก ฉันคิดว่าเป็นเพราะชื่อที่ทำให้ฉันไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน เฉื่อยชา เรียนไม่ทันเพื่อน เวลาเรียนก็ชอบหลับ ฉันจึงได้มาปรึกษากับกระตือว่าฉันไม่ชอบชื่อที่พ่อแม่ตั้งให้ อยากจะเปลี่ยนชื่อใหม่ เพราะชื่อทำให้ฉันต้องเป็นแบบนี้ กระตือหาชื่อใหม่ให้ฉัน ฉันก็ไม่ถูกใจ กระตือจะยกชื่อเขาให้ฉัน ฉันก็ว่าคงตลกดี ฉันไม่พอใจ ฉันจึงไปหาคุณครูเดชา คุณครูเดชาเปลี่ยนชื่อให้ใหม่ว่า "สมหวัง" แม้ฉันจะเปลี่ยนชื่อแล้ว ฉันก็ยังเหมือนเดิม นอนตื่นสาย ส่งงานล่าช้า ฉันจึงไปหาคุณครูเดชา คุณครูเดชาแนะนำฉันว่าให้ทำงาน ที่ได้รับมอบหมายทันทีที่มีเวลาว่าง เพราะวันหนึ่งเรียน 7 วิชา จะต้องมีการบ้านอย่างน้อย 4 วิชา ถ้าไม่มีโอกาสทำที่โรงเรียน มัวแต่จะไปทำที่บ้านก็จะทำให้งานไม่เสร็จทุกๆ วัน เช่นนี้งานก็ไม่เสร็จทับถมกันมากขึ้น ย่อมทำให้ผลการเรียนตกต่ำลง เป็นที่รังเกียจของเพื่อนฝูง ซึ่งเมื่อนำคำแนะนำของคุณครูเดชาไปปฏิบัติก็ทำให้ฉันทำงานได้ทันเวลา ผลการเรียนก็ไม่ต้องติด ร แต่ความจำของฉันยังไม่ดีขึ้น ฉันไปหาคุณครูเดชาอีก คุณครูเดชาบอกให้ฉันพยายามตั้งใจเรียน สนใจเรียน กล้าซักถามเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน และพยายามจดจำท่องสิ่งสำคัญในการเรียนเข้าไว้ ฉันก็ได้ปฏิบัติตามอย่างสม่ำเสมอ ผลการเรียนของฉันก็ดีขึ้น ฉันไม่เห็นว่าชื่อของฉันจะช่วยให้ฉันดีขึ้นเลยนอกจากการกระทำของฉันเท่านั้นที่จะช่วยฉันได้

<u>บทบาทของครูเดชา</u>

ฉันชื่อครูเดชา เป็นครูของเด็กชายเฉื่อย และเด็กชายกระตือ เฉื่อยมาปรึกษาขอให้ฉันเปลี่ยนชื่อให้ใหม่ว่า "สมหวัง" แต่เฉื่อยก็ยังไม่พอใจกลับมาปรึกษาฉันอีก ฉันจึงแนะนำว่าต้องปรับปรุงการกระทำตัวเอง ต้องเปลี่ยนแปลงการกระทำของตัวเอง จะต้องมีความกระตือรือร้น พยายามทำงานที่ครูสั่งให้เสร็จ ส่งตามเวลาที่กำหนดไม่ปล่อยทิ้งค้างไว้ เพราะเมื่อถึงเวลาที่ทำแล้ว ก็ทำไม่เสร็จ ไม่ควรนำการบ้านกลับไปทำที่บ้านหมดทุกวิชา เพราะวันหนึ่งจะต้องมีการบ้านไม่ต่ำกว่า 4 วิชา ถ้าสมหวังทยอยทำ เมื่อถึงบ้านบางทีก็ทำเสร็จแล้ว ถ้าสมหวังทำได้ตามคำแนะนำของครูก็จะประสบความสำเร็จเหมือนกระตือและชื่อนั้นไม่ได้มีความสำคัญเลย การกระทำของสมหวังนั้นสำคัญที่สุด

การแสดงบทบาทสมมติ
เรื่อง "การกระทำสำคัญกว่าชื่อ"

กระตือ กับเฉื่อย เป็นเพื่อนรักกันมาก มีบ้านอยู่ในละแวกเดียวกัน ทุกเช้าเมื่อกระตือเดินผ่านเฉื่อยจะเรียกไปโรงเรียนพร้อมกับตนเสมอ น้อยครั้งนักที่เฉื่อยจะไปพร้อมกับกระตือ แต่กระตือก็ยังคงเรียกเฉื่อยเหมือนทุกครั้ง และบางครั้งกระตือก็จะได้ยินเสียงแม่ของเฉื่อยปลุกเฉื่อยให้ลุกจากที่นอน กระตือ และเฉื่อยเรียนหนังสืออยู่ในห้องเดียวกัน แต่ก็น่าแปลกทั้งๆ ที่ทั้งสองเรียนอยู่ห้องเดียวกัน เป็นเพื่อนกัน แต่ความสามารถของกระตือและเฉื่อยต่างกันมาก

เฉื่อยมักจะบ่นกับกระตือว่า ตัวเองทำงานส่งอาจารย์แต่ละวิชาไม่ค่อยทัน รายงานที่อาจารย์สั่งก็ส่งไม่ทันทำให้ผลการเรียนต้องติด ร (รอผลการตัดสิน) ผลการเรียนของตนก็อยู่ในเกณฑ์ที่ไม่ดีเป็นเพราะว่าตัวเอง ชื่อเฉื่อย เลยทำให้ทำงานและเรียนไม่ทันเพื่อน ซึ่งกระตือเองก็สงสารเพื่อน พยายามหาชื่อใหม่มาเสนอให้เฉื่อยเลือก แต่ก็ไม่มีชื่อใดถูกใจเฉื่อย ในที่สุดกระตือก็จะยกชื่อของตนให้เฉื่อยด้วยความยินดี เฉื่อยก็หัวเราะว่าคงตลกที่มีชื่อเดียวกัน แต่ความคิดเรื่องการเปลี่ยนชื่อยังไม่จางหายไปจากความคิดของเฉื่อยเลย

พอรุ่งขึ้นเฉื่อยรีบไปปรึกษาคุณครูเดชา เพื่อให้ครูเดชาเปลี่ยนชื่อให้กับตนเอง พร้อมทั้งให้เหตุผลว่าเป็นเพราะว่าตัวเองชื่อเฉื่อย จึงทำให้ทำอะไรไม่สำเร็จ เฉื่อยชาในการทำการบ้าน ไม่กระตือรือร้นในการเรียน ทำงานส่งก็ไม่ทันตามกำหนด เวลาเรียนก็หลับเสมอ เรียนไม่ทันเพื่อน ทำงานก็ต้องผัดผ่อนอยู่เสมอ คุณครูเดชาก็สอบถามเฉื่อยว่าเมื่อได้รับงานจากครูแล้วทำอย่างไรบ้าง เฉื่อยก็บอกว่าเก็บไว้ทำที่บ้าน คุณครูเดชาแนะนำเฉื่อยว่าเมื่อได้รับมอบหมายงานหรือการบ้านจากครู เฉื่อยควรหาเวลา โอกาส ทำเสียให้เสร็จหรือถ้าไม่เสร็จก็ควรไปทำต่อที่บ้าน ไม่ควรเก็บไปทำที่บ้านอย่างเดียวเพราะทุกวิชาเก็บไว้ทำที่บ้านหมด วันหนึ่งเรียนตั้ง 7 วิชา จะต้องมีการบ้านอย่างน้อยก็ 4 วิชา เมื่อเฉื่อยอยู่โรงเรียนเวลาว่างก็มี เช่น ตอนพักเที่ยง ตอนท้ายชั่วโมงเรียนก็สามารถที่จะเอางานขึ้นมาทำได้ ทยอยทำไปเรื่อยๆ ก็จะทำให้งานเฉื่อยได้เสร็จตามกำหนดเวลา แต่เฉื่อยก็ยังอยากที่จะเปลี่ยนชื่อของตนเองอยู่ดี คุณครูก็เลยตั้งชื่อให้เฉื่อยใหม่ว่า "สมหวัง" แทน เฉื่อยแอบยิ้มอยู่ในใจว่าต่อไปนี้ตนเองจะต้องสมหวังอย่างแน่นอน

อีกหลายวันต่อมา สมหวัง ก็บ่นกับกระตือว่าชื่อที่ครูเดชาตั้งให้นั้นยังไม่ดีเลย เพราะไม่เห็นตัวเองจะดีขึ้นเลย ยังส่งงานล่าช้าอยู่เหมือนเดิม ทำงานก็ไม่เสร็จตามกำหนด ไม่เห็นจะสมหวังเหมือนชื่อเลย ขี้เกียจอย่างไรก็ยังอยู่อย่างนั้น ซึ่งไม่ผิดอะไรกับเฉื่อยคนเดิมเลย

เย็นวันนั้น สมหวัง ก็ไปพบคุณครูเดชา เพื่อให้คุณครูเดชาเปลี่ยนชื่อให้อีกครั้ง คุณครูเดชาบอกว่าจะไม่เปลี่ยนชื่อให้เฉื่อย เพราะการเปลี่ยนชื่อนั้นไม่สามารถเปลี่ยนแปลงตัวสมหวังได้ ตราบใดที่สมหวังยังไม่เปลี่ยนการกระทำตัวเองเสียใหม่ ซึ่งคุณครูเดชาได้แนะนำให้แก่สมหวังไปแล้ว แต่สมหวังไม่ได้ไปปฏิบัติตาม กลับให้ความสำคัญกับชื่อของตัวเองมากเกินไป การกระทำของเรานั้นสำคัญกว่าชื่อ ครั้งนี้คุณครูเดชาแนะให้สมหวังว่าเมื่อได้รับมอบหมายจากครูจะต้องรีบทำทันทีเมื่อมีเวลาและโอกาส ค่อยๆ ทำไปเรื่อยๆ อย่าปล่อยให้ดินพอกหางหมู เพราะเมื่องานเพิ่มมากขึ้นสมหวังก็จะทำส่งไม่ทันเพื่อน ผลการเรียนของสมหวังก็ต้องติด ร อยู่เรื่อยๆ จะต้องมีความขยันหมั่นเพียรในการเรียน โดยขอให้ดูกระตือเป็นตัวอย่าง ทำไมกระตือถึงทำงานส่งครูทันทุกครั้งได้ ทั้งที่เรียนห้องเดียวกับสมหวัง กระตือมีความขยันหมั่นเพียรไปโรงเรียนแต่เช้า การเรียนของกระตืออยู่ในระดับดี ไม่ต้องติด ร เหมือนกับสมหวัง

แล้วสมหวังก็กลับมารายงานผลความเปลี่ยนแปลงให้คุณครูเดชาได้ทราบ ว่าเขาเริ่มทำงานส่งครบทุกวิชา และพยายามหาเวลาทำให้เสร็จโดยไม่ปล่อยทิ้งไว้มากมายอีกแล้ว และคุณครูเดชายังชมเขาอีกว่า เขาขยันกว่าแต่ก่อน แต่สมหวังมาบอกคุณครูเดชาอีกว่า เขาความจำยังไม่ดี เรียนหนังสือยังไม่ค่อยรู้เรื่อง

คุณครูเดชา จึงให้ข้อคิดกับสมหวังว่า เวลาเรียนหนังสือจะต้องตั้งใจฟังในขณะที่คุณครูสอนเมื่อไม่เข้าใจบทเรียนในตอนใดก็ควรถามครู สมหวัง ได้ฟังข้อคิดที่ได้มาปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ในที่สุด สมหวังก็ประสบความสำเร็จ สมหวังเริ่มมีผลการเรียนดีขึ้น ขยันเรียนเอาใจใส่ต่องานที่ได้รับมอบหมาย เวลาเรียนสมหวังก็ตั้งใจเรียน สนใจฟัง และจดจำท่องไว้ สมหวังจึงเป็นที่รักของเพื่อนและครู

ครั้งที่ 4

กิจกรรมที่ 4

เรื่อง ทางสู่ความสำเร็จ

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

1.เพื่อให้นักเรียนทราบลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ในด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง พยามยามหมั่นใฝ่หาความรู้และตั้งใจฟังคำอธิบายจากครู

2. เพื่อกระตุ้นความรู้สึกของนักเรียนว่าการที่มุ่งจะไปสู่ความสำเร็จนั้นจะต้องอาศัยความพยายามในลักษณะต่างๆ กัน

วิธีดำเนินการ

1. คณะผู้วิจัยทบทวนลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในครั้งที่ผ่านมา
2. คณะผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยให้นักเรียนดูรูปภาพวันรับปริญญา

2.1 ให้นักเรียนเขียนความรู้สึกของตนเองภายหลังจากการชมรูปภาพวันรับปริญญาลงกระดาษที่คณะผู้วิจัยแจกไว้ให้

2.2 ให้นักเรียนแต่ละคนผลัดเปลี่ยนกันสัมภาษณ์ความรู้สึกของกันและกัน

3. ให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้แต่ละกลุ่มอภิปรายตามหัวข้อที่กำหนดให้ดังนี้

3.1 นักเรียนคิดว่าบุคคลในภาพปฏิบัติตนเช่นไรกว่าจะถึงวันนี้

3.2 นักเรียนคิดว่านักเรียนควรปฏิบัติตนในการเรียนอย่างไรเพื่อจะได้ถึงวันนั้นบ้าง

คณะผู้วิจัยแจกบทลำนำให้นักเรียนกลุ่มละหนึ่งบท ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันตั้งชื่อบทลำนำดังกล่าว และร่วมกันอภิปรายความหมายของบทลำนำดังกล่าว

4. คณะผู้วิจัยขออาสาสมัครนักเรียนสวมบทบาทเป็นครู 1 คน ผู้สังเกตการณ์ 2 คน สมาชิกที่เหลือสวมบทบาทเป็นนักเรียน โดยจัดบรรยากาศให้เหมือนในห้องเรียนที่มีครูกำลังสอนอยู่ โดยให้นักเรียนอาสาสมัครอธิบายชี้แจงการดำเนินกิจกรรมดังนี้

"ครูมีคำอยู่ 2 ชุด ชุดหนึ่งมี 10 คำ ในครั้งแรกครูจะอ่านชุดที่ 1 ให้นักเรียนฟังซ้ำๆ ชัดๆ 2 ครั้ง โดยที่นักเรียนจะต้องตั้งใจฟัง ไม่พูดและไม่ถามกันต่างคนจะต้องใช้สติปัญญาของตนพยายามใช้สมาธิให้เหมือนกับการเรียนในห้องเรียนเมื่อครูอ่านจบแล้ว ครูถึงอนุญาตให้นักเรียนบันทึกคำทั้งหมด 10 คำได้ โดยนักเรียนจะต้องเขียนให้ถูกต้องและให้ได้จำนวนมากที่สุด"

5. เมื่อนักเรียนบันทึกคำครั้งแรกเสร็จแล้วให้นักเรียนพลิกกระดาษและเขียนตัวเลข 2 ไว้บนหัวมุมกระดาษ กิจกรรมครั้งนี้ก็เหมือนกับกิจกรรมในครั้งแรก แต่กิจกรรมนี้อนุญาตให้นักเรียนพูดคุย หยอกล้อ หัวเราะ เย้าแหย่ หลับได้บ้างในขณะที่คณะผู้วิจัยอ่านคำ (คำชุดที่ 2) ทั้งหมด 10 คำ เมื่อคณะผู้วิจัยอ่านจบลง ก็ให้นักเรียนบันทึกคำตอบลงในกระดาษ โดยที่จะต้องเขียนให้ถูกต้องชัดเจน และให้ได้จำนวนมากที่สุด

6. ให้นักเรียนสลับเปลี่ยนกันสำรวจความถูกต้องของการบันทึกคำครั้งแรก โดยคณะผู้วิจัยติดแผนภูมิเฉลยไว้ให้นักเรียนดูบนกระดาน

7. คณะผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันซักถามและตอบปัญหาต่างๆ ในหัวข้อต่อไปนี้

คะแนนคำของนักเรียนครั้งแรกกับคำที่สองต่างกันอย่างไร

ผู้สังเกตการณ์ทั้ง 2 รู้สึกอย่างไรกับการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 ครั้ง

ครูอาสาสมัครมีความรู้สึกอย่างไรกับสถานการณ์เรียนของนักเรียนทั้ง 2 แบบ

วิธีการเรียนของนักเรียนลักษณะใดที่จะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จมากที่สุด

8. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปถึงความสำคัญของการหมั่นศึกษาหาความรู้ การตั้งใจฟังคำอธิบายจากครู จะต้องประกอบไปด้วยวิธีการอย่างไรบ้าง และคณะผู้วิจัยเพิ่มเติมพร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

<u>อุปกรณ์</u>

รูปภาพวันรับปริญญา ,กระดาษเขียนความรู้สึก(ตามจำนวนของเด็กนักเรียน),บทลำนำ, สถานการณ์จำลอง เรื่อง “ผลของการตั้งใจเรียน” ,บัตรคำ, กระดาษบันทึกคำ(ตามจำนวนของเด็กนักเรียน)

<u>การประเมิน</u>

สังเกตจากความสนใจ ความตั้งใจในการฟัง การซักถาม การตอบคำถามการแสดงความคิดเห็นและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของนักเรียน

บทลำนำ
ฉันควรชื่ออะไรดีเอ่ย?

เมื่อเรียนให้เร่งรู้ ทั้งสี่องค์ประมาณหมาย
หนึ่งฟังอย่าฟังดาย ให้ตั้งจิตกำหนดจำ
หนึ่งให้อุตสาหะ เอาจิตคิดพินิจคำ
หนึ่งนั้นอย่าเอื้อนอำ ฉงนใดให้เร่งถาม
หนึ่งให้เอาจิตคิด ลิขิตข้อสุขุมความ
พร้อมองค์จึงทรงนาม ว่าศิษย์แท้ที่ศึกษา

ฉันหมายความว่าอย่างไรเอ่ย?

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

บัตรคำ

คำชี้แจง

อ่านให้นักเรียนฟังก่อน 1 ครั้ง และอ่านอีกครั้งอ่านช้าๆ และชัดๆ ทิ้งช่วงคำให้เหมาะสม เมื่ออ่านครบแล้วสั่งให้นักเรียนบันทึกคำจากที่ได้ฟัง

คำชุดที่ 1

1. มหาวิทยาลัย
2. แม่น้ำเจ้าพระยา
3. ถนนสายเอเชีย
4. คณะมนุษยศาสตร์
5. เมื่อเรียนให้เร่งรู้
6. 7436
7. ปากกาสีน้ำเงิน
8. วิชาวิทยาศาสตร์
9. ห้องสมุด
10. รองเท้าสีดำ

คำชุดที่ 2

1. ร่ำเรียน
2. พากเพียร
3. ตั้งใจฟังครู
4. ใฝ่รู้
5. บึงบอระเพ็ด
6. ความพยายามคือความสำเร็จ
7. วิชาคณิตศาสตร์
8. ยางลบสีขาว
9. ศาลากลางจังหวัด
10. วันมาฆบูชา

ครั้งที่ 4

กิจกรรมที่ 5

เรื่อง เคล็ดลับคนเก่ง

เวลา 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทราบลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่น เตรียมบทเรียนที่จะเรียนไว้ล่วงหน้า ทำตารางการดูหนังสือสำหรับตนเองและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

2. เพื่อให้นักเรียนรู้ประโยชน์ คุณค่า ของการทำตารางการดูหนังสือสำหรับตนเอง และการเตรียมบทเรียนไว้ล่วงหน้า และผลดีของการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

วิธีดำเนินการ

1. คณะผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยทบทวนลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในครั้งที่ผ่านมา

2. คณะผู้วิจัยฉายเทปบันทึกภาพจากการสัมภาษณ์นักเรียนที่มีผลการเรียนดีและมีความสามารถพิเศษให้นักเรียนชม

3. คณะผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันสรุปว่าวิธีการเรียนที่จะให้ประสบความสำเร็จนั้นจะต้องมีการเตรียมบทเรียนไว้ล่วงหน้า ทำตารางการดูหนังสือสำหรับตนเอง และปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ซึ่งเป็นลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้านของการวางแผน

4. คณะผู้วิจัยแจกกรณีตัวอย่างให้นักเรียนทุกคน (แจกทีละกรณี)

5. ให้นักเรียนจับคู่กันปรึกษาและตอบคำถามข้างท้ายกรณีตัวอย่าง พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นร่วมกันจากการอ่านกรณีตัวอย่าง

6. ให้นักเรียนทำตารางการดูหนังสือของตนเองในแต่ละวัน และวิธีการเตรียมบทเรียนที่จะเรียนไว้ล่วงหน้า ลงในกระดาษที่คณะผู้วิจัยแจกให้ พร้อมทั้งตกแต่งให้สวยงาม

7. ให้นักเรียนแต่ละคนอธิบายเหตุผลการทำตารางการดูหนังสือของตนเอง พร้อมทั้งวิธีการเตรียมบทเรียนที่จะเรียนไว้ล่วงหน้าให้เพื่อนๆ ฟัง พร้อมทั้งเหตุผลของแต่ละคนในการกระทำ

8. คณะผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันสรุปถึงความสำคัญของการเตรียมบทเรียนที่จะเรียนไว้ล่วงหน้าและการทำตารางการดูหนังสือสำหรับตนเอง และผลดีของการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด พร้อมทั้งประโยชน์ คุณค่าที่จะได้รับ

9. คณะผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ซักถาม

อุปกรณ์

เทปบันทึกภาพสัมภาษณ์นักเรียนที่มีผลการเรียนดีและมีความสามารถพิเศษ, กรณีตัวอย่าง 2 เรื่อง ("นักพูดรุ่นเยาว์" และ "ความลับของแทนไท") ตามจำนวนของเด็กนักเรียน, กระดาษสำหรับเขียนตารางการดูหนังสือ (ตามจำนวนของเด็กนักเรียน)

การประเมิน

สังเกตจากความสนใจในการฟัง การแสดงความคิดเห็น การซักถาม ความสนใจในการทำตารางดูหนังสือ การอธิบายถึงเหตุผลในการทำตารางการดูหนังสือของตน

กรณีตัวอย่าง
เรื่อง "นักพูดรุ่นเยาว์"

ลุงฉิม : "ดูไอ้หนูมันซิมันเตรียมพร้อมจะพูดหน้าชั้นเรียน ยิ่งกว่าสมัยที่ฉันเตรียมตัวเทศน์ครั้งแรกๆ เสียอีก" ลุงฉิมหันไปพยักเพยิดกับภรรยา เมื่อเห็นมะเดื่อเอากระดาษ 10 กว่าแผ่นเดินไปทางเรือนขยายพันธุ์ต้นไม้ โดยพูดให้ต้นไม้ฟังเป็นการซักซ้อม สักพักลุงฉิมก็ค่อยย่องตามไปบ้าง

มะเดื่อ : "อินทรียวัตถุ คือ เศษไม้ใบหญ้าและซากวัสดุที่ผุพังแทรกตัวอยู่กับเนื้อดินทำให้ดินโปร่งและร่วนซุย รากพืชแข็งแรงเจริญดีหาอาหารได้มาก จึงทำให้ต้น ใบ ดอก ออกผลเจริญงอกงามดี ตามไปด้วย เอ๊ะ! ....."

มะเดื่อหยุดการพูดเมื่อรู้สึกว่ามีใครมาแอบฟังอยู่ใกล้ๆ และเกิดอายขึ้นมาทันที

ลุงฉิม : "อ้าว! อย่าพึ่งหยุดพูดซีลูก พูดต่อไปเรื่อยๆ พ่อจะได้ช่วยแนะนำให้"

มะเดื่อ : "พ่อ! ผมจะต้องเตรียมตัวไปบรรยายหน้าชั้นนะครับ ไม่ได้ไปเทศน์สักหน่อย"

ลุงฉิม : "เอาเถิดน่า ขอให้เชื่อใจพ่อสิ นอกจากพ่อจะเคยเป็นนักเทศน์มาแล้ว พ่อยังเคยฝึกการพูดในที่ชุมชนมาแล้ว จนพ่อได้เป็นเกษตรกรทันสมัยคนหนึ่งของยุคนั้นทีเดียว การที่จะพูดหน้าชั้นให้ประสบความสำเร็จ จะทำแบบที่ลูกทำอยู่ก็ได้ แต่จะไม่ช่วยให้ลูกประสบผลสำเร็จในการพูดหรอกนะ ก่อนที่เราจะเริ่มการพูดเราต้องเตรียมเนื้อหาเรื่องที่จะพูดเสียก่อน จดเป็นหัวข้อมาแล้ว เรียงลำดับดูว่าจะพูดอะไรก่อนอะไรหลัง เอานาฬิกามาเพื่อคอยตรวจดูว่าพูดให้พอเหมาะกับเวลาที่กำหนดไว้ด้วย"

ประมาณ 7 วันต่อมา มะเดื่อก็เอาเนื้อเรื่องที่เตรียมไว้กับเพื่อนๆ มาให้ลุงฉิมดูว่าใช้ได้หรือไม่ ในที่สุดพ่อลูกคู่นี้ก็ช่วยกันเตรียมการวางแผนการพูดหน้าชั้น เป็นเวลานานหลายวัน ก่อนถึงวันที่มะเดื่อจะต้องพูดหน้าชั้น

ถ้าใครเดินผ่านใกล้บ้านของมะเดื่อก็จะได้ยินเสียงเด็กกับเสียงผู้ใหญ่สลับกันไปมา เสียงเด็กก็คือ เสียงของมะเดื่อ ที่กำลังบรรยายการพูดเรื่องการทำปุ๋ยหมัก เสียงผู้ใหญ่ก็คือเสียงของลุงฉิมกำลังแนะนำการพูดสลับกันไป

ลุงฉิม : "นั่นอย่ามองตรงจุดเดียว ค่อยๆ มองประสานตาผู้ฟัง มองสบตาทีละคน"

"อ้าวไม่ใช่หันเร็วๆ อย่างนั้น ค่อยเป็นค่อยไปเป็นธรรมชาติที่สุด"

"มีเสียงสูงบ้างต่ำบ้าง เอ...ท่ายืนแข็งไปหน่อย ควรยืนตามสบาย"

"อย่าพูดเอ้ออ้า บ่อยซิลูก ถ้านึกไม่ได้ก็หยุดบ้าง ไม่เป็นไร"

"พูด ร เรือ ต้องชัดๆ อย่าให้กลายเป็น ล ลิง"

ก่อนที่จะถึงวันพูดจริง มะเดื่อก็จำเนื้อเรื่องได้จนหมดจนขึ้นใจ พ่อแนะให้จดแต่หัวข้อลงในกระดาษแผ่นเล็กเพื่อเอาไว้ดูกันลืมขณะพูดจริง

ในเย็นวันที่มะเดื่อพูดหน้าชั้นเสร็จสิ้นลง แม่ก็ได้ยินเสียงมะเดื่อบอกมาตั้งแต่ปากทางเข้าบ้าน

มะเดื่อ : “แม่ๆ มาดูรางวัลของผมเร็วๆๆ ผมได้มาแล้ว”

แม่ออกมาดูใบประกาศรางวัลการพูดหน้าชั้นยอดเยี่ยมด้วยหน้าตายิ้มแย้ม

แม่ : “ประกวดเสร็จเสียทีก็ดีเหมือนกัน บ้านเราจะได้เงียบลงบ้าง”

มะเดื่อ : “ยังหรอกแม่ อาจต้องมากกว่าเดิมเสียอีก”

แม่ : “อ้าว! ทำไมอย่างนั้นละลูก”

มะเดื่อ : “ผมชนะเลิศทางโรงเรียนก็เลยให้เป็นตัวแทนไปประชุมยุวเกษตรกรแห่งชาติที่นราธิวาส และให้ผมเข้าประกวดการพูดอีกด้วยครับ”

แม่ : “เฮ้อ! เอาเถอะ แต่เปลี่ยนเรื่องอื่นมาหัดพูดบ้างเถอะนะ เรื่องปุ๋ยหมัก แม่จำได้หมดแล้วล่ะลูก”

มะเดื่อ : “ครับแม่”

มะเดื่อตอบพลางยิ้มอย่างมีความสุข

กรณีตัวอย่าง
เรื่อง "ความลับของแทนไท"

วันประกาศผลสอบมาถึง วิฑูรย์ไปโรงเรียนแต่เช้า พอลงรถที่สี่แยกก่อนเข้าโรงเรียนเขาก็พบแทนไทเพื่อนร่วมชั้น

"เป็นอย่างไรบ้างวิฑูรย์ ไม่ได้เจอกันหลายวันสบายดีเหรอ" แทนไททัก เขากับวิฑูรย์สนิทสนมกันมากเคยไปมาหาสู่กับบ่อยๆ

"ก็งั้นๆ แหละ วิฑูรย์ตอบ แล้วนายละแทนไท เป็นอย่างไรบ้างคราวนี้ก็คงสอบได้ที่หนึ่งอีกซินะ" วิฑูรย์กระเซ้า

"คงงั้นมั้ง" แทนไทพูดยิ้มๆ แล้วทั้งสองคนก็หัวเราะพร้อมกัน

"ฉันทำข้อสอบได้ไม่ค่อยดีเท่าไหร่หรอก" วิฑูรย์สารภาพ

"ทำไมล่ะ" แทนไทสงสัย

"ก็เพราะมัวเที่ยวเตร่อยู่น่ะซิ โรงเรียนหยุดตั้งหลายวันแล้วไม่สนใจ พอถึงวันสอบก็รีบอ่านอ่านเข้าไปเลยอ่านไม่ทัน แล้วอ่านเท่าไหร่ก็ไม่ค่อยจำด้วย"

"เรอะ" แทนไทร้อง "แต่ไม่เป็นไรหรอก เรื่องมันแล้วไปแล้ว คราวหน้าอย่าให้เป็นอย่างนี้อีกแล้วก็แล้วกันไป เรารีบไปฟังผลสอบกันเถอะ ครูจินดาคงมาแล้วล่ะ"

ผลการสอบปรากฏว่าแทนไทได้ที่หนึ่งเหมือนทุกคราว ส่วนวิฑูรย์ไม่ถึงกับสอบตก แต่คะแนนคราวนี้ได้ต่ำกว่าคราวก่อนๆ อย่างน่าใจหายเพราะว่ามีวิชาที่สอบไม่ผ่านอยู่ 3 วิชา (ติด 0)

"ฉันไม่อยากกลับไปบอกแม่เลยว่า คราวนี้ฉันต้องซ่อมถึง 3 วิชา" วิฑูรย์พูดขึ้นเมื่อเขาและแทนไทออกมารอรถเพื่อกลับบ้าน

"เฮ้ย อย่าคิดมากเลยนะ ผิดครั้งนี้ถือว่าเป็นครูก็แล้วกัน คราวต่อไปควรทำให้ดีกว่านี้ เออ วิฑูรย์ วันนี้ไปเที่ยวบ้านฉันไหมล่ะ" แทนไทชวน

"ก็ดีเหมือนกัน กำลังเซ็งอยู่พอดี" วิฑูรย์ตัดสินใจ

เมื่อถึงบ้านแทนไท หลังจากที่วิฑูรย์ได้ทักทายกับพ่อ-แม่ของแทนไทแล้ว แทนไทก็ได้ชวนวิฑูรย์ไปดูหนังสือ

"นี่วิฑูรย์ ไปดูหนังสือกันไหม" แทนไทชวน ฉันขอยืมมาจากห้องสมุดหลายเล่ม ไป ไปดูกันเถอะ" แทนไทพูดพลางก็คว้าข้อมือของวิฑูรย์พาไปห้องนอนของตน

ห้องนอนของแทนไทไม่กว้างนัก ภายในห้องมีเตียงนอน มีตู้เสื้อผ้าเล็กๆ และโต๊ะสำหรับเรียนหนังสือ ข้างฝาเป็นชั้นวางหนังสือ มีหนังสือวางอยู่เต็มไปหมด ทั้งหนังสือเรียน หนังสืออ่านเล่น และหนังสือพิมพ์

"โอ้โห หนังสือเรียนของนายมากมายก่ายกองจริงๆ อย่างนี้เล่าถึงได้ที่หนึ่งเป็นประจำ" วิฑูรย์พูดขึ้นอย่างตื่นเต้น เพราะเป็นครั้งแรกที่เข้ามาถึงในห้องนี้ ทุกครั้งที่เคยมาบ้านนี้ เขามักจะอยู่ที่ห้องรับแขก หรือไม่ก็นั่งคุยหรือเล่นกับแทนไทรอบๆ บ้าน

"ชอบใจเล่มไหนก็เลือกเอาซี" แทนไทบอก

"นายเอาเวลาที่ไหนมาอ่านหนังสือตั้งมากมายอย่างนี้" วิฑูรย์ถาม

"เวลาที่เราอ่านหนังสือพวกนี้นะคิดแล้วยังน้อยกว่าเวลาที่เรานั่งเล่นนอกเล่นเป็นไหนๆ" แทนไทว่า "แล้วทำไมจะต้องไปหาเวลาที่ไหนอีกล่ะ"

วิฑูรย์ หันไปมองรอบห้องของแทนไท ที่ฝาผนังด้านหนึ่งมีตารางปฏิบัติงานประจำวันของแทนไทติดอยู่

เวลา	รายการปฏิบัติ
05.30 – 05.35 น.	ตื่นนอนและเก็บที่นอน
05.35 – 05.40 น.	ฝึกทำจิตใจให้สงบและแผ่เมตตา
05.40 – 05.45 น.	ล้างหน้าแปรงฟัน
05.45 – 06.15 น.	ทบทวนบทเรียนและความรู้ต่างๆ
06.15 – 07.00 น.	ช่วยทำงานบ้าน
07.00 – 07.30 น.	อาบน้ำแต่งตัว รับประทานอาหาร
07.30 – 08.00 น .	ไปโรงเรียน

"อย่างนี้นี่เอง นายถึงได้มีเวลาดูหนังสือ และทำอะไรต่อมิอะไรตั้งมากมายได้" วิฑูรย์ว่า "ก็ใช่น่ะซี ตารางปฏิบัติงานประจำวันครูเคยสอนแล้วนี่นา นายลองเอามาปฏิบัติดูซิวิฑูรย์ได้ผลจริงๆ นะ ครูบอกว่าทำแล้วจะเป็นคนมีระเบียบวินัยในตนเอง ช่วยให้การทำงานและการเรียนประสบผลสำเร็จเรียบร้อยภายในเวลาที่กำหนด ประหยัดเวลา ชีวิตมีระเบียบทำให้เกิดผลดีแก่ตนเองและหมู่คณะ" แทนไทอธิบาย

“ฉันไม่ดีเอง ถ้าฉันรู้จักแบ่งบ้าง วางแผนว่าจะทำอะไรก่อนอะไรหลังแล้วล่ะก็ป่านนี้ฉันอาจจะสอบได้ที่สองรองจากนายก็ได้ แทนที่จะต้องมานั่งสอบซ่อมอย่างคราวนี้” วิฑูรย์ว่า

“เอาหละกลับบ้านวันนี้ฉันจะต้องทำตารางวางแผนแบ่งเวลาทำงานบ้าน เรื่องเรียน เรื่องส่วนตัวไว้บ้างแล้ว”

“ก็ดีซินะ นายจะได้แบ่งเวลาได้ถูก มีแผนการว่าจะทำอะไรบ้าง” แทนไทยสนับสนุน “แต่ข้อสำคัญเมื่อทำตารางวางแผนไว้แล้วก็ต้องทำตามนั้นจริงๆ นะ จึงจะได้รับผลสำเร็จอย่าจริงจัง”

“เออน่าฉันรู้แล้ว ต่อไปนี้ฉันจะพยายามเอาอย่างนายให้ได้มากที่สุด ว่าแต่นายเอาหนังสือที่นายขอยืมจากห้องสมุดมาให้ฉันขอยืมอ่านสัก 2-3 วันแล้วกัน”

“เอาซี้ นี่ไง” แทนไทหยิบหนังสือส่งให้วิฑูรย์ “รีบอ่านหนังสือหน่อยนะฉันจะได้อ่านบ้าง”

“เออน่า! รู้แล้ว และรู้ด้วยว่าผู้ประสบความสำเร็จในการเรียนนั้นเขาต้องอ่านหนังสือทุกวัน”

“เก่งนี่ นายรู้ได้อย่างไร”

“ก็นายเขียนติดไว้ที่ข้างฝานั่นไง ตารางปฏิบัติงานของนาย”

สองสหายหัวเราะขึ้นพร้อมๆ กัน

“เห็นจะต้องกลับก่อนละนะแทนไท” วิฑูรย์ว่าพร้อมกับโบกมืออำลา แทนไทยิ้มตอบเพื่อนรัก

คำถาม

<u>กรณีตัวอย่าง เรื่อง "นักพูดรุ่นเยาว์"</u>

1. เหตุใดมะเดื่อจึงประสบผลสำเร็จในการพูดหน้าชั้นเรียน.....

.....

.....

.....

2.นักเรียนมีวิธีการเตรียมบทเรียนที่เรียนไว้ล่วงหน้าอย่างไรบ้าง.....

.....

.....

.....

3. ถ้าจะต้องออกมาพูดกันหน้าชั้นเรียน นักเรียนจะทำอย่างไรบ้าง.....

.....

.....

.....

<u>กรณีตัวอย่าง เรื่อง "ความลับของแทนไท"</u>

1. แทนไท มีเคล็ดลับในการเรียนอย่างไร จึงประสบผลสำเร็จ.....

.....

.....

.....

2. ทำไมแทนไท จึงต้องทำตารางการดูหนังสือสำหรับตนเอง.....

.....

.....

.....

3.นักเรียนได้ข้อคิดอย่างไรบ้างจากการอ่านกรณีตัวอย่าง เรื่อง "เคล็ดลับของแทนไท".....

.....

.....

.....

.....

.....

ครั้งที่ 5

กิจกรรมที่ 6

เรื่อง ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน และ ปัจฉิมนิเทศ

เวลา 50 นาที

1. เรื่อง ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการพึ่งตนเองในด้านการเรียน โดยเฉพาะการทำงานหรือการทำการบ้านด้วยตนเอง กล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจบทเรียน

2. เพื่อให้นักเรียนทราบลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนลักษณะของการพึ่งตนเองในด้านการเรียน เช่น ทำงานหรือการบ้านต่างๆ ด้วยตนเอง กล้าซักถามครู เมื่อไม่เข้าใจในบทเรียน

วิธีดำเนินการ

1. คณะผู้วิจัยทบทวนลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งเรียนในครั้งที่ผ่านมา

2. คณะผู้วิจัยนำเข้าสู่บทเรียนโดยใช้บัตรคำ คำว่า "ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน" "จงเตือนตัวด้วยตนเอง" พร้อมทั้งสอบถามความหมายของประโยคบัตรคำจากนักเรียน

3. ให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มแข่งขันกันตอบว่าการพึ่งตนเองในด้านการเรียนของนักเรียนมีอะไรบ้าง โดยให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกไปเขียนบนกระดานดำ

4. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปการพึ่งตนเองในการเรียนและความสำคัญของการพึ่งตนเองในด้านการเรียน และคณะผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

5. คณะผู้วิจัยขออาสาสมัครนักเรียนแสดงบทบาทจากสถานการณ์จำลองเรื่อง ใครจะช่วย และสมุดการบ้านเป็นเหตุ โดยใช้สถานการณ์ในห้องเรียนเป็นสถานการณ์จำลอง ซึ่งเรื่องทั้ง 2 เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

5.1 เรื่องใครจะช่วย เป็นเรื่องของนักเรียนกลุ่มหนึ่งที่ไม่ยอมทำการบ้านด้วยตนเอง คอยคิดแต่จะลอกเพื่อน วันหนึ่งนักเรียนเหล่านั้นต้องผิดหวังเพราะเพื่อนที่ทำให้ลอกก็ไม่ได้ทำมาเหมือนกัน จึงทำให้นักเรียนเหล่านั้นต้องถูกครูตำหนิ คณะผู้วิจัยขออาสาสมัครจากนักเรียน 6 คน

5.2 คณะผู้วิจัยแจกเนื้อเรื่องการแสดงสถานการณ์จำลองให้นักเรียนศึกษาและคิดแสดงบทบาทจากเนื้อเรื่องดังกล่าว

5.3 ให้นักเรียนออกมาแสดงบทบาทจากสถานการณ์จำลองตามเนื้อเรื่องที่กำหนดให้

5.4 เรื่องสมุดการบ้านเป็นเหตุ เป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชั่วโมงวิชาคณิตศาสตร์

หลังจากที่ครูทราบว่ามีสมุดการบ้านขาดส่ง 2 เล่ม ครูจึงสอบถามหาสาเหตุว่าทำไมจึงไม่ทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ส่ง นักเรียนตอบว่าทำไม่ได้เพราะว่าไม่เข้าใจ ครูถามว่าเมื่อไม่เข้าใจทำไมไม่ถามเวลาครูอธิบาย นักเรียนบอกว่า เพราะไม่กล้าซักถามครู คณะผู้วิจัยขออาสาสมัครจากนักเรียน 7 คน สวมบทบาทเป็นครู 1 คน และนักเรียน 6 คน คณะผู้วิจัยแจกเนื้อเรื่องการแสดงสถานการณ์จำลองให้นักเรียนศึกษา และคิดแสดงบทบาทจากเนื้อเรื่องดังกล่าว และให้นักเรียนแสดงบทบาทจากสถานการณ์จำลองตามเนื้อเรื่องที่กำหนดไว้ให้

6. เมื่อแสดงจบให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม 3 กลุ่ม ให้แต่ละกลุ่มอภิปรายกันว่า

6.1 ถ้านักเรียนเป็นเพื่อนของแจ่มจันทร์ ในเช้าวันนั้นนักเรียนจะแก้ไขตัวเองอย่างไร

6.2 การไม่กล้าซักถามครูเมื่อไม่เข้าใจในบทเรียน ทำให้เกิดผลเสียอย่างไรต่อตัวนักเรียน

7. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมารายงานหน้าชั้นถึงข้อเสนอแนะแนวคิดของกลุ่ม

8. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนจะมีลักษณะของการพึ่งตนเอง

9. คณะผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม

<u>อุปกรณ์</u>

บัตรคำ 2 ใบ) “ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน” และ “จงเตือนตัวด้วยตนเอง”,(สถานการณ์จำลอง 2 เรื่อง) “ใครจะช่วย” และ “สมุดการบ้านเป็นเหตุ”(

<u>การประเมิน</u>

สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น การตั้งใจฟัง การร่วมกิจกรรม และการซักถามของนักเรียน

สถานการณ์ตัวอย่าง
เรื่อง ใครจะช่วย

มยุรีเป็นเด็กนักเรียนชั้น ม.3 ของโรงเรียนแห่งหนึ่ง มยุรีเป็นเด็กที่สามารถแก้ปัญหาต่างๆ ได้ด้วยตัวเอง ทำงานก็มักจะต้องพยายามทำให้เสร็จ มยุรีพยายามที่จะทำอะไรด้วยตนเองเสมอ ถ้างานนั้นไม่ยากเกินความสามารถของมยุรี

วันหนึ่งในชั่วโมงคณิตศาสตร์ซึ่งเรื่องที่สอนเป็นเรื่องยาก เมื่ออาจารย์สอนจบก็สั่งการบ้านให้นักเรียนทำ 20 ข้อ ส่งตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น นักเรียนส่วนใหญ่แอบบ่นกันว่าอาจารย์ให้การบ้านมาก เพราะการบ้านวิชาอื่นก็มีอยู่แล้ว แต่ในเมื่อทุกคนต้องทำการบ้านส่งอาจารย์ นักเรียนทุกคนจึงพยายามที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าว

แจ่มจันทร์ ได้เสนอความคิดขึ้นว่า จะนำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ไปให้พี่ชายของเธอซึ่งเรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ช่วยทำเพราะพี่ชายของเธอเป็นคนที่เรียนคณิตศาสตร์เก่งมาก แล้วแจ่มจันทร์ก็ได้บอกเพื่อนๆ ว่า จะมาโรงเรียนแต่เช้าเพื่อนำมาให้เพื่อนๆ ลอก ก่อนเข้าแถวเคารพธงชาติ

ส่วนมยุรีนั้นหลังจากโรงเรียนเลิกก็พยายามกลับไปถึงบ้านให้เร็วที่สุด และได้ใช้ความพยายามในการทำการบ้านวิชาคณิตศาสตร์ มยุรีไม่ยอมดูโทรทัศน์ และนอนดึกกว่าปกติ เพื่อที่จะพยายามทำการบ้านให้เสร็จทุกวิชา มยุรีจำได้เสมอว่าคุณพ่อของเธอเคยสอนไว้ว่า “เวลาทำงานอะไรต้องทำให้เสร็จ”

เมื่อมยุรีมาถึงโรงเรียนในตอนเช้า มยุรีบอกกับเพื่อนๆ ว่า เธอทำการบ้านหมดทุกวิชาแล้ว เพื่อนคนไหนมีอะไรสงสัยบ้าง เธอยินดีจะอธิบายให้ฟัง แต่ถ้าเพื่อนคนไหนจะขอลอก มยุรีไม่เห็นด้วย ซึ่งเพื่อนๆ ในห้องไม่มีใครสนใจฟังคำพูด คำอธิบายของมยุรีเลย ทุกคนต่างก็รอแจ่มจันทร์เข้าวันนั้นแจ่มจันทร์มาโรงเรียนสาย มาด้วยอาการที่อ่อนเพลีย แจ่มจันทร์บอกเพื่อนๆ ว่าเธอท้องเสียตั้งแต่เมื่อคืน การบ้านก็ไม่ได้ให้พี่ชายช่วยทำให้เพราะว่าพี่ไม่ว่าง และตอนนี้เวลาที่จะให้มยุรีอธิบายให้ฟังก็ไม่พอแล้ว เพราะเหลือเวลาอีกเพียง 10 นาทีก็จะเข้าแถวเคารพธงชาติ

มยุรีคิดในใจว่า ถ้าเพื่อนๆ ทุกคนมีความตั้งใจจริงที่จะทำงานให้สำเร็จ และพยายามทำด้วยความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ก็คงจะไม่ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

สถานการณ์ตัวอย่าง
เรื่อง สมุดการบ้านเป็นเหตุ

เช้าวันหนึ่งขณะที่นักเรียนเข้าแถวพร้อมกันที่สนามหญ้าหน้าเสาธงของโรงเรียน แล้วทำความเคารพธงชาติ สวดมนต์ และกล่าวคำปฏิญาณ อันเป็นกิจวัตรเบื้องต้นเสร็จแล้ว ครูผู้ควบคุมก็สั่งให้นักเรียน เข้าห้องได้ เมื่อนักเรียนเข้าห้องเรียบร้อยแล้ว ครูอารีซึ่งเป็นครูประจำชั้น ม.3 และสอนวิชาคณิตศาสตร์ก็เดินเข้ามาในห้อง ม.3/1 เพื่อสอนนักเรียนตามปกติ ทันทีที่ครูอารีเข้ามาในห้องเรียน นักเรียนก็ทำความเคารพ ครูอารียืนรับความเคารพจากนักเรียนด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม แล้วกล่าวอนุญาตให้นักเรียนนั่งลงได้ ครั้นนักเรียนนั่งเรียบร้อยแล้ว ครูอารีจึงมองดูสมุดทำการบ้านที่นักเรียนนำมาส่ง จากนั้นจึงได้ถามเด็กชายกล้าว่า

ครูอารี : "กล้า วันนี้นักเรียนในห้องส่งสมุดการบ้านครูทุกคนไหม!"

กล้าลุกขึ้นยืนและตอบครูอารีว่า : "ส่งไม่ครบครับ ขาดส่ง 2 คน คือ เด็กหญิงกานดาและเด็กชายเมฆ"

ครูอารีหันไปมองเด็กหญิงกานดาก่อน เห็นเด็กหญิงกานดานั่งก้มหน้านิ่งก็มีความสงสัย จึงถามว่า "กานดาทำไมเธอจึงไม่ส่งสมุดการบ้านล่ะ"

กานดาลุกขึ้นยืนทำหน้าเหมือนจะร้องไห้ และตอบครูอารีด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาว่า "หนูทำไม่ได้ค่ะ"

ครูอารี : "กานดา ที่เธอตอบครูว่าทำไม่ได้ หมายความถึงเลขทั้ง 4 ข้อที่ครูสั่งให้ทำเป็นการบ้านนั้น เธอทำไม่ได้เลยหรือ"

กานดา : "ค่ะ" เด็กหญิงกานดาตอบสั้นๆ ครูอารีจึงถามต่อไปอีกว่า "กานดา เธอก็ได้เรียนเลขคณิตพร้อมๆ กับเพื่อนทุกคนแล้วนี่ ทำไมถึงทำไม่ได้"

กานดา : "หนูเรียนแล้วแต่ไม่เข้าใจค่ะ"

ครูอารี : "เธอก็เรียนพร้อมกับเพื่อนคนอื่นๆ แล้วทำไมเมื่อเรียนแล้วยังไม่เข้าใจ หรือยังไม่รู้เรื่อง ทำไมจึงไม่ถามไม่บอกให้ครูรู้บ้างเลย เพราะการเรียนถ้าเรียนแล้วไม่เข้าใจก็จะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายจนไม่อยากเรียนวิชานี้ ทั้งจะมีความรู้อย่างคลอดแคลน คือ ไม่แน่นแต่เริ่มแรกเลย หากเรียนต่อไปอีกทั้งๆ ที่ความรู้ไม่แน่นก็จะส่งผลให้เสียอนาคตต่อการเรียนได้อย่างน่าเสียดาย เหมือนกับเสาธงซึ่งปักลงในที่ไม่แน่นย่อมต้องเอนและล้มลงโดยง่ายภายในเวลาไม่มากนัก และเป็นอันว่าครูจะสอนคณิตศาสตร์กับกานดาใหม่ แต่ครูอยากจะถามความจริงว่ายังมีนักเรียนคนอื่นอีกบ้างไหมที่รู้ตัวว่าตัวเองอ่อนหรือไม่เข้าใจวิชานี้ และอยากจะเรียนพร้อมกับกานดาด้วย

เด็กชายเมฆ ซึ่งเป็นอีกผู้หนึ่งที่ต้องการเรียนซ้ำวิชาคณิตศาสตร์อีกคนหนึ่งได้ยกมือขึ้นขออนุญาต

ครูอารีถามเด็กชายเมฆว่า "เมฆ ทำไมถึงอยากเรียน" เมฆตอบครูว่า "ผมก็เรียนไม่เข้าใจเหมือนกันครับ" ครูอารีถามเด็กชายเมฆ "เมื่อเรียนไม่เข้าใจทำไมไม่บอกครูเสียแต่ทีแรก

เด็กชายเมฆตอบครูว่า "เพราะผมอายครูครับ จึงไม่กล้าบอกความจริงเรื่องเรียนเลข แล้วแต่ยังไม่เข้าใจให้ครูทราบครับ"

ครูอารีหัวเราะเบาๆ เพราะมีความพอใจที่เด็กชายเมฆได้ตอบให้รู้เรื่อง และหายสงสัยเมื่อให้เด็กชายเมฆนั่งลงแล้ว ครูอารีจึงชี้แจงให้แก่นักเรียนทั้งหลายฟังว่า

เรื่องการเรียนนั้นจะอายครูไม่ได้ นักเรียนผู้ใดที่อายครูในเรื่องที่ตนเรียนแล้ว เมื่อเรียนแล้วไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ และไม่กล้าซักถาม ไม่กล้าบอกความจริง เพราะอายครูเช่นนี้ ย่อมจะไม่รู้ในวิชาที่เรียนอย่างลึกซึ้ง แม้จะรู้อย่างผิวเผินหรือรู้ตื้นๆ คือรู้นิดๆ หน่อยๆ ไม่เป็นประโยชน์เท่าที่ควร แล้วด้วยเหตุนี้ทำให้นักเรียนเรียนแล้วไม่ประสบความสำเร็จ

2 .เรื่อง ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

เพื่อสรุปลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนตามที่นักเรียนได้เรียนรู้มา รวมถึง คุณค่า ประโยชน์ และความรู้สึกที่ได้รับจากการเข้าร่วมโปรแกรมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยการใช้ชุดการแนะแนว และการนำสิ่งที่ได้จากการเรียนรู้ไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนของนักเรียนต่อไป

วิธีดำเนินการ

1. คณะผู้วิจัยทบทวนโดยการซักถามความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นักเรียนได้เรียนรู้มาตลอดระยะเวลาของการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดการแนะแนว
2. คณะผู้วิจัยซักถามนักเรียนเกี่ยวกับข้อคิด ความรู้สึก คุณค่า ประโยชน์ การนำไปปรับปรุงใช้ในการเรียนของนักเรียน ภายหลังจากการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. คณะผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม และสนทนาซักถาม พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม
4. คณะผู้วิจัยกล่าวปิดโปรแกรมการเข้าร่วมการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

การประเมิน

สังเกตจากการตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็นร่วมกัน การนำข้อคิดที่ได้ไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนของนักเรียน

ภาคผนวก ง
ค่าอำนาจจำแนกรายข้อ
และค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตาราง 5 ค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อคำถามที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	.390
2	.343
3	.347
4	.369
5	.280
6	.329
7	.245
8	.370
9	.482
10	.542
11	.427
12	.506
13	.493
14	.533
15	.441
16	.408
17	.612
18	.667

ข้อคำถามที่	ค่าอำนาจจำแนก
19	.654
20	.484
21	.635
22	.313
23	.380
24	.428
25	.448
26	.428
27	.629
28	.487
29	.359
30	.322
31	.334
32	.484
33	.510
34	.447
35	.444

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ .886

ภาคผนวก จ
ค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบก่อนและหลังการทดลอง ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
(Gain Score)

ตาราง 6 ค่าGain Score

คนที่	Gain Score(กลุ่มทดลอง)	Gain Score(กลุ่มควบคุม)
1	-1	4
2	56	-6
3	25	-3
4	-3	24
5	-1	-3
6	35	0
7	3	-2
8	1	-1
9	-8	4
10	12	-1
11	-12	-4
12	44	0
13	-3	-21
14	6	2
15	6	-2
16	3	1
17	11	7
18	6	-1
19	4	-2
20	0	3
21	-2	4
22	9	-2
23	9	3
24	10	-9
25	4	-10
26	-	-2

ภาคผนวก ฉ ใบประเมินกิจกรรม

ใบประเมินกิจกรรม

ชื่อกิจกรรม	เกณฑ์ในการประเมิน	มาก	ปานกลาง	น้อย	หมายเหตุ
1. ปฐมนิเทศ	การพูดคุยซักถามของนักเรียนในขณะแลกเปลี่ยนกันอ่าน	✓			นักเรียนทุกคนต่างให้ความสนใจ และตั้งใจฟังคณะผู้วิจัยในการปฐมนิเทศพร้อมกับให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกัน ซึ่งการปฐมนิเทศในครั้งนี้ได้สร้างความคุ้นเคยระหว่างคณะผู้วิจัยและนักเรียนทุกคนเป็นอย่างดี
	นักเรียนสามารถกล่าวถึงลักษณะเด่นของเพื่อนได้		✓		
2. ไม่ไกลเกินเอื้อม	ความสนใจในการฟัง		✓		นักเรียนทุกคนให้ความสนใจกับสื่อประกอบการสอนที่ทางคณะผู้วิจัยได้นำมาใช้ร่วมกับการสอนเป็นอย่างดี และให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม เช่น การถามตอบ การแสดงความคิดเห็น
	ความสนใจในการแสดงความคิดเห็น	✓			
	ความสนใจในการอภิปรายกันของนักเรียนภายในกลุ่ม		✓		
	ความสนใจในการซักถาม	✓			

3. ความกระตือรือร้น	การตอบคำถาม		✓		นักเรียนไม่ค่อยให้ความสนใจในการสอนเท่าที่ควร เนื่องจากเป็นชั่วโมงเรียนสุดท้ายก่อนเลิกเรียนของการเรียนการสอนในวันนั้น ทำให้นักเรียนไม่มีสมาธิในการฟังและการร่วมกิจกรรมกับทางคณะผู้วิจัย
	การซักถาม	✓			
	การแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทของผู้แสดง		✓		
	ความสนใจในการฟัง	✓			
4. ทางสู่ความสำเร็จ	ความสนใจ		✓		นักเรียนรู้สึกตื่นเต้น และให้ความสนใจสื่อสอนในครั้งนี้เป็นอย่างมาก นักเรียนทุกคนต่างมีสมาธิและมีจิตใจจดจ่อกับสื่อการสอนที่เป็นเทปบันทึกภาพ จากการสัมภาษณ์นักเรียนที่เรียนเก่งและมีความสามารถพิเศษ โดยรวมแล้วนักเรียนทุกคนต่างมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและการแสดงความคิดเห็นเป็นอย่างดี
	ความตั้งใจในการฟัง		✓		
	การซักถาม	✓			
	การตอบคำถาม		✓		
	การแสดงความคิดเห็น		✓		

5. เคล็ดลับคนเก่ง	ความสนใจในการฟัง		✓		นักเรียนรู้สึกตื่นเต้นและให้ความสนใจกับสื่อการสอนในครั้งนี้เป็นอย่างมาก ทำให้นักเรียนทุกคนมีสมาธิและมีจิตใจจดจ่อกับสื่อการสอนที่เป็นเทปบันทึกภาพจากการสัมภาษณ์นักเรียนที่เรียนเก่งและมีความสามารถพิเศษ โดยรวมแล้วนักเรียนทุกคนต่างมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและการแสดงความคิดเห็นเป็นอย่างดี
	การแสดงความคิดเห็น	✓			
	การซักถาม	✓			
	ความสนใจในการอธิบายถึงเหตุผลในการทำตารางการดูหนังสือและวิธีการเตรียมบทเรียนที่จะเรียนไว้ล่วงหน้า		✓		
6. ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน	การแสดงความคิดเห็น	✓			เนื่องจากเป็นกิจกรรมครั้งสุดท้าย นักเรียนจึงมีความตั้งใจ และให้การร่วมมือเป็นอย่างดี โดยร่วมแสดงบทบาทสมมติอย่างสมจริง แสดงให้เห็นถึงความตั้งใจ ความกล้าแสดงออก และความกระตือรือร้นที่มีมากขึ้น รวมถึงการอภิปรายที่มีการแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็น ประสบการณ์ร่วมกับเพื่อนนักเรียนมากยิ่งขึ้น ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนมีความเป็นกันเอง
	การตอบคำถาม		✓		
	การซักถามของนักเรียน	✓			
	การอภิปรายร่วมกัน		✓		

ภาคผนวก ช วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

การหาค่า dependent Sample t-test

วิธีการกรอกข้อมูล

1. ตั้งค่าแต่ละคอลัมน์ที่ variable view ที่ช่อง Name กรอก เพศ เกรด รายได้ สถานภาพ ข้อ i1-i35 รายชื่อนักเรียน และข้อ j1-j35 ตามแนวตั้งโดยกด enter หรือลูกศรลง

*ในช่อง "เพศ" ต้องกำหนดค่าที่ Value โดยให้ 1 เป็นชาย 2 เป็นหญิง

2. กรอกข้อมูลนักเรียนลงในตารางในหน้า data view เรียงข้อมูลนักเรียนคนแรกตามขวาง ดังนี้

เพศ

เกรด

รายได้

สถานภาพ

คะแนน pre-test ทั้ง35ข้อ

รายชื่อนักเรียน

คะแนน post-test ทั้ง35ข้อ

3. กรอกข้อมูลนักเรียนคนต่อไปตามข้อ 1.1-1.7 โดยกด enter หรือ ลูกศรลง เพื่อเลื่อนมาที่บรรทัดถัดมา

4. กรอกดังที่กล่าวในข้อ 2 จนครบจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1. คิดคะแนนรวมของคะแนน pre-test และpost-test ของกลุ่มตัวอย่าง

Transform

Compute

ในช่อง Target Variable พิมพ์ total-pre เพื่อตั้งชื่อให้กับข้อมูลของคอลัมน์ที่ผลบวกจะปรากฏ

ในช่อง Numeric Expression พิมพ์ sum(i1 to i35) เป็นคำสั่งที่ใช้บวกคอลัมน์ตั้งแต่i1,i2,i3,...i35

คลิ๊ก ok ผลบวกก็จะไปปรากฏที่ช่อง Target Variable

ทำดัง 1.3-1.5 เพื่อคิดคะแนนรวม post-test

2. หาค่า dependent Sample T-Test

1.1 คลิ๊กที่คำสั่ง Analyze

1.2 Compare mean

1.3 Paired-Sample T Test

1.4 เลือก total-pre และ total-post จากช่องทางซ้าย ไปที่ช่อง paired variable

1.5 คลิ๊ก ok

การหาค่า Independent Sample t-test

วิธีการกรอกข้อมูล

1. ตั้งค่าแต่ละคอลัมน์ที่ variable view ที่ช่อง Name กรอกเพศ เกรด รายได้ สถานภาพ ข้อ i1-i35 และช่องtype ตามแนวตั้งโดยกด enter หรือลูกศรลง

*ในช่อง "เพศ" ต้องกำหนดค่าที่ Value โดยให้ 1 เป็นชาย 2 เป็นหญิง

* ในช่อง "type" ต้องกำหนดค่าที่ Value โดยให้ 1 เป็น pre-ex, 2 เป็น post-ex, 3 เป็น pre-con, 4 เป็น post-con เพื่อแบ่งข้อมูลออกเป็นกลุ่มต่างๆ

2. กรอกข้อมูลนักเรียนลงในตารางในหน้า data view เรียงข้อมูลนักเรียนคนแรกตามขวาง ดังนี้

2.1 เพศ

2.2 เกรด

2.3 รายได้

2.4 สถานภาพ

2.5 คะแนนทั้ง 35 ข้อ

2.6 type โดยเรียงข้อมูลตั้งแต่ 1(pre-ex จนถึง 4(post-ex)

2.7 กรอกข้อมูลนักเรียนคนต่อไปตาม 2.1-2.5 โดยกด enter หรือ ลูกศรลง เพื่อเลื่อนมาที่บรรทัดถัดมา

*คะแนนที่กรอกต้องเรียงข้อมูลตาม type

วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

1. **คิดคะแนนรวมของคะแนนทั้งหมด**

1.1 Transform

1.2 Compute

1.3 **ในช่อง** Target Variable **พิมพ์** total-all **เพื่อตั้งชื่อให้กับข้อมูลของคอลัมน์ที่ผลบวกจะปรากฏ**

1.4 **ในช่อง** Numeric Expression **พิมพ์** sum(i1 to i35) **เป็นคำสั่งที่ใช้บวกคอลัมน์ตั้งแต่**i1,i2,i3...i35

1.5 **คลิ๊ก** ok **ผลบวกก็จะไปปรากฏที่ช่อง** Target Variable

2. **หาค่า** independent Sample T Test

คลิ๊กที่คำสั่ง Analyze

Compare mean

Independent-Sample T Test

เลือก total-all **ไปที่ช่อง** Test Variable(s)

เลือก type **ไปที่ช่อง** Grouping Variable

คลิ๊กที่ define groups

ในช่อง group1 **ให้พิมพ์กลุ่มที่ต้องการเปรียบเทียบกับ** group 2 **ลงไป**

ในช่อง group2 **ให้พิมพ์กลุ่มที่ต้องการเปรียบเทียบกับ** group1 **ลงไป**

ในที่นี้พิมพ์ 1 **ในช่อง** group1 **และ** 3 **ในช่อง** group2 **เพื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองก่อนการทดลองกับกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง**

คลิ๊ก ok

การหาค่าอำนาจจำแนกโดยใช้วิธีหา correlation **ของเพียร์สัน**

1. **นำตารางที่กรอก** Independent Sample T Test **มาหาอำนาจจำแนกดังนี้**

Analyze

Correlate

Bivariate

เลือก i1-i35 และ total-all ไปที่ช่องVariables เพื่อหาความสัมพันธ์ของแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ

ในกรอบ Test of Significance เลือก one-tailed

คลิ๊ก ok

ประวัติย่อคณะผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายจิตชาติ เสียงแจ้ว
วันเดือนปีเกิด	16 มีนาคม 2527
สถานที่เกิด	เขตบางกอกน้อย กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	23/11 หมู่ 10 ซอยวัดกำแพง 11 ถนนพิบูลสงคราม จังหวัดนนทบุรี 11000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2541	ประถมศึกษา โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2546	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2549	บริหารธุรกิจบัณฑิต (บธ.บ.) สาขาวิชาเอกการตลาด มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายชญานินท์ นันทเศรษฐ์พงศ์
วันเดือนปีเกิด	29 กันยายน 2526
สถานที่เกิด	เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	239/29 หมู่ 10 ซอย 51 ถนนเพชรเกษม แขวงบางแค เขตบางแค กรุงเทพมหานคร 10160

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2541	ประถมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2546	มัธยมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญ ธนบุรี กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2549	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายชูวงศ์ ตันสกุล
วันเดือนปีเกิด	9 พฤษภาคม 2526
สถานที่เกิด	เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	21/5 ซอยร่วมฤดี 1 แขวงเพลินจิต เขตลุมพินี กรุงเทพมหานคร 10300

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2541	ประถมศึกษา โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2546	มัธยมศึกษา โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียน กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2549	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวนนทกร เวชเพิ่ม
วันเดือนปีเกิด	17 ตุลาคม 2526
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	20/15 หมู่ 1 ถนนสามโคก-เสนา ตำบลบางกระบือ อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี 12160

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2541	ประถมศึกษา โรงเรียนวัดหงษ์ปทุมาวาส จังหวัดปทุมธานี
พ.ศ. 2546	มัธยมศึกษา โรงเรียนคณะราษฎร์บำรุงปทุมธานี จังหวัดปทุมธานี
พ.ศ. 2549	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวพนิดา แซ่จู
วันเดือนปีเกิด	14 เมษายน 2527
สถานที่เกิด	เขตสาทร กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	38/155 หมู่ 1 ถนนสุขาภิบาล 1 แขวงบางแค เขตภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร 10160

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2541	ประถมศึกษา โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2546	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนอัสสัมชัญคอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2549	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นายวุฒิพงษ์ ภักดีเหลา
วันเดือนปีเกิด	17 เมษายน 2526
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	92/268 หมู่ 5 หมู่บ้านนันทนาการ์เด้นท์ ซอยท่าอิฐ ถนนรัตนาธิเบศร์ จังหวัดนนทบุรี 11000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2541	ประถมศึกษา โรงเรียนมหาไถ่ศึกษาชาย จังหวัดขอนแก่น
พ.ศ. 2546	มัธยมศึกษา โรงเรียนขอนแก่นวิทยายน จังหวัดขอนแก่น
พ.ศ. 2549	วิทยาศาสตร์บัณฑิต (วท.บ.) สาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ